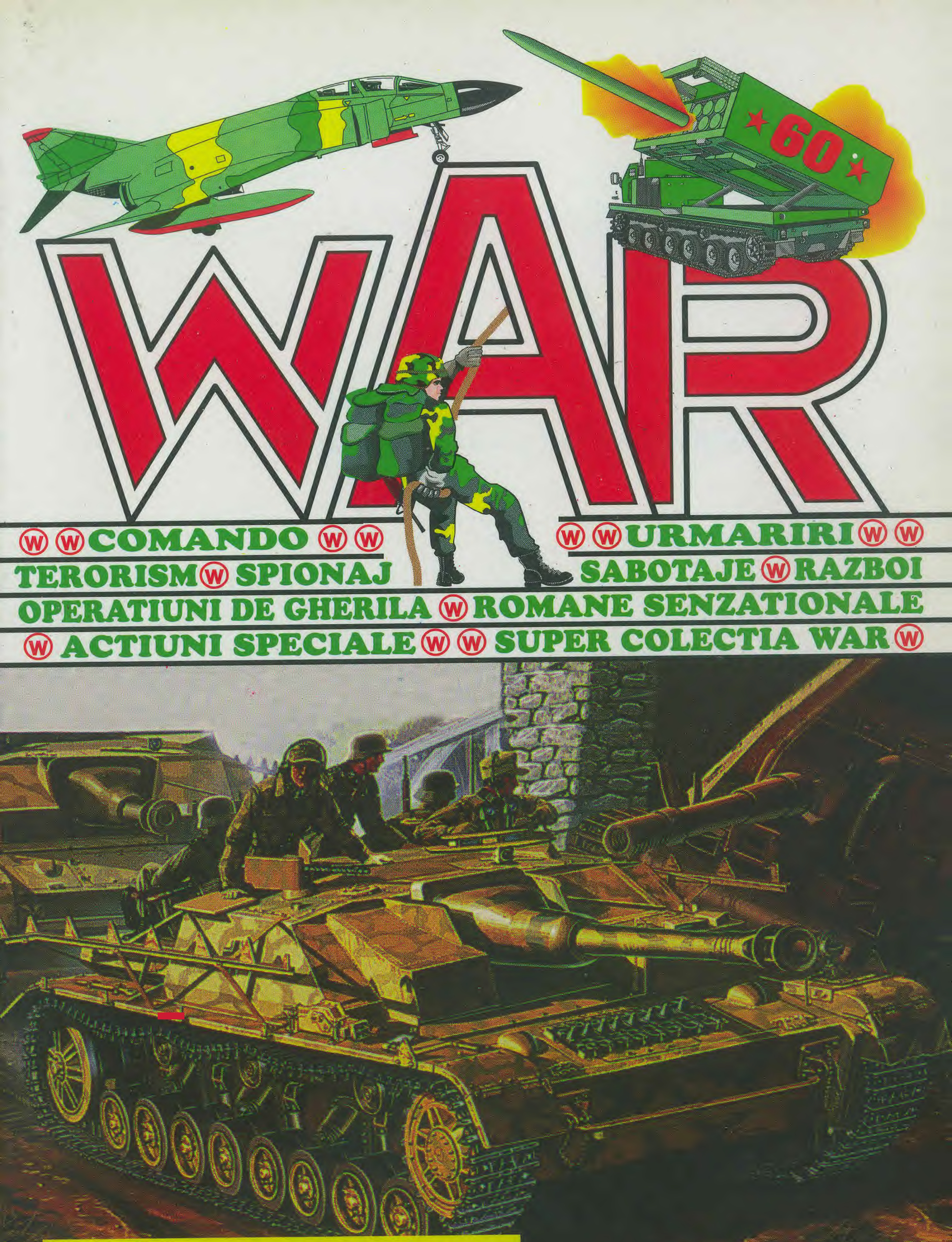

COMANDO
URMARIRI
TERORISM SPIONAJ
SABOTAJE RAZBOI
OPERATIUNI DE GHERILA
ROMANE SENZATIONALE
ACTIUNI SPECIALE
SUPER COLECTIA WAR

Hans H. Lusthoff

ATACAŢI ÎN ZORI

Web: http://www.virtual-project.eu/

Forum: http://virtual-project.org.es/

Hans H. Lusthoff

ATACAȚI ÎN ZORI

Traducere de
Nicolae Baltă

Editura Z
1998

Capitolul 1

Subofiţerul Hans Gröber, V. Mann al *Sicherheitsdienst*[1], puse teancul de documente pe biroul lui Gerhard Stark şi îi întinse ordinul de misiune al N.B.[2]

— Foaia ta de drum, *Sturmführer*! Plecăm să pregătim ofensiva cea mare.

Sturmführerul Gerhard Stark se uită la conţinutul teancului, aruncă o privire la nota de serviciu şi îl întrebă îngrijorat pe colegul său din *Abwehr*[3]:

— Când plecăm?

— La miezul nopţii.

— Fir-ar să fie!

— Te deranjează cu ceva?

Stark dădu din umeri.

— Nu pot să sufăr să plec pe neaşteptate! Ne anunţă mereu în ultimul moment. E nasol!

— Totuşi, spuse Gröber ironic, eşti celibatar. Dai o raită la bordel şi gata. Nu laşi aici o nevastă, ca mine.

Şi, căzând brusc pe gânduri, adăugă:

— Nimeni n-ar putea spune că Barbara mea nu-i frumoasă!

Căută privirea lui Stark şi insistă:

— E o adevărată frumuseţe!

Sturmführerul Stark nu răspunse. Se gândea la întâlnirea cu Franta.

---

[1] Om de încredere al Serviciului de Securitate S.S.

[2] N.B. (*Nachtrichten Bureau*): Biroul 2 nazist.

[3] *Abwehr*: serviciul de spionaj şi contraspionaj al armatei germane, aflat sub ordinele amiralului Canaris.

Era fixată pentru a doua zi, iar plecarea aceasta neaşteptată dădea totul peste cap. Trebuia să ia legătura cu Franta chiar astăzi şi să-i ceară instrucţiuni.

Hans Gröber se miră de tăcerea sa.

— Nu crezi că Barbara mea e frumoasă? întrebă el, încruntând din sprâncene.

Stark îşi drese glasul.

— Barbara? O, da, e foarte frumoasă... şi credincioasă! Păcat că e deja căsătorită cu tine!

Deschise din nou ordinul de misiune.

— Deci, ne schimbăm numele?

— Evident! replică sec Hans. Tu eşti Robi Audier, corespondent al ziarului *Journal de Genève*, iar eu sunt Alec Emery, ziarist englez.

Sturmführerul citi nota de serviciu:

„Prezentaţi-vă la orele 23:30 în tabără. La miezul nopţii veţi fi paraşutaţi lângă canalul Albert. Veţi fi sub ordinele *Obersturmführerului* Otto Fratz."

Înălţându-şi capul, izbucni:

— Aştia de la Securitate-s nişte pisălogi, cu deciziile şi ordinele lor în stil telegrafic! Nişte pisălogi de te calcă pe nervi!

— Mai degrabă nişte viteji! replică Gröber. Bagă de seamă că pe ei nu-i pândeşte nici un pericol! Stau tacticoşi la birourile lor, în timp ce noi suntem cascadorii marii ofensive! Noi, SS-iştii din Serviciul Special suntem adevărata carne de tun şi ajungem pe front înainte de începerea bătăliei propriu-zise!

Sturmführerul Stark împături ordinul de misiune şi aprobă:

— Ai dreptate, Hans! Dacă suntem prinşi, suntem împuşcaţi fără judecată.

Gröber îşi duse degetul la buze:

— Sst! Ordinul *Führerului*! Suntem SS-işti şi nu discutăm ordinele. Pe deasupra, Otto vine şi el cu noi. Asta-ţi dă ceva siguranţă, nu-i aşa?

Gerhard Stark se strâmbă, răsfrângându-şi buza de jos.

— Ce să zic, smintitul ăla!

Hans se apropie de camaradul său.

— Ce ai de reproşat *Obersturmführerului*?

— E un maniac al Partidului. Iar pe deasupra, e un desfrânat şi un înfumurat!

— Taci din gură! replică Hans. Otto Fratz şi-a dovedit meritele. Nu se teme de pericol, sfidează moartea... Nu-şi pierde cumpătul şi se descurcă în orice situaţie.

Stark râse batjocoritor.

— Iar cu privirea lui languroasă şi mutra brăzdată de cicatrice, pune jos toate femeile... chiar şi pe cele mai credincioase!

Hans Gröber se înroşi.

— Ce vrei să insinuezi?

— Spun doar ce cred.

Hans îl apucă pe camaradul său de veston.

— Spune tot ce ai de zis sau te omor!

Gerhard Stark deveni evaziv.

— Nu te enerva. Am zis şi eu aşa!

Hans însă îl scutură pe Gerhard şi strigă:

— Te refereai la Barbara. Ce ştii? Spune!

— Dă-mi drumul!

— Zi mai întâi!

— Bine. Dacă insişti atâta şi dat fiind că eşti prietenul meu cel mai bun din serviciul ăsta, o să-ţi spun că ar trebui să ai orbul găinilor ca să nu observi cât de mult îi place Barbara lui Otto.

— Asta-i tot?

— La ultimul bal, nu a dansat decât cu ea.

— Dar... Barbara?

— De fiecare dată când o invitam pe soţia ta la un vals, îmi răspundea: „Îmi pare rău, i l-am promis *Obersturmführerului.*"

— Aşa deci! exclamă Hans, uşurat. Barbara preferă uniforma ofiţerească, mai ales la un bal. E o chestie foarte feminină!

Îi dădu drumul camaradului său şi îl înghionti amical.

— Chiar tu ai spus că Barbara e frumoasă şi credincioasă! Aşa e. Mă iubeşte. Nu m-ar înşela niciodată!

Stark se strâmbă, fără să răspundă.

Gröber îl privi câteva clipe, apoi, gânditor, îşi luă teancul de documente, identic cu al lui Stark.

— *Auf Wiedersehen, Sturmführer*, spuse el. Comandamentul mi-a dat liber ca să stau cu soţia mea până la plecare. La revedere! Ne vedem la miezul nopţii, pe terenul de decolare. Heil Hitler!

Făcu stânga-mprejur şi părăsi rapid biroul serviciului special al *Abwehrului*. Se opri în piaţă la chioşcul de flori, cumpără treisprezece trandafiri „Baccara" şi, cu buchetul în mână, se grăbi spre casă.

Deodată, se opri împietrit, drept în mijlocul străzii. Aflat la vreo douăzecî de metri de intrarea în clădire, se uita, cu ochii larg deschişi, la civilul care ieşea pe furiş din imobilul unde locuia. Bărbatul era cu spatele la el şi se îndrepta în direcţia opusă.

În mintea V. Mann-ului explodă ca o bombă un nume:

— Otto!

Nu, nu era el! Nu putea fi el! De ce s-ar fi îmbrăcat Otto în civil? Şi ce să caute în casa lui? Şi chiar dacă era Otto, avea dreptul să fie în civil, în afara orelor de serviciu. Şi apoi, clădirea avea patru etaje, aşa că se putea duce oriunde în altă parte decât la Barbara! Nu, sigur nu era Otto!

Cu toate acestea, Hans, zăpăcit şi tulburat, îşi încleştă atât de tare pumnii, că unghiile i se înfipseră în palmă până la sânge.

— Fir-ar să fie!

Deja, civilul dădea colţul. Gröber se năpusti spre capătul străzii, unde se opri şi se rezemă de zid, cu picioarele tremurânde. Văzu cum omul se urcă într-o maşină militară, care demară şi se pierdu în şuvoiul dens de vehicule. Nu putu să-i ia numărul.

Năucit, Hans rămase vreme îndelungată nemişcat, cu spatele sprijinit de zid, cu privirea buimacă, chipul livid şi dinţii încleştaţi.

Deodată, sângele i se urcă la cap şi, cu un gest brusc, aruncă buchetul pe asfalt, strivi cu furie florile sub călcâiele cizmelor,

apoi făcu cale întoarsă şi, cu un pas greu, urcă scările spre apartamentul în care se afla Barbara.

Hans Gröber nici nu apucase bine să iasă din birou că Gerhard Stark se repezi la telefon şi formă un număr. Lăsă să sune de trei ori, închise şi formă din nou. Îi răspunse o voce seacă:

— Franta!

— Stark.

Glasul se făcu tăios.

— Nu v-am permis să mă sunaţi aici decât în caz de extremă urgenţă. Avem întâlnire mâine!

— Secţia specială pleacă la miezul nopţii.

— Ştiu. Dar dumneavoastră nu sunteţi în efectiv, după informaţiile mele.

— Ba da! Am primit foaia de drum!

— *Donnerwetter*! înjură Franta. E rău! Probabil că sunteţi suspect la *Abwehr*. Fiţi atent!

— O să fiu.

— Oricum, după ce veţi ajunge la destinaţie, puteţi lua legătura sub numele de Franz-Joseph. Vă voi da instrucţiuni. Dacă vă pun în legătură cu cineva, o să spuneţi că lucraţi pe cont propriu. *Verstanden*?[1]

— *Jawohl*! Dar...

— Dar ce?

— De cine voi fi plătit?

— De cel căruia îi veţi da informaţiile.

Şi legătura se întrerupse.

Gerhard Stark puse receptorul în furcă şi se întoarse brusc. Luând poziţia de drepţi, pocni călcâiele şi ridică braţul.

— *Heil Hitler*!

În pragul uşii se afla Otto Fratz, în civil.

[1] S-a înţeles? (lb. germ.).

Capitolul 2

Tabăra militară era învăluită în întuneric şi tăcere.

Din turnul de gardă, o rază luminoasă mătura cu intermitenţă bezna, dezvăluind Junkers-urile staţionate pe platou, cu aripile desfăcute, asemănătoare cu nişte prădători uriaşi adormiţi.

— *Halt*! Cine-i acolo?

Santinela fu smulsă din visare de un zgomot de paşi. Soldatul îşi ridică puşca şi repetă:

— Cine-i acolo?

— Locotenent Strobel.

— Parola?

— *Die Nacht ist bald um*[1]!

Santinela îşi lăsă arma în jos şi se prezentă:

— Soldat Kruger, matricola 77, de gardă începând cu miezul nopţii. Nimic de semnalat, domnule locotenent, în afară de faptul că piloţii din *Sturmgruppe 13* sunt pe platou.

— Perfect!

Ofiţerul făcu stânga-mprejur, traversă terenul, pătrunse în corpul „C" şi închise după el uşa masivă. Cu un zâmbet ironic pe faţă, ascultă câteva clipe sforăielile din odaie. După ce aruncă o privire la ceas, expresia chipului i se înăspri şi murmură cu un soi de plăcere crudă:

— O să vă scarmăn niţel, băieţi!

Scoase un fluier din buzunar şi, ducându-l la gură, suflă în el din toate puterile. Alarma răsună pe tot coridorul şi sfâşie noaptea cu sunetul ei strident. Sforăielile încetară pe dată, lăsând loc unei tăceri încordate.

---

[1] În curând se luminează de ziuă (lb. germ.).

Atunci, locotenentul Strobel începu să zbiere:

— *Sturmgruppe 13*! Echiparea completă de atac! Adunarea pe teren! *Schnell! Los*!

De pretutindeni se auziră voci şi hărmălaia crescu în amploare. Glasul răguşit al feldwebelului Arendt acoperi vacarmul:

— *Sonderkommando 13*! Repede! Mişcaţi-vă odată, lua-v-ar naiba! Gefreiter Huber, iar eşti cu capu-n nori! Casca, paraşuta, repede! *Verflucht*! Ce dracu' faci, Huber? Visezi la mutrița lui Gretchen a ta? N-ai auzit alarma?

— Am auzit, domnule plutonier. Nu sunt fudul de urechi! Dar ce rost are să ne grăbim? Tot o alarmă falsă e! Un exercițiu fără rost!

— *Schnauze*! strigă plutonierul. *Los*![1]

Totuşi, Huber nu se dădu bătut. Strângând curelele paraşutei, mormăi posomorât:

— În fiecare noapte e la fel: deşteptarea, adunarea! *Raus*! *Schnell*! Ne încălţăm în viteză, cu nervii sub presiune, şi ne pregătim de bătaie. Coborâm, alergăm, ne cățărăm pe schele, dăm un ocol în pas alergător, facem un simulacru de atac, apoi ne culcăm la loc... E o prostie!

— Prost mai eşti tu, caporal Huber! Eşti prost şi ca om şi ca soldat!

Huber se făcu stacojiu şi îşi azvârli casca de pământ.

— Prost, mai treacă-meargă, dar soldat prost, nu-i adevărat, domnule plutonier!

— Caporal! şuieră Arendt printre dinții încleştați, ia-ți casca de jos!

Şi, cum Huber nu se clintea, îşi scoase revolverul:

— N-o s-o mai repet, caporal!

Huber îşi vârî capul între umeri.

— La ordinele dumneavoastră, *Herr Feldwebel*!

Îşi culese casca de pe jos şi părăsi odaia în pas alergător ca să-şi ajungă din urmă grupa ce se îndrepta spre pistă.

---

[1] Gura şi mişcă-te!

Arendt îl urmări din priviri, cu un zâmbet batjocoritor pe buze, apoi îşi vârî revolverul la loc în teacă şi se grăbi să iasă şi el.

Ajuns afară, îşi observă câteva clipe oamenii aflaţi în lumina reflectoarelor, apoi, cu glas sec, anunţă:

— *Sturmgruppe 13*, cu efectiv complet, gata de atac!

Ofiţerul salută şi le aruncă o privire satisfăcută paraşutiştilor înarmaţi până-n dinţi.

Combatanţi călîţi la maximum, aceştia îndurau de luni de zile un antrenament aspru, obişnuindu-se să sară cu paraşuta şi să lupte în spatele liniilor inamice, învăţând cruzimea luptei corp-la-corp. Toţi aveau un chip ferm, buzele încleştate şi privirea oţelită.

Sturmgruppe 13 constituia orgoliul tânărului locotenent Strobel. Întorcându-se spre plutonier, acesta ordonă:

— Pe loc repaus!

— Am înţeles, domnule locotenent. *Sturmgruppe 13*, pe loc repaus!

După ce-şi pocniră călcâiele, soldaţii renunţară la ţinuta rigidă şi îşi aţintiră privirile asupra ofiţerului, care explică:

— Preiau comanda grupei. Vom ataca o fortăreaţă. Misiunea noastră, care constă în aruncarea în aer a unei cazemate, capturarea inamicilor, vii, dacă se poate, sau uciderea lor, dacă se împotrivesc, va fi sprijinită de alte câteva unităţi. Cuvântul de ordine este: cucerirea cu orice preţ a cazematei! La luptă!

Strobel îşi luă fluierul şi dădu semnalul. Un zgomot infernal umplu imediat tabăra.

Piloţii ambalară motoarele. Junkers-urile începură să trepideze ca nişte cai pur-sânge. Plutonierul Arendt încercă să se facă auzit prin vacarm:

— Coloana „unu", cu mine! Coloana „doi" cu *Gefreiterul* Huber!

Caporalul îşi înşfăcă puşca-mitralieră.

— După mine! strigă el.

Paraşutiştii se năpustiră pe urmele şefilor de coloană. Arendt şi Huber săriră fiecare pe planorul lor, iar soldaţii se ghemuiră

unul în spatele celuilalt, ca pe o sanie, agăţându-se de bara de siguranţă.

După ce supraveghease mişcarea accelerată de du-te-vino din jurul aparatelor, locotenentul Strobel se urcă în avionul din frunte şi îşi îndreptă atenţia asupra pistelor învecinate.

Câteva semnale luminoase se încrucişară. O rachetă luminoasă se înălţă cu un vaier sinistru. Era semnalul de plecare.

— Înainte!

Junkers-urile se urniră din loc şi începură să ruleze pe pistă. Corzile de remorcare se întinseră. Aparatele se desprinseră de pământ, trăgând după ele planoarele.

Straniul convoi se înălţă spre cer şi dispăru în scurt timp, înghiţit de noaptea misterioasă.

Se crăpa de ziuă. Un vânt rece răscolea trestiile din jurul taberei şi bătea de jur-împrejurul avioanelor de pe pistă. Soarele biruia noaptea şi norii şi se înălţa pe cerul spălăcit, cu urme de negură, ca un disc de metal incandescent.

Văzduhul se umplu de zgomotul motoarelor. Avioanele se iviră deasupra taberei, zburând atât de jos, încât santinelele îi desluşiră pe soldaţii din *Sturmgruppe* ghemuiţi pe platformele planoarelor, agăţaţi cu disperare de bare.

Lăsând în urmă o dâră de fum, avioanele descriseră un cerc, apoi aterizară lin pe pistă, urmate de planoare.

Din primul avion ţâşni locotenentul Strobel, care făcu un semn.

Motoarele se opriră. Plutonierul ordonă:

— *Sturmgruppe 13*, jos din planoare!

În coloană de câte unu, soldaţii coborâră în pas alergător şi se aliniară.

— Drepţi!

Ofiţerul salută.

— E-n regulă, Arendt. Oamenii să meargă la culcare. Trei ore de somn! La deşteptare vă voi comunica observaţiile mele

privitoare la greşelile comise pe durata exerciţiului... şi îi voi spune două vorbe caporalului Huber!

— Da, domnule locotenent... şi eu la fel!

— Noapte bună, *feldwebel*!

Se îndepărtă cu mersul său ţeapăn, în timp ce plutonierul făcu câţiva paşi prin faţa soldaţilor şi se opri înaintea lui Huber:

— Probabil că ai mai făcut câteva prostii, Huber, visând la fundul apetisant al lui Gretchen a ta, presupuse el batjocoritor.

Soldaţii se relaxară, fericiţi de diversiune, şi rânjiră. Huber deschise gura ca să-i răspundă verde-n faţă *feldwebelului*, dar Arendt îi opri grosolănia ce stătea să-i iasă de pe buze.

— *Was*? strigă el. Ai ceva de zis, caporal?

Hubert se stăpâni.

— Nu, domnule plutonier. Aveţi dreptate, probabil c-am mai făcut vreo prostie... ca de obicei!

— Bine, caporal. O să vedem noi în curând. Grupa 13, rupeţi rândurile!

Câteva minute mai târziu, oamenii extenuaţi umpleau dormitorul cu exclamaţii şi comentarii despre exerciţiu şi îşi băteau joc de Huber, imitând glasul aspru şi răguşit al plutonierului.

— Ha! Caporal! Iar ai visat la fesele lui Gretchen a ta! Ha! O să fii pedepsit, caporal!

Huber îşi dădu frâu liber mâniei.

— M-am săturat! urlă el. Mă călcaţi pe nervi! Voi ăştia şi toţi ăia... locotenentul, plutonierul, şi tot statul-major!

Îşi azvârli casca pe pat, tunând şi fulgerând:

— Şi toate astea, pentru ce? Pentru nimic! Auziţi ce vă spun? Pentru nimic! Alarmă noapte de noapte, degeaba! Ne scoatem sufletul degeaba! Se iau de noi degeaba! Am să-ţi spun două vorbe, caporal... O să vă comunic observaţiile mele despre greşelile comise... Credeţi că asta mai poate dura mult? În loc să ne chinuiască de luni de zile, ar face mai bine să ne trimită să luptăm cu adevărat, ca nişte bărbaţi, nu ca nişte boboci!

— Taci din gură! strigă Koch, o namilă de berlinez. Lasă discursurile şi dă-ne pace, să dormim!

Huber continuă, din ce în ce mai furios:

— M-am săturat!

— Linişte! protestară şi alte glasuri. Gura, caporal!

— Gura? scrâşni acesta. Măcar o dată, vreau să spun tot ce cred eu despre domnii ăştia... care nu sunt decât nişte smintiți! Da, nişte smintiți cu toții! Nişte exploatatori! Scot sufletul din noi! Ne lasă să fierbem în suc propriu! Mă întreb chiar ce naiba-i trece prin cap *Führerului*...

Koch, berlinezul, sări ca ars şi se răsuci brusc:

— *Führerul*? Îndrăzneşti să pui la îndoială persoana *Führerului* şi ideile lui?

— Da, îndrăznesc...

Koch strigă, cu glasul spart:

— Dacă îndrăzneşti să te îndoieşti de *Führerul* nostru, dacă îndrăzneşti să critici ideile şi ordinele sale, nu numai că eşti un soldat prost, cum spunea plutonierul, ci şi un național-socialist prost, şi pe chestia asta mă dezgusti!

Cu pumnii încleştați, Huber sări la Koch, dar acesta, care era cu un cap mai înalt decât el, îl respinse, dându-i brânci cu o mână, iar cu cealaltă îi trase o directă în falcă, zicând:

— Plutonierul te-a mai făcut şi prost, şi are dreptate! Aşa şi eşti, din moment ce discuți ordinele *Führerului* nostru.

Şi, lăsându-l pe micul caporal, se întoarse cu fața la peretele unde atârna portretul lui Adolf Hitler. Cu brațul întins şi pocnind din călcâie, strigă tare:

— *Heil Hitler*!

Cinci minute mai târziu, toți soldații din *Sturmgruppe 13* dormeau adânc.

Capitolul 3

— *Herein*[1]!

Uşa capitonată se deschise şi în cabinetul de lucru al cancelarului intră, cu un pas marţial, şeful Diviziei 7 Aeropurtate.

— *Heil Hitler*! salută el, cu braţul întins.

Führerul se ridică în spatele biroului enorm, acoperit de planuri, fotografii şi hărţi de stat-major.

— *Heil*! răspunse el scurt, cu un glas sec.

Nasul ascuţit i se încreţi şi mustăţile caricaturale îi fremătară, în timp ce arătătorul i se îndreptă spre pendulă.

— General Student, articulă el cu un glas rece ce-i trăda furia, într-o armată demnă de acest nume, punctualitatea este primordială, indiferent de grad!

— Vă rog să mă scuzaţi pentru întârziere... începu generalul.

Cancelarul îl întrerupse:

— V-am chemat la orele 9. Acum e 10 fără douăzeci şi cinci de minute.

— Îmi pare rău...

— Întârzierea dumneavoastră este de neiertat! În treizeci şi cinci de minute poţi pierde un război!

— Drumul era prost şi aglomerat. Şoferul meu a trebuit să meargă cu 50 pe oră. În ciuda roţilor cu lanţuri, am avut probleme ca să ajungem la Berghof. Panta înghețată...

— Tăceţi din gură! strigă Adolf Hitler. Wehrmachtul este o armată de elită! Şefii ei trebuie să aibă spirit naţionalist, bazat pe precizie şi punctualitate. În asta rezidă măreţia şi forţa noastră! Asta va face din noi cuceritorii lumii!

---

[1] Intră!

Student păstră o atitudine rigidă şi strânse din dinţi, în vreme ce *Reichsführerul*, revenind la tonul obişnuit al discursurilor rostite în faţa mulţimii, urmă cu exaltare:

— Ştiţi cum am anexat Austria? Prin punctualitate şi precizie, domnule! Hotărâsem ca pe 12 martie, orele 13:30, să fiu la Braunau, unde m-am născut, şi unde tatăl meu era vameş. Cronometrasem fiecare mişcare a trupelor şi operaţiunea s-a desfăşurat în conformitate cu planurile mele: la orele 3 dimineaţa, un prim detaşament a trecut graniţa, împiedicându-i pe grăniceri să lase bariera. La 4 şi 10, unităţile Armatei a 8-a au trecut la rândul lor frontiera, cu „flori pe ţeava puştii". La orele 9:30, generalul Beck a ajuns în împrejurimile capitalei. La orele 10, primele eşaloane ale Luftwaffe au aterizat pe aeroportul Asper. Himmler a aterizat la 10:25, iar coloana mea personală a străbătut bulevardul Altotting la orele 13.

Student se văzu osândit să asculte povestea completă, debitată cu emfază şi complezenţă, dar nici un muşchi al feţei nu-i trădă plictiseala şi iritarea crescândă.

— Şoseaua spre Simbach era complet blocată de maşini, încât era aproape imposibil să treci. Şi totuşi, la orele 13:30, am traversat cu maşina podul peste Inn şi am intrat în Braunau! Ia aminte, generale! Am vrut să fiu la orele 13:30 în oraşul meu natal, am dat ordinele corespunzătoare, iar colaboratorii mei le-au executat, cu ceasul în mână. Asta înseamnă exactitudine şi punctualitate, generale!

Cu respiraţia tăiată de tirada sa vehementă, Hitler îl cântări pe Student cu o privire severă.

— Luaţi loc! spuse el.

Şi începu să se plimbe în lung şi-n lat prin sala vastă.

Generalul renunţă la rigiditatea sa militară şi se lăsă într-un fotoliu de piele, privindu-l pe cancelar.

Adolf Hitler părea obosit şi preocupat. Ochii îi erau înfundaţi în orbite şi pe fruntea lucioasă îi cădea o şuviţă rebelă de păr. Hainele de pe el — tunica maronie şi pantalonii negri — erau şifonate.

Generalul îşi aprinse o ţigară.

— Nu cred, *Mein Führer*, că m-aţi chemat ca să aud relatarea Anschluss-ului Austriei. Ştiţi bine că, în ciuda a ceea ce numiţi

„spiritul meu de independenţă", sunt întru totul devotat cauzei noastre. Divizia mea este formată exclusiv din oameni pregătiţi pentru orice şi răspund personal de fiecare. În caz de necesitate, m-ar asculta ca un singur om! Iar eu, *Mein Führer*, nu cer decât să fiu de folos!

Hitler avu un râs scurt şi se proţăpi în faţa lui Student.

— Ce sugestie excelentă, generale! strigă el. Cunoaşteţi Canalul Albert?

— Din Belgia?

— Evident!

— *Jawohl, Mein Führer*.

— Cunoaşteţi desigur şi Eben-Emael?

Student îşi strivi ţigara.

— Eben-Emael? Fireşte!

— Şi valoarea sa strategică?

— E colosală! Eben-Emael este nucleul „liniei Maginot" belgiene! Este o fortăreaţă indestructibilă, o linie de şaizeci şi cinci de hectare de cazemate din beton armat. Turnurile ei blindate sunt echipate cu tunuri turnante de 75 cm, manevrate de o mie de artilerişti de elită. Cupolele de oţel funcţionale, antitanc şi antiaeriene, veghează zi şi noapte şi formează un zid blindat datorită căruia Canalul Albert este de netrecut, blocând accesul spre Belgia şi Olanda.

Cancelarul îl întrerupse pe general cu un gest.

— Ajunge! rosti el cu un glas incisiv. Cu toate că nu conduceţi o unitate de informaţii, constat că sunteţi la curent cu punctele nevralgice ale proiectelor mele şi că sunteţi perfect edificat în privinţa poziţiilor duşmane. Totuşi, exageraţi importanţa forţei şi a capacităţii sale defensive.

Student păli uşor, privindu-l neliniştit pe cancelarul înţepenit în faţa lui într-o atitudine plină de aroganţă şi sfidare.

— *Mein Führer*, articulă el cu un efort, Eben-Emael este o fortificaţie inexpugnabilă.

— Cuceriţi-o! urlă Hitler.

— *Mein Führer*...

— Cuceriţi-o! Trebuie să trec peste această piedică!

Hitler se îndreptă spre mijlocul biroului, apropiindu-se de uriașa masă centrală pe care se afla o machetă reprezentând poziția-cheie a armatei belgiene.

— De fapt, spuse el, aplecându-se peste machetă, aveți dreptate, generale. Metodele clasice nu pot fi folosite în lupta cu acest colos! Trupele germane ale armatei de uscat nu au nici o șansă de-a captura vreun pod intact peste Canalul Albert. Nu se pot apropia de un fort atât de întărit.

Generalul îi luă vorba din gură:

— Canalul Albert, având Meusa în față, constituie un obstacol militar serios. În dreptul orașului Maastricht, el trece printre niște faleze înalte, unde sunt construite întărituri poziționate spre frontieră. Podurile de la Veldwezelt, Vroenhoven și Canne sunt minate și apărate de fortificații. Ansamblul acestor construcții constituie o fortăreață în toată regula!

Cancelarul se întoarse cu fața spre general.

— Nu mai rămâne decât soluția atacului aeropurtat.

— Dar, *Mein Führer*, parașutiștii lansați de Junkers-uri nu vor putea ajunge la fața locului înainte ca belgienii să distrugă podurile! E nevoie de nouă minute pentru ca avioanele astea zgomotoase să ajungă la Maastricht, parcurgând distanța de la frontieră la Eben-Emael.

Hitler îl întrerupse:

— Trebuie să atacați prin surprindere și fără zgomot, tocmai ca să împiedicați distrugerea podurilor!

— Cu planoarele?

— Da, generale! DFS 230 pot duce o încărcătură de nouă sute de kilograme.

— Nouă soldați pe fiecare aparat, inclusiv pilotul...

— Opt! rectifică Hitler. În misiunea dumneavoastră veți utiliza arma noastră secretă: încărcăturile explozive perforante, care cântăresc fiecare cincizeci de kilograme. Cu toate acestea, veți avea la plecare un efectiv de o sută de oameni aeropurtați.

— E o nimica toată, raportat la Eben-Emael!

Hitler se ridică.

— E un lucru hotărât, generale! Planoarele zburând la foarte mare altitudine și ducând trupe de asalt vor coborî în zori peste canal, provocând o surpriză totală în pozițiile belgiene!

— Imposibil, *Mein Führer*! Aşa ceva nu se poate!

Chipul lui Adolf Hitler se făcu stacojiu şi cancelarul începu să vocifereze:

— Utilizând coloana a cincea, SS-ul şi Gestapoul nimic nu este imposibil! Luaţi legătura cu Keitel, von Rundstedt, mareşalul Model, baronul Von der Heydte, discutaţi cu generalul *Waffen SS* Sepp Dietrich!

Îşi privi o clipă interlocutorul şi încheie pe un ton categoric:

— Vă acord trei zile ca să-mi expuneţi un plan de atac.

Şeful Diviziei Aeropurtate îşi înghiţi cu greu saliva, ştiind că argumentele sale nu ar avea nici o greutate şi că s-ar izbi de încăpăţânarea cancelarului.

Deja, acesta supralicita:

— Trebuie să atacăm Eben-Emael! Să atacăm în zori! În timp ce inamicul doarme! Să profităm de surpriză! Să provocăm un *Blitzkrieg* picând din cer, ieşind brusc din beznă! Vreau o intervenţie masivă a paraşutiştilor şi o infiltrare terestră a comandourilor pregătite să opereze în spatele liniilor aliate. Trebuie să creăm o psihoză a terorii atacând simultan din toate părţile şi să rupem bariera spre Olanda!

Student îşi plecă ochii în faţa privirii fixe a *Führerului* şi se ridică:

— O să reflectez.

— Vă dau trei zile, nu pentru a reflecta, ci pentru a-mi prezenta un plan de atac al diviziei dumneavoastră!

— Îmi trebuie o săptămână doar ca să-i consult pe şefii celorlalte unităţi...

— Trei zile, atât! Ţineţi bine minte ce vă spun: vă aştept aici, peste trei zile, iar în ziua următoare, în zori, veţi ataca!

— E o sinucidere, *mein Führer*!

— E un ordin! *Auf wieder sehen*[1]!

Student pocni din călcâie şi ridică braţul:

— *Heil Hitler*!

Făcu stânga-mprejur şi uşa capitonată se închise în urma lui.

---

[1] La revedere!

Führerul rămase nemișcat câteva clipe, cu privirea ațintită asupra ferestrei, apoi își întoarse capul spre o draperie de catifea roșie:

— Poți să ieși, Otto!

O mână nerăbdătoare dădu la o parte draperia și în încăpere își făcu apariția un tânăr ofițer în ținută SS.

Era brunet și atletic, iar pe chip avea o cicatrice lungă, de la urechea stângă până la nas.

— Ai auzit, Otto?

— Am auzit și am înregistrat, *Mein Führer*.

Cu un zâmbet batjocoritor pe sub mustața subțire, se duse spre fotoliu, în care se lăsă să cadă cu o mișcare elegantă, își încrucișă picioarele încălțate în cizme și adoptă o atitudine dezinvoltă.

— Toți sunt la fel! spuse el pe un ton sarcastic. Ideile mărețe, bluful și fanfaronada sunt pâinea zilnică a acestor domni din *Wehrmacht*, dar dacă le cereți un efort efectiv, încep să vă debiteze fraze prefabricate, de felul: „imposibil, inexpugnabil, sinucidere", și cer timp de gândire, de chibzuială!

Hitler dădu din cap:

— Doar credincioșii SS, formațiile de asalt, „capetele de mort" sunt oricând gata de acțiune. De altfel, Panzerkorps SS al meu face el singur cât douăzeci de divizii italiene!

— Și ce idee excelentă ați avut înzestrând diviziile dumneavoastră din *Waffen SS* cu tancuri! Cu ele, victoria este asigurată în toată Europa!

Adolf Hitler avu un zâmbet scurt de satisfacție.

— Minunat! Vom grupa cele șapte divizii din *Waffen SS* sub o titulatură comună: *„SS Panzerdivizions"*. Sunt formidabile!

Chibzui o clipă, cu ochii pe jumătate închiși, apoi zise:

— Ce părere ai, Otto, despre atacul de la Eben-Emael?

— *Mein Führer*, nu mi-aș permite să vă dau sfaturi. Totuși, tocmai m-am întors de acolo și...

Hitler îl întrerupse:

— Tocmai asta e! Ce informații ai?

— Din punct de vedere militar şi tehnic, Eben-Emael suferă de grave deficienţe.

— Explică-te!

— În privinţa garnizoanei, personalul nu este la înălţimea sarcinii.

— Ai spus-o deja în raportul pe care l-ai înaintat amiralului Canaris. Altceva?

— Fortul a fost conceput esenţialmente pentru a face faţă unui atac clasic.

— Ştiu! Vreau precizări, planuri, cifre! Ce ai să-mi dai?

Ofiţerul din *Abwehr*[1] luă o servietă din piele din care scoase câteva documente pe care le puse în faţa lui Hitler.

— Aceste fotografii şi desene, explică el, vă vor îngădui să cunoaşteţi poziţiile defensive ale fortului.

Cancelarul răsfoi plin de interes hârtiile, în timp ce Otto Fratz îşi citea raportul:

— „Complexul este format din patruzeci de construcţii blindate, dintre care patru cazemate de artilerie, conţinând laolaltă douăsprezece tunuri de 75 cm. Fortificaţiile sunt protejate îndeosebi faţă de atacurile de infanterie sau de tancuri. Şanţuri late cu apă, ziduri înalte şi blindate opresc accesul."

Ofiţerul din serviciile speciale reflectă o clipă, apoi adăugă:

— După părerea mea, *Mein Führer*, doar un atac-surpriză declanşat din aer are şanse să izbândească.

— Felicitări! Asta-i şi părerea mea. De altfel, unităţile mele se antrenează de mult lângă Aix-la-Chapelle în acest scop.

— Ţin să mai precizez, *Mein Führer*, că garnizoana fortăreţei este organizată în două baterii.

— Ştiţi ce efective au?

— Da. Prima are un căpitan, opt ofiţeri şi două sute treizeci şi patru de brigadieri şi soldaţi.

— Şi a doua?...

— Arme uşoare... Comandată şi ea de un căpitan. Totalul numeric este de cinci sute şase oameni.

[1] Biroul 2 nazist.

Cancelarul exclamă:

— Cu totul, şapte sute optzeci şi şapte de oameni!

Otto Fratz rectifică:

— Oficial, forța organică a garnizoanei de la Eben-Emael este de o mie de suflete, dar o echipă de două sute treizeci de gradați este încartiruită la Wonck, în satul învecinat. Pe deasupra, un număr important de ofițeri locuiesc prin împrejurimi şi o treime din garnizoană profită de permisia de noapte ca să plece.

— Minunat! exclamă Hitler. Informațiile tale sunt de o mare valoare! Te felicit! O să te întorci chiar în noaptea asta în Valea Geer, la trupa ta, şi vei continua să ne ții la curent. Cucerirea acestei „linii Maginot belgiene" condiționează succesul Armatei a 6-a!

Ofițerul Biroului 2 nazist privi gânditor macheta fortificațiilor de la Eben-Emael, murmurând:

— Este breşa pentru marşul spre Vest.

— După părerea dumitale, proiectul e realizabil?

— Da. Dar trebuie să acționăm repede şi să nu-i lăsăm pe apărători să-şi tragă sufletul!

— Exact asta ziceam şi eu, Otto, şi am dat ordine corespunzătoare, înainte chiar de a-l fi chemat pe Student. În clipa asta, trupele noastre din *Panzerdivizions* sunt masate în secret la graniță.

— Ştiu, *Mein Führer*!

Hitler tresări:

— Ştii?

— Da... şi din păcate nu sunt singurul!

— Cine a îndrăznit să-mi divulge secretele strategice?

Sub privirea implacabilă a cancelarului, ofițerul SS îşi îndreptă instinctiv ținuta, şi explică cu un glas plin de deferență:

— Ancheta este în curs de desfăşurare, *Mein Führer*. Încă nu ştim care este originea acestei scurgeri de informații spre Vest.

Un tic nervos făcu să tremure mustățile lui Adolf Hitler şi pumnul i se abătu cu furie pe birou.

— Asta numeşti tu scurgeri, domnule? Asta-i înaltă trădare!

Otto se ridică, stingându-şi țigara.

— Într-adevăr, un trădător îi informează pe Aliaţi despre mişcările trupelor noastre. Serviciul nostru de detecţie, *Funkabwehr*[1], a captat şi descifrat câteva transmisii clandestine. Prin intermediul acestor transmisiuni, un misterios corespondent ia contactul cu Londra. La început, făgăduise să le vândă informaţii *„Streng Geheim"*[2] provenite din cercurile superioare ale OKW-ului.

Hitler păli de furie.

— Şi? strigă el.

Otto scoase din buzunar o agendă de mici dimensiuni pe care o consultă, continuând să vorbească:

— Ultimul mesaj, captat în timpul nopţii, era adresat Biroului 2 cehoslovac, cu următorul text: „Germania pregăteşte o ofensivă de anvergură în Vest. Ocuparea Belgiei şi Olandei nu a fost încă hotărâtă, dar numeroase divizii sunt concentrate la graniţe. Hitler vrea să incendieze lumea. La momentul oportun voi transmite o informaţie exactă printr-un anunţ în ziarul *Narodna Politika*."

— Trebuie să-l arestaţi, să-l ucideţi! strigă Hitler.

Calmându-se, chibzui câteva clipe şi ordonă:

— Plecaţi imediat, Otto! Anunţaţi la *Sicherheitsdienst*[3] că vreau să am o întrevedere de urgenţă cu Heydrich! Să-mi aducă lista cu toţi membrii activi ai *Abwehrului*!

Ofiţerul ridică braţul:

— La ordinele dumneavoastră, *Mein Führer*!

Uşa se trânti în urma lui Otto Fratz. Adolf Hitler ridică receptorul telefonului şi urlă:

— Daţi-mi legătura cu Înaltul Comandament al OKW-ului. Vreau să vorbesc cu feldmareşalul Von Rundstedt!

[1] Secţie de detectare a emisiilor radio clandestine, depinzând de *Abwehr*, organism de spionaj şi contraspionaj al armatei germane, condus de amiralul Canaris, rival al lui Reinhardt Heydrich, şeful Serviciului de Securitate al SS, de care depindeau Gestapoul şi Sicherheitsdienst, SD-ul.

[2] Ultrasecrete

[3] Serviciul de Securitate

Capitolul 4

— Când războiul se va încheia, spuse sergentul Godard strângând-o de mijloc pe Jeanne, ne vom căsători...

— Taci, Julien! îl întrerupse tânăra, dând la o parte mâna subofițerului de la fortăreață.

Apoi adăugă, ceva mai blând:

— Până atunci, mă vei fi uitat!

— Niciodată, Djannie!

— Ba da, Julien, mă vei uita. Acum ești departe de casă și îți trebuie o fată, așa că faci promisiuni ca toți soldații ca să-ți atingi scopul.

— Nu-i adevărat, Djannie! Acum e altceva. La început am fost sedus de frumusețea ta, dar acum mi-ai cucerit inima și te vreau de soție, pentru toată viața.

— Vorbe, Julien, vorbe! E război și trăim pe un vulcan. Războiul pârjolește totul! Am avut un logodnic, îl chema Louis. Ne iubeam și urma să ne căsătorim. Războiul mi l-a luat. A plecat nu știu unde și poate că m-a și uitat. Tu ai venit de departe ca să mă consolezi și îmi placi mult, datorită drăgălășeniei tale și a cuvintelor frumoase, când îmi vorbești de dragoste, dar, într-o bună zi, o să pleci și tu... și o să ne uităm unul pe celălalt. E război, Julien! Așa că la ce bun să ne gândim la viitor?

Jeanne Lambrook era încântătoare în timp ce-și exprima tristețea de fată pe care viața o dezamăgise de timpuriu. Sergentul Godard nu se mai sătura s-o admire. Îi iubea parfumul, glasul și melancolia. Îi amintea de fetele din Charleroi, orașul său natal.

Mângâind cu buzele urechile Jeannei, repetă în șoaptă:

— N-o să te uit niciodată și, după război, o să fii soția mea. O să vii la Charleroi, o să mai adăugăm o cameră la hogeacul meu și vei fi regina mea! Te iubesc...

Jeanne respinse mâna sergentului:

— Louis îmi făcea aceleaşi făgăduieli înainte de-a pleca sub drapel, iar de atunci încoace nici măcar nu-mi mai scrie... Aşa că acum nu mai cred deloc în vorbele frumoase ale soldaţilor. Puţin îmi pasă!

Sergentul îi sărută lobul urechii:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Djannie, te implor să mă crezi!

Fata îşi ridică privirile spre bolta întunecată, care răspândea în seara aceea o atmosferă de pace. O stea căzătoare brăzdă cerul preţ de o clipă, ca o scânteiere scurtă.

Tânăra se trase mai aproape de Julien, înfiorată.

— Ai văzut? şopti ea. Mi s-a părut că a fost doborâtă de un avion de vânătoare. Deseori, noaptea, mă trezesc brusc fiindcă mi se pare că aud motoare de avion şi mi se face frică! Mi-e groaznic de frică! Într-o zi, nemţii vor veni cu bombele lor şi vor distruge tot ce e de jur-împrejurul Canalului Albert! Ne vor ucide pe toţi! Mi-e frică de nemţi, Julien!

Sergentul izbucni în râs.

— Nu, Djannie! Fii fără grijă, nu vor veni niciodată aici, fiindcă sunt bine informaţi. Coloana a cincea dă târcoale de mult prin împrejurimi, dar noi îi tolerăm prezenţa pentru că vrem ca nemţii să cunoască bine situaţia de la Eben-Emael şi să ştie că datorită turnurilor blindate şi a tunurilor grele fortăreaţa va rezista oricărui atac prin surprindere. Bombardierele lor ar fi doborâte, tancurile distruse, iar infanteriştii ucişi. Eben-Emael este inexpugnabilă, mai ceva ca „Linia Maginot" franceză! Nu fi caraghioasă, Djannie, şi nu te mai teme de nemţălăi. Suntem aici şi vai de ei dacă le-ar veni ideea să se aventureze prin Canalul Albert!

Îi mângâie părul:

— Nu-ţi fie teamă, Djannie! Veghem zi şi noapte în cazematele de la Eben-Emael. O mie de oameni sunt consemnaţi în permanenţă. Suntem mereu în alertă şi radarele noastre ne semnalează imediat orice avioane sau tancuri care s-ar apropia. Suntem vigilenţi, iar „friţii" o ştiu, şi noi vrem s-o ştie.

Fata oftă.

— Zici că sunteți mereu în alertă, dar tu ieși foarte des ca să te întâlnești cu mine, iar ofițerii probabil că fac la fel. Fiecare trebuie că are vreo micuță de consolat în oraș. Așa că... nemții o știu și pe asta!

Sergentul Godard contemplă chipul lui Jeanne, pur și luminos în întuneric, în timp ce fata continua pe un ton neliniștit și plin de teamă:

— Războiul e un măcel îngrozitor, colectiv și organizat, iar Hitler e un criminal odios!

Julien se lamentă:

— Nu vorbești decât de război! Nu e frumos din partea ta, Djannie! Mă bucurasem atât de mult că mă întâlnesc cu tine în seara asta! Era ca o sărbătoare pentru mine! Turnul 12, unde sunt de serviciu, e de câteva zile pe planul secundar. Suntem într-un fel „decuplați" de ansamblul defensiv și așa mi-am putut permite să ies noaptea, fiindcă două dintre tunurile noastre sunt în reparație. Asta a provocat o relaxare în ce privește consemnarea grupei noastre. Iată de ce te pot săruta acum! Dar, sst! Nici o vorbă! E secret militar!

Și, trăgând-o brusc pe fată spre el, adăugă:

— Să nu mai vorbim despre război, Djannie! Vino! Te doresc ca un nebun!

Se lăsară în iarba umedă. Jeanne îl respinse, dar din ce în ce mai slab.

— Nu, Julien! Stai, ascultă-mă! Lasă-mă! Du-mă mai bine la „Pasărea albastră" să dansăm! Nu vreau!

Julien însă îi descheiase bluza și buzele sale lacome se plimbau pe trupul fermecător, acoperind cu sărutări pasionate pielea dogorâtoare, al cărei parfum îl îmbăta. Gura îi zăbovi între sânii tari și rotunzi, apoi coborî spre pântecele adolescentin, abia rotunjit.

Mângâierile pătimașe o făcură pe Jeanne să freamăte de plăcere. Temerile i se spulberară și se lăsă cu totul în voia bucuriei date de clipa prezentă. Gemetele ei acoperiră respirația sacadată a lui Julien și se amestecară cu vaierul unei cucuvele.

Strigătul păsării de noapte îl făcu pe Julien să tresară și îl readuse brutal la realitate. Era un sunet modulat, insistent, asemănător cu un apel, cu un semnal misterios.

Tânărul sergent se ridică.

— Djannie, bâigui el, trebuie să plec imediat!

Îşi îndreptă grăbit ţinuta, îşi culese de pe jos bereta şi, după o sărutare dată în fugă Jeannei, care rămăsese stupefiată şi îngrozită, plecă în pas alergător spre cantonamentul cazărmii nr. 12.

Vaierul acela i se păru bizar, îngrijorător. Îl auzise deseori prin zona fortăreţei, iar cei de prin partea locului, pe care îi chestionase, îl asiguraseră că nu zăriseră niciodată vreo cucuvea prin împrejurimi.

Nu cumva era un cod utilizat pentru transmiterea unor informaţii anume şi secrete, vreo modalitate de apel folosită de coloana a cincea care dădea târcoale fortăreţei Eben-Emael?

Oricum, Julien voia să semnaleze faptul ofiţerului de gardă.

— Parola? întrebă santinela de la intrarea în cazemată.

— Pe aici nu se trece!

Soldatul salută:

— Treceţi, sergent!

Poarta blindată grea se mişcă în tăcere pe balamalele sale şi sergentul Godard se mistui în măruntaiele fortăreţei.

Jeanne Lambrook, uimită şi îmbufnată, rămase mult timp nemişcată, după care se uită la ceasul fosforescent de la mână şi se ridică. Avea întâlnire la „Pasărea albastră" cu Cathy şi James, un ofiţer englez.

De ce nu voia Julien s-o ducă să danseze? Îi plăcea atât de mult să se învârtească, mereu şi mereu, în ritmul fermecător al unui vals antrenant... să uite de război, de Louis, care poate murise, de Julien, care avea să plece şi el, şi de toată tristeţea vieţii ăsteia! Îşi dorea atât de mult să poată uita de toate acestea!

— Stai!

Subofiţerul ordonă patrulei să se oprească lângă un stâlp de pe podul Veldwezelt şi înaintă singur în întâmpinarea celor două siluete ce se desprindeau din întuneric, venind în direcţia lor.

Îşi îndreptă lanterna spre plimbăreţii nocturni, somându-i:

— Poliţia militară, supravegherea teritoriului! Actele dumneavoastră, vă rog!

Cei doi se opriră şi fascicolul luminos dezvălui o femeie tânără şi frumoasă, roşcată, cu forme planturoase, şi un bărbat elegant, în costum „Prince de Galles", care se prezentă:

— Sir James Stafford, diplomat al Maiestății Sale. Sunt la post la Consulatul din Bruxelles. Tânăra doamnă care mă însoţeşte este belgiancă, domnişoara Catherine Coumont, profesoară de limbi străine la Liège. Răspund pentru ea!

— Scuzați-mă, sir, dar trebuie să controlez actele de identitate ale tuturor persoanelor care circulă prin împrejurimile fortăreței după stingere, indiferent că este vorba de civili sau militari. Vă rog deci să-mi arătați legitimația de apartenență la diplomația engleză şi permisul de circulație pe timp de noapte, împreună cu actele de identitate ale domnişoarei Coumont.

— *Right*! Dumneavoastră executați nişte ordine, sergent, iar noi ne aflăm în teritoriu militar!

Bărbatul se întoarse bine-dispus către însoțitoarea lui.

— Cathy, arată-i sergentului actele, *please*, ca să se convingă că nu faci parte din coloana a cincea a lui Hitler!

La rândul său, îi întinse binevoitor subofițerului actele şi zâmbi:

— Grăbiți-vă! Avem o întâlnire la „Pasărea albastră" şi aş vrea să apuc să dansez puțin înainte de venirea zorilor!

Şeful patrulei examină minuțios documentele, după care i le întinse înapoi lui Stafford, salutând:

— Mulțumesc, sir! Totul este în regulă! Scuze încă o dată şi distracție plăcută!

— *Good night*!

Sergentul îşi strigă oamenii şi patrula traversă podul, în timp ce James Stafford o lua de mână pe tânăra femeie:

— Vino, *darling*! Jeanne şi Julien al ei probabil că şi-au pierdut răbdarea, iar eu vreau să te strâng la piept şi să te port în ritmul unui tangou languros!

Capitolul 5

Jeanne nu îi văzu pe Cathy şi pe Stafford îndreptându-se spre masa ei şi tresări când acesta din urmă se înclină în faţa ei.

— Bună seara, Miss Lambrook! Ce chip melancolic şi drăguţ! Eşti extrem de preocupată!

Jeanne o sărută pe Cathy, care, aşezându-se lângă ea, îşi manifestă mirarea:

— Singură?

— Singură şi părăsită!

Se întoarse spre Stafford:

— Domnule Stafford, vei fi silit să mă iei în grijă şi să dansezi cu mine!

— Dar unde-i frumosul tău sergent? insistă Cathy. Nu-mi ziceai dimineaţa, la telefon...

Jeanne o întrerupse cu un glas în care se desluşea ranchiună şi dezamăgire:

— Aveam întâlnire, într-adevăr, şi Julien a venit, dar nu voia să se îndepărteze de Eben-Emael, aşa că am rămas în parc. Ştii doar că grijile principale ale soldaţilor sunt bătaia, gărzile, secretele militare, consemnele... Noi, fetele, nu avem alt rol decât de-a potoli nevoile lor animalice!

Cathy şi Stafford schimbară o clipire din ochi ironică, în timp ce tânăra continua pe un ton înfuriat:

— Placa lor începe totdeauna cu: „Ne vom căsători după război. Te iubesc la nebunie!" şi se termină cu: „Hai să facem dragoste!" Câteva sărutări, o îmbrăţişare, şi totul s-a terminat!

— Aşa a făcut Julien cu dumneata? întrebă Stafford zâmbind.

Jeanne dădu din cap afirmativ:

— Era liber. Consemnele din cazarma lui erau suspendate în seara asta şi ar fi putut rămâne toată noaptea cu mine, dar a fost de-ajuns ca o cucuvea să ţipe de câteva ori, şi a şi zbughit-o ca din puşcă spre fortăreaţă!

Stafford izbucni în râs:

— S-a speriat de o cucuvea? Cred că ai născocit asta ca să râdem de soldatul tău cel rău!

Părea extrem de amuzat de toată povestea, dar de câteva clipe privirea i se ascuţise brusc. Se întoarse spre Cathy:

— *Darling*, îngăduie-mi să dansez un tango cu Miss Lambrook, ca s-o consolez. Aş vrea s-o fac să se răzgândească în privinţa părerii ei deplorabile despre bărbaţi.

Cathy dădu din umeri într-un mod comic.

— Dacă nu ţi-aş îngădui, te-ai lipsi de asentimentul meu, aşa că prefer să mă declar de acord, dar trebuie să te previn că atunci când frumosul sergent Godard va fi aici, o să te înşel cu el, cu titlu de represalii!

— O să mai vorbim despre asta, *darling*! Haideţi, Miss Lambrook. Tangoul acesta languros vă va face să uitaţi de soldatul dumneavoastră necredincios. O să vă fac o declaraţie de dragoste în locul lui!

Zeflemitoare, Cathy o ajută pe Jeanne să se ridice.

— Du-te, draga mea!

Şi adăugă, cinică:

— Nu îl obosi prea mult, te rog! Nu mi-a promis că mă ia de nevastă, dar e exact ce-mi trebuie pentru noaptea asta! Vreau să-mi trăiesc clipa, fiindcă cine ştie dacă va mai fi vreun „după război"?

James şi Jeanne se pierdură în mulţimea dansatorilor.

Lumina scăzu şi mai mult, în timp ce un cântăreţ şoptea în microfon:

„Sunt singur în seara asta, doar cu visele mele...

Sunt singur în seara asta, fără iubirea ta..."

Stafford o strânse mai tare pe Jeanne în braţe şi îi atinse imperceptibil cu buzele gâtul.

— Miss Lambrook...

— Domnule Stafford?

— La ce vă gândiţi?

— Mă gândesc că războiul nimiceşte sentimentele frumoase, că ucide toate iluziile! Chiar şi cei mai buni bărbaţi se comportă ca nişte sălbatici, devin vicioşi, mincinoşi, asasini...

— Ce de cuvinte amare pentru o gură atât de frumoasă!

O strânse mai tare la piept.

— Sentimentală mică ce eşti, lasă-te legănată... Uită de toate!

Jeanne închise ochii şi se lăsă dusă cu docilitate spre terasă, unde fură întâmpinaţi şi învăluiţi de întunericul complice. Fata uită de război şi gustă plăcerea clipei, prezenţa liniştitoare a bărbatului care o ţinea strâns la piept.

Un vaier ciudat, venind din depărtare, o făcu să tresară. Deschise brusc ochii şi se ghemui şi mai strâns la pieptul diplomatului, ca şi cum ar fi vrut să-l împiedice să plece. Stafford îi ghici gândul şi, sărutând-o pe gât, spuse:

— Nu, Jeanne, eu n-o să plec ca Julien. Aş vrea, dimpotrivă, ca tangoul acesta să dureze până în zori. E atât de plăcut să te simt tremurând ca o păsărică. Eşti atât de tandră şi pasionată!

Strigătul sinistru şi depărtat se auzi din nou, tulburând noaptea ca o prevestire rea.

— Jeanne, chiar crezi că sergentul Godard ar fi putut rămâne cu tine în noaptea asta, dacă ar fi vrut? Eben-Emael este în stare de alertă continuă. Permisiile sunt suprimate, ieşirile suspendate...

— Te asigur că ar fi putut rămâne în seara asta, replică tânăra, îmbufnată. Turnul este scos din funcţiune de câtva timp. Tunurile...

Îşi muşcă buzele şi tăcu.

— Continuă; ce s-a întâmplat?

— Vorbesc prostii!

— Deloc! Ce s-a întâmplat cu tunurile din turnul lui Julien?

Jeanne nu mai avea nici un chef să danseze.

— Hai să ne întoarcem la Cathy!

Diplomatul o conduse însă, dimpotrivă, într-un ungher şi mai întunecat, spunând categoric:

— Numai dacă îmi dovedeşti încrederea, spunându-mi ce s-a întâmplat la cazemata 12.

Tânăra deveni rigidă.

— Nu am dreptul. E un secret militar!

— Un secret! În calitate de diplomat şi de ofiţer al armatei aliate, cunosc toate secretele statului vostru major. Ai uitat că suntem aici ca să vă apărăm de un eventual invadator? Ştiu ce rol important are Eben-Emael, care trebuie să apere partea de nord a Canalului Albert, şi să arunce în aer Podul Veldwezelt în caz de invazie, tăind astfel calea trupelor inamice şi apărând în acelaşi timp oraşul Liège, care e fortăreaţa Belgiei.

Jeanne Lambrook păstra însă o tăcere încăpăţânată şi o atitudine stânjenită, care părură să-l jignească pe Stafford.

— Asta-i încrederea pe care o ai în prietenii tăi? Tocmai tu, idealista, care îi critici aspru pe toţi! Felicitările mele!

— Iartă-mă, zise ea. Se spun atâtea lucruri despre coloana a cincea, încât am ajuns să mă tem de oricine.

Stafford o sărută.

— Dovedeşte-mi că eu nu sunt „oricine" pentru tine. Spune-mi ce se întâmplă la cupola 12 şi ce e cu tunurile.

Jeanne cedă şi răspunse, împotriva voinţei:

— Un singur tun este actualmente în stare de funcţionare, celelalte două sunt în reparaţie. Cazemata este deci „decuplată" provizoriu de reţeaua de apărare.

Jeanne tăcu şi atunci misteriosul vaier răsună din nou, insistent, repetându-se de cinci ori la rând, la intervale regulate.

James Stafford îi dădu drumul şi, conducând-o pe tânără spre sala de dans, spuse cu dezinvoltură:

— Ce-o fi zicând scumpa noastră Cathy? Crede probabil că am părăsit-o! Pe aici, *please*, şi mulţumesc nespus pentru dans! A fost minunat!

— În sfârşit, aţi apărut! exclamă Cathy. Am crezut că nu o să-i mai dai drumul seducătorului meu cavaler, Jeanne!

Tânăra se înroşi, fără să răspundă. Stafford se scuză:

— Iartă-mă, *darling*, te las o clipă; trebuie să telefonez neapărat la consulatul de la Bruxelles chiar acum...

Şi, zicând acestea, Stafford se îndepărtă.

Jeanne Lambrook îl urmări gânditoare din priviri.

Brusc, se ridică, spunând:

— Scuză-mă o clipă, Cathy, mă duc până la toaletă.

Jeanne se îndreptă în grabă spre toaletă, care era despărţită de cabinele telefonice printr-un perete subţire din sticlă opacă.

Lipindu-se de perete şi ţinându-şi respiraţia, desluşi cu claritate sunetul scos de rotirea discului, apoi glasul lui Stafford, care vorbea în germană.

Reuşi să prindă câteva cuvinte:

„*Sofort Melden... Casemate Zwölf... Ausge-Schaltet... Kanonen in panne...*"[1]

[1] „Anunţaţi imediat... Cazemata 12 decuplată... Tunurile în pană..."

Capitolul 6

Funkabwehrül captă, la interval de câteva minute, două mesaje redactate în cifru secret. Serviciul „Descifrare" le traduse şi transmise fără întârziere textele la P.C.-ul amiralului Canaris care, la rândul său, le comunică Cartierului General al *Führerului*.

„Din Valea Geer, Pasărea Albastră către Rața Sălbatică — Canalul Albert, sursă sigură, turnul doisprezece Eben-Emael decuplat din dispozitiv. Vulnerabilitate în partea de nord. Stop. Urmează completarea."

Cea de-a doua criptogramă continua:

„La trecerea eventuală a trupelor inamice, rezistență cu tir de baraj din buncărul 1.2.3. nord-est. Pasărea Albastră cere instrucțiuni. Stop."

Pe un canal special, sosi răspunsul prompt al Cartierului General:

„Rața Sălbatică pentru Pasărea Albastră — ordin al Înaltului Comandament: sabotați imediat cele trei buncăre prin toate mijloacele pe care le aveți la dispoziție. Podurile nu trebuie să fie aruncate în aer!"

Statul-Major al *Panzerdivizion SS* de pe frontul de graniță fusese instalat în inima pădurii necuprinse. Tancurile acoperite cu frunziş se confundau cu vegetația deasă. Ofițerii de la P.C. locuiau în corturi solide, camuflate cu verdeață. Santinelele vigilente, metamorfozate în tufişuri, scrutau bezna şi vegheau în jurul adăposturilor.

Noaptea era încărcată de aşteptare şi angoasă. Pădurea părea împietrită, iar copacii se înălțau, siniştri, spre cerul întunecat. Trestiile rămâneau tăcute în bătaia vântului rece.

— *Halt! Wer da*?[1]

[1] Stai! Cine-i acolo?

Tufişul mişcător încremeni la ameninţarea puştii aţintite asupra lui şi un glas înăbuşit răspunse santinelei:

— Serviciu comandat, din partea colonelului Krause! Trebuie să vorbesc cu *oberleutenant* Von Sachs.

— Parola?

— SS-iştii vor învinge!

Santinela lăsă arma la picior.

— Treceţi!

Straniul agent de legătură înaintă cu precauţie, fără zgomot şi, dând la o parte acoperitoarea unui cort, intră.

— *Herr Oberleutenant*!

Helmuth Von Sachs dormea îmbrăcat în patul de campanie, sforăind. Niciodată nu se mai simţise atât de obosit ca acum. Îşi petrecuse seara la P.C.-ul Cartierului General în tovărăşia ofiţerilor din *Panzerdivizion*, deoarece colonelul Von Krause îi adunase pentru a le comunica ordinele statului-major al Înaltului Comandament şi totodată pentru a sărbători aprovizionarea cu băutură, sosită de la Berlin în aceeaşi zi.

Se băuse zdravăn. *Schnapsul* înfierbânta minţile tuturor. Se discuta serios şi mai ales se vorbea despre *Führer*. Colonelul evoca geniul extraordinar al cancelarului. Von Krause profetiza că drapelul cu cruce încârligată avea să fluture în curând în toate ţările râvnite de Hitler şi că civilizaţia germanică şi naţional-socialismul vor fi implantate pretutindeni graţie diviziilor „Cap de mort".

— *Heil Hitler*! strigau cu toţii de fiecare dată.

În jurul hărţilor statului-major se făcea schimb de sloganuri şi argumente. Sub influenţa alcoolului, surescitarea nu înceta să crească.

— *Deutschland uber alles*!

— Rasa superioară!...

— Germania va stăpâni lumea!

Când Von Krause îşi luă rămas-bun de la ofiţerii săi, *oberleutenant* Helmuth Von Sachs era beat turtă. Abia ce păşise în cort, se prăbuşise ca secerat în patul de campanie.

— *Herr Oberleutenant*!

Brusc, ofițerul își veni în simțiri.

— *Was los*? mârâi el, frecându-se la ochi.

— Colonelul vrea să veniți urgent!

— Ce? făcu el, fără să se poată dezmetici.

— Colonelul! Ordinul *Führerului*! Trebuie să veniți imediat, *Herr Oberleutenant*! E foarte urgent!

Dintr-un salt, Von Sachs se ridică, brusc trezit din beție și nemaisimțind nici urmă de somn.

— *Los*!

Urmat de agentul de legătură, o luă la fugă spre cortul colonelului.

Erich Koch, berlinezul, nu reușea deloc să adoarmă în noaptea aceea. Se întorcea necontenit în pat de pe o parte pe alta. Încăierarea lui cu Huber îi provoca remușcări aprinse și o neliniște profundă.

De la altercația lor, caporalul îi întorsese vizibil spatele, iar Koch, cu toate că avea o construcție de atlet, era un sentimental ce regreta prietenia pierdută a camaradului său din Tineretul Hitlerist. Pe deasupra, Huber era și fratele Gretei!

Cei doi se cunoscuseră la reuniunile *Hitlerjugendului*[1] și, dat fiind că Hans Huber i-l prezentase surorii sale, Erich devenise în scurt timp cavalerul blondei și planturoasei Greta.

Idila durase până la plecarea sub drapel a celor doi băieți, când fuseseră făcute anumite jurăminte. Greta făgăduise că va rămâne credincioasă, așteptând întoarcerea iubitului ei, iar Koch promisese că se va întoarce curând, deoarece, după părerea lui, „Blitzkrieg"-ul lui Hitler avea să se încheie extrem de repede. Pentru Koch, *Führerul* era un supraom: ascensiunea sa uluitoare, pornită de jos, din rândurile poporului către cârma Marelui Reich o dovedea incontestabil.

Familia Huber nu avea aceeași părere despre cancelar. Tatăl Gretei și al lui Hans era un regalist înverșunat. Pentru el, Adolf Hitler nu era decât un impostor care, pentru a se impune Germa-

[1] *Hitlerjugend* - Tineretul Hitlerist

niei Imperiale, se folosea de nişte brute barbare cu numele de SS, Gestapo şi altele de acelaşi gen. Nazismul nu era decât o sinistră asociaţie de tâlhari.

După câteva clipe de şovăială, Koch se ridică, se apropie de patul caporalului şi, atingându-i umărul, îl chemă încet:

— Hans, ascultă-mă...

Huber se ridică puţin şi îl cântări cu o privire rece.

— Ce vrei?

— Hans, îmi pare rău că mi-am ieşit din fire. Regret nespus.

— Puţin îmi pasă!

— Nu fi supărat pe mine, Hans. E o prostie să ne certăm. O iubesc pe Greta... Vrem să ne căsătorim după război.

Caporalul se sumeţi ca un cocoş.

— Asta niciodată! Mai degrabă îi sucesc gâtul decât să-i dau voie să fie soţia ta! Eşti prost, încăpăţânat şi obtuz!

— De ce? Fiindcă îl admir pe *Führer*?

— Gata! Lasă-mă să dorm!

Se întoarse cu spatele la el şi îşi trase pătura peste cap. Koch însă nu se dădu bătut.

— Ascultă-mă, Hans! Suntem prieteni... Când eram în Tineretul Hitlerist, erai aproape de acord cu Kreuze...

Huber se răsuci brusc:

— Că veni vorba de Kreuze! Domnul şef de secţie al *Hitlerjugend*! Un propagandist împuţit! Recruta carne de tun, asta făcea!

— Şi totuşi, te-ai înrolat când nici n-aveai vârsta...

— Tocmai! Eram un puşti şi, din cauza ta şi a lui Kreuze, m-am lăsat dus de nas. Uniforma, parăzile pe stradă... Era o şmecherie minunată! Kreuze ne împuiase capul cu discursurile sale: să luptăm pentru cauza dreaptă, pentru Germania, pentru *Führer*, pentru a învinge câteva rase dăunătoare pe care Adolf Hitler a hotărât să le extermine, să facem război din datorie! Ei bine, ştii ce face acum Herr Kreuze în vreme ce noi ne prostim aici?

— Fără îndoială că asistă la paradele Tineretului Hitlerist din Berlin!

Huber rânji dispreţuitor.

— Ce naiv poţi fi! Tata m-a lămurit în ultima lui scrisoare. Kreuze este un laş, un dezertor, un profitor! Cât e ziua de lungă, îşi plimbă cămaşa cea brună prin baruri, iar o dată cu lăsarea serii se distrează prin cabareturile şi dancingurile din oraş...

— Tatăl tău exagerează, replică Koch, uşor zdruncinat, dar nevrând s-o recunoască. Dacă Kreuze frecventează crâşmele, înseamnă că tot pentru cauză o face. Trebuie că a primit un ordin în acest sens, ca şef al Tineretului Hitlerist.

— De la cine?

— Poate că de la *Führer*.

— Spui prostii, Erich! Hai mai bine să dormim!

— Dar mai eşti supărat pe mine?

— Mi-e prea somn ca să mai pot fi supărat. Du-te la culcare! Ăştia-s în stare să ne trezească din nou şi să ne pună să dăm o raită prin nori, numai aşa, ca să ne calce pe bătături.

— Bine, mă culc, dar numai dacă facem pace!

Huber îi întinse mâna, oftând:

— *Gut*... E-n regulă, Erich. N-o să-i zic nimic Gretei despre cele întâmplate. Noapte bună!

— Mulţumesc. *Gutte Nacht*!

Liniştit, berlinezul se întoarse în patul lui şi, în scurt timp, sforăitul lui se alătură celui al caporalului Huber.

Totuşi, nu aveau să doarmă prea mult. Un nou exerciţiu nocturn îi smulse din paturi şi fură siliţi să atace un duşman imaginar, adăpostit într-o fortăreaţă deosebit de puternică. Hărţuirea fortului dură până la primele luciri ale zorilor.

Capitolul 7

Hans Gröber îşi privi ceasul şi fu cuprins de îngrijorare. Se simţea istovit, îşi dorea să se întoarcă în culcuşul său, dar camaradul lui, sergentul Stark, care ar fi trebuit să-l schimbe la miezul nopţii, avea deja o întârziere de treisprezece minute. Gerhard era punctualitatea întruchipată şi întârzierea lui la ora prevăzută pentru schimb nu putea fi justificată decât de ceva cu adevărat grav.

Căzuse oare într-o ambuscadă a Securităţii Militare? Sau fusese cumva arestat de serviciul de contraspionaj belgian?

Stark şi Gröber făceau amândoi parte dintr-o unitate specială integrată într-o grupă de şoc, ai cărei membri se infiltraseră în apropierea Canalului Albert în decursul paraşutărilor nocturne şi stăteau camuflaţi la „Bungaloul Weedeman". Se aflau sub ordinele *HauptSturmführerului* Otto Fratz. Unitatea lor era coloana a cincea de acţiune, un element de înspăimântare destinat operaţiunilor de sabotaj şi distrugerii liniilor de apărare, în vederea unei ofensive ulterioare.

Ofensiva?

Hans găsea că aceasta întârzie prea mult. Fiecare zi ce trecea îi mărea senzaţia de nesiguranţă.

Cu toate acestea, nimic nu trăda un pericol concret, iminent. Era ceva impalpabil, o indispoziţie vagă şi nedefinită.

Circula liber, chiar şi prin împrejurimile fortăreţei. Nu i se cereau niciodată actele. S-ar fi putut crede că Comandamentul Belgian o făcea înadins, sau că cei de la Cartierul General nu erau în stare să-şi imagineze şmecheriile de care era capabil Hitler pentru a-şi implanta coloana a cincea, însărcinată cu pregătirea unei ofensive.

Deodată, lui Hans Gröber i se făcu frică. Întârzierea lui Gerhard Stark îi provoca o angoasă insuportabilă, din pricina căreia fruntea i se acoperi cu broboane de sudoare.

Merse la fereastră, își lipi fruntea înfierbântată de geam și scrută bezna.

Stark tot nu se vedea.

Noaptea se întindea, întunecată și tainică, peste Eben-Emael. Apa canalului licărea sub pod.

Gröber contemplă gânditor suprafața nemișcată, cu reflexe de moar, care îl hipnotiza și murmură:

— Podul nu trebuie să sară în aer. Nici un pod nu trebuie să sară în aer! Meusa și Canalul Albert sunt în centrul preocupărilor Armatei Reichului, iar trecerea lor este actualmente problema numărul 1. Canalul, aflat pe malul opus al Meusei, constituie un obstacol serios pentru „Planul Galben" al *Führerului*. Bineînțeles, podurile sunt minate și apărate de cazemate și fortificații, dar trebuie ca belgienii să fie neutralizați, să fie împiedicați să aprindă fitilul care ar provoca distrugerea lor catastrofală. Trebuie împiedicați cu orice preț!

Hans căzu pe gânduri.

„Planul Galben"?

Ce știa el de fapt despre „Fall Gelb", despre declanșarea ofensivei? Foarte puțin, în realitate. Planul comporta dispoziții ultrasecrete, cunoscute doar de câțiva oameni de încredere. Otto, în schimb, cunoștea cu siguranță toate detaliile! Otto știa orice, îndrăznea să facă orice și putea face orice! Otto era un nemernic!

Hans se scotoci prin buzunare, de unde își scoase portofelul, și trase afară o fotografie de-a Barbarei. Degetele îi tremurau. Poza era îndrăzneață, sugestivă și modelul se pretase de bună-voie.

— Un nemernic! scrâșni el din dinți. Domnul *Obersturmführer* Otto Fratz este un nemernic!

Cu sprâncenele încruntate, închise ochii pe jumătate, cuprins de furie și durere. Scoase un mârâit înăbușit.

— Râde mai bine cine râde la urmă!

Mai contemplă câteva clipe instantaneul încântător, apoi se ridică brusc și, cu un rânjet tăcut, îl puse la loc în portofel.

Afară totul era la fel de liniștit, iar apa continua să sclipească încremenită sub podul pustiu.

Nervos, Hans se uită din nou la ceas. Acele arătau ora douăsprezece şi douăzeci şi cinci de minute noaptea. Acum era sigur că Stark nu va mai veni.

Cu un nod în gât, îşi cântări propria sa situaţie. Otto Fratz îi ordonase să transmită două mesaje de cea mai mare importanţă la Cartierul General din Berlin, iar răspunsul nu avea să mai întârzie mult. În consecinţă, nu trebuia să plece în nici un caz de lângă emiţător. Totuşi, şi-ar fi dorit să facă ceva, să încerce să scape de neliniştе căutând să afle motivul absenţei lui Stark.

Un zgomot neobişnuit îl făcu să tresară. Îşi duse mâna la revolver. Zgomotul venea însă de la emiţător.

„Raţa Sălbatică pentru Pasărea Albastră... Raţa Sălbatică pentru Pasărea Albastră..."

Gröber înşfăcă la iuţeală o hârtie şi un stilou şi se apucă să noteze mesajul cifrat care sosea pe o frecvenţă specială.

Mesajul cuprindea treizeci şi două de grupuri de câte cinci cifre. În timp ce mâna îi alerga pe hârtie, Hans începuse deja să traducă în minte textul:

„Sabotaţi prin orice mijloace..."

Deodată, creionul îi încremeni între degete. Fără să se întoarcă, întrebă scurt, în germană:

— Tu eşti, Gerhard?

În loc de răspuns, peste ceafa sergentului se abătu patul unui revolver.

Nimeni nu credea cu adevărat într-un atac german. Tihna ce domnea la statul-major belgian părea de nezdruncinat. Cincisprezece la sută din efective se afla în concedii speciale. Bărbaţii cu familie numeroasă, minerii şi ţăranii puteau astfel să-şi părăsească unităţile de care aparţineau şi să se întoarcă acasă. De pe 30 aprilie, sectorul podurilor şi al Eben-Emaelului suferea schimbări importante. Divizia a 7-a luase locul Diviziei a 5-a.

Nou-veniţii nu cunoşteau ţinutul şi nu puteau decât să constate lipsa de organizare a companiei, care era considerată într-o oarecare măsură „disciplinară". Obiectivul esenţial al ofiţerilor şi subofiţerilor, în cea mai mare parte rezervişti, era de-a obţine un transfer rapid în alt sector.

Printre „căpoși" se număra și locotenentul Lams, care aparținea secției speciale a Securității Militare de la Eben-Emael.

Lams era un „veteran". De șase ani, statul-major îl transferase la fort ca măsură disciplinară, pentru nesupunere față de un ofițer superior, și aici conducea serviciul special, al cărui rol principal era de-a veghea la păstrarea secretului operațiunilor militare. Din păcate, civilii circulau liber în interiorul fortului, iar uniforma Armatei Aliate înlesnea enorm camuflarea coloanei a cincea.

De câteva săptămâni, Lams pusese sub observație „Bungaloul Weedeman", un hotel modest unde locuiau câțiva ziariști străini cu acte cât se poate de în regulă. Un raport făcut de sergentul Gobelet îi atrăsese atenția asupra acestor locatari discreți, pe care Lams îi bănuia că fac parte din coloana a cincea.

Când își împărtăși temerile colonelului Wanderweck, acesta din urmă îi râse în nas.

— Vezi peste tot numai spioni! Ți-a luat-o razna imaginația!

— Domnule colonel, sunt sigur că „Blitzkrieg"-ul lui Hitler bate deja la porțile Belgiei!

— Mi-ai mai spus-o. N-am uitat aterizarea forțată de la Mechelen-sur-Meuse!

— Cei doi ofițeri din *Luftwaffe* care s-au „rătăcit" cu avionul și au aterizat în interiorul liniilor noastre?

— Din greșeală, Lams!

— Poate! spuse locotenentul, care își ascundea cu greu iritarea.

— Ai spus încă de atunci că e vorba de doi spioni!

— Certitudine pe care mi-o mențin, domnule colonel! Ați uitat că atunci când i-am interogat pe cei doi nemți, unul din ei mi-a smuls din mână și a azvârlit în sobă documentele pe care le găsisem asupra lui?

— E un gest firesc din partea unui ofițer!

— Ofițerii ăia erau spioni, domnule colonel. Aterizarea lor era voită! Înaltul nostru Comandament ar fi putut obține de la ei informații extrem de importante pentru apărarea noastră!

— Povestea datează din ianuarie, locotenente, și noi suntem acum în mai. „Blitzkrieg"-ul cu care ne împui urechile nu e decât o fantezie a minții dumitale romantice!

Locotenentul Lams se înroşise până la rădăcina părului.

— Domnule colonel, insistă el cu un glas răguşit, sunt convins că nemţii ne pregătesc o figură urâtă. La hotelul Weedeman, nişte indivizi suspecţi...

Wanderweck îl întrerupse:

— Pe ce îţi bazezi presupunerile?

— De zece zile, oamenii mei frecventează barul „Bungaloului", cu scopul de-a provoca un incident. Ieri seară, unul din oamenii mei a răsturnat pe tejghea, ca din neatenţie, paharul unui ziarist englez care locuieşte la hotel. Înfuriat, acesta nu şi-a putut stăpâni o înjurătură în nemţeşte. Asta nu vă spune nimic, domnule colonel?

Ofiţerul superior tresări şi căzu pe gânduri.

— Locotenente Lams, spuse el, îţi acord puteri depline, dar procedează discret. Hotelul aparţine unui anume Lenheim, supus elveţian, şi nu vreau să am de-a face cu incidente diplomatice.

Silueta unui bărbat se desprinse de la liziera pădurii şi înaintă prudentă în noapte, în direcţia crucii de pe Notre-Dame de la Paix, ce se detaşa la colţul străzii.

Omul mergea încovoiat, ca pentru a trece cât mai neobservat şi a se pierde în întunericul dens. Îşi ţinea capul aplecat, cu urechile ciulite, şi întregul trup îi era încordat, tresărind la cea mai mică suflare ce făcea frunzele să foşnească. Tăcerea adâncă nu era tulburată însă decât de lătratul îndepărtat al unui câine, ce se făcea auzit în răstimpuri.

Pădurea ameninţătoare părea să înainteze, şi ea, spre răscruce, ca pentru a-l prinde din urmă pe om şi a-l înghiţi.

Acesta se opri în faţa crucii şi îşi privi ceasul fosforescent.

— E timpul! murmură el.

Vârându-şi degetele în gură, scoase un vaier prelung, imitând cucuveaua.

Rămase perfect nemişcat, la pândă, dar chemarea sa nu trezi nici un ecou.

După câteva minute, îşi reînnoi strigătul lugubru, ce se pierdu în depărtare şi rămase tot fără răspuns.

Omul scrută bezna din jurul său. Nimic! Abia dacă se auzea un foşnet slab, un freamăt ce străbătea frunzişul. Natura mută, încremenită în repaus, îl copleşea cu imobilitatea ei ostilă.

Repetă de mai multe ori straniul său apel. Atitudinea lui denota o nervozitate crescândă. La un moment dat, mârâi:

— *Donnerwetter! Das ist ja toll!*

În clipa aceea, se auzi un strigăt asemănător cu al lui, lung, insistent, din ce în ce mai apropiat.

Din capătul unei cărări se ivi brusc un bărbat scund şi îndesat, care se îndreptă cu paşi grăbiţi spre cruce.

Era îmbrăcat în haine de culoare închisă şi ţinea în mână o lanternă pe care o aprinse preţ de o clipă când îl zări pe cel ce-l aştepta.

În scurt timp se aflară unul în faţa celuilalt.

— Parola? întrebă noul sosit.

— Vulturul este o pasăre de pradă!

— *Right*! Sunteţi într-adevăr Gerhard Stark de la *SS Sicherheitsdienst* al *Abwehr*?

— Dar dumneavoastră?

— Numele meu nu are nici o importanţă. Sunt corespondentul dumneavoastră. Mi-aţi promis informaţii de mare valoare.

— De unde să ştiu că nu îmi întindeţi o capcană? Că sunteţi realmente...

— Franta ne-a pus în legătură. Este o garanţie!

— Într-adevăr! Dar de ce aţi întârziat?

— Din precauţie. Voiam să fiu sigur că sunteţi singur.

— Dar dumneavoastră? Sunteţi tot singur?

Omul cu beretă neagră nu mai avu nevoie să răspundă. Din toate părţile, ieşind din pădure, se iviră siluete de militari, cu baioneta la ţeava armei. Era o grupă S.M. din serviciul lui Lams.

— Ştiam eu că-i o capcană! strigă Stark.

Şi, scoţându-şi revolverul, ţinti capul adversarului său.

— Zi-le soldaţilor tăi să se oprească şi să mă lase să plec, altfel îţi zbor creierii!

„Bereta neagră" nu se clinti, în timp ce oamenii săi înaintau ca nişte roboţi, încercuindu-l pe Gerhard Stark.

— *Sauhund!*[1] gâfâi Stark. Nemernicule! Trădătorule! Dacă ai fi venit singur, aşa cum ne înţelesesem, ţi-aş fi dat nişte informaţii...

— Mi-ai fi dat?! Mi le-ai fi vândut la un preţ exorbitant! îl întrerupse tăios celălalt. Şi desigur că era vorba de informaţii false, cu scopul de-a ne induce în eroare şi de-a ne abate atenţia de la adevăratele proiecte ale *Führerului* vostru!

— Asta-i o minciună! urlă Stark. Am acţionat de unul singur, din convingere! Sunt împotriva lui Hitler, nebunul ăla împuţit! Opreşte-ţi oamenii!

— Eşti arestat! O să ne duci acolo unde se ascunde unitatea voastră...

Soldaţii continuau să înainteze. Cercul se strângea din ce în ce mai mult în jurul lui Stark, când, deodată, de undeva din apropiere răsunară două împuşcături.

Omul cu beretă se prăbuşi fără un cuvânt, lovit drept în inimă. Stark scoase un urlet de durere. Umărul îi fusese străpuns de un glonte.

— *Schweinerei!* Porcăria dracului!

Pe loc, din pădure izbucni un val de împuşcături, la care soldaţii ripostară orbeşte. În scurt timp însă, un grup înarmat cu pistoale-mitralieră se năpusti asupra lor, iar încăierarea atinse apogeul. Exploziile grenadelor şi pârâitul automatelor fură urmate de lupte corp-la-corp înverşunate.

Stark se târî ca un şobolan rănit, apăsându-şi rana cu mâna stângă, încercând din răsputeri să scape. Vestonul îi era plin de sânge.

Strângând din dinţi, se târî spre pădure, înaintând anevoios şi lăsând în urmă-i o dâră lungă de sânge. Fiecare metru îl costa un efort cumplit de voinţă şi îi smulgea gemete.

În cele din urmă, ajunse la liziera pădurii şi fu înghiţit de vegetaţia deasă.

Ascuns îndărătul unui copac, Otto Fratz îl urmări cu privirea şi zâmbi...

---

[1] Porc de câine (lb. germ.).

Capitolul 8

— E-n regulă, sergent?

Cu revolverul în mână, locotenentul Lams îl aştepta pe subofiţer la intrarea de serviciu a micului hotel.

Leener tocmai ieşise, târându-l pe Gröber, care se clătina şi se bălăbănea ca o paiaţă.

— E-n regulă, domnule locotenent! răspunse el, cu un zâmbet strâmb. E cam ameţit, dar docil! Am mai recuperat şi câteva mesaje cifrate...

Lams îl întrerupse, aruncând o privire semnificativă spre rănit:

— Sângerează ca o vită înjunghiată!

— Păi, ştiţi, domnule locotenent, asta fiindcă Fritz are capul cam plăpând, mormăi belgianul.

Hans Gröber avea într-adevăr o tăietură zdravănă îndărătul urechii, din care i se scurgea sânge de-a lungul gâtului.

Ofiţerul observă:

— Ai lovit cam tare, sergent!

— Doar aşa cum mi-aţi ordonat, domnule locotenent, pentru ca treaba să meargă repede şi fără zgomot, şi totodată să poată răspunde la interogatoriul dumneavoastră.

— Bine! Să mergem! Urcă-l în camionetă şi direct la P.C.!

— La ordinele dumneavoastră!

Leener îl împinse brutal pe prizonier spre maşina militară, pe platforma căreia se aflau şase soldaţi.

— Haide, Fritz! Sus cu tine!

— Sunt englez, gemu Gröber, apăsându-şi batista pe rană. N-aveţi dreptul!

Leener îl îmbrânci:

— Gura! Urcă! O să vorbeşti după aceea!

Cu o lovitură de pumn, îl azvârli pe podeaua camionetei. Hans Gröber căzu pe burtă şi înjură.

— Brută afurisită! O să mă plâng! rosti el înfuriat.

— Cui? Lui Hitler, poate?

— Gata, sergent! ordonă Lams. Să-i dăm bătaie!

Leener se aşează la volan. Camioneta se urni din loc şi porni spre fortăreaţa Eben-Emael. Urmată de maşina locotenentului, traversă în scurt timp podul şi ieşi din sat.

În clipa când convoiul ajungea în dreptul morii Loverix, Leener frână brusc şi Lams fu nevoit să-l imite. O tânără alerga înnebunită pe şosea în direcţia postului de gardă de la intrarea în fort. Oprind lângă ea, Lams o interpelă:

— Domnişoară, nu e bine deloc să alergaţi aşa pe mijlocul drumului noaptea! Unde mergeţi? Acolo sunt numai cazărmi!

Extenuată, fata se întoarse spre ofiţer şi se agăţă de portieră.

— O, domnule, bâigui ea dintr-o suflare, sunteţi de la fortăreaţă?

— Da, domnişoară.

— Mă numesc Jeanne Lambrook, strigă ea. Locuiesc în sat şi trebuie neapărat să vorbesc de urgenţă cu sergentul Julien Godard de la Bateria I! Puteţi să mă duceţi la el?

Preţ de câteva clipe, Lams o scrută cu interes pe frumoasa Jeanne, apoi chipul i se făcu de nepătruns.

— Îmi pare rău, domnişoară Lambrook, dar nu vă pot ajuta. Adresaţi-vă la bungaloul din faţă. Este locuinţa primului-şef al fortăreţei. Dacă mesajul dumneavoastră este realmente urgent şi nu poate fi amânat până mâine dimineaţa, şeful Roncel vă va elibera un permis de intrare... Bună seara, domnişoară!

Şi lăsând-o pe Jeanne amuţită şi deznădăjduită la numai cincizeci de metri de intrarea în fortăreaţă, îi făcu semn lui Leener.

— Dă-i drumul!

René Roncel avea o poziţie excepţională la Eben-Emael. Asistase la construirea dispozitivului defensiv şi cunoştea secre-

tele tehnice ale giganticei fortărețe. Era omul de încredere al comandamentului şi locuia cu familia într-un pavilion situat la cincizeci de metri de intrarea principală.

La el o trimisese locotenentul Lams pe Jeanne.

Când prietena sergentului Godard se află față în față cu primul-şef Roncel, îşi pierdu cu totul cumpătul, repetă de câteva ori numele lui Julien şi bolborosi ceva de neînțeles.

Roncel, care o scruta cu o privire inchizitorială, înțelese că trebuia să o liniştească şi adoptă o atitudine paternă:

— Haideți, domnişoară, calmați-vă! îi spuse el tinerei agitate. Ce vi s-a întâmplat?

În cele din urmă, ea reuşi să bâiguie:

— Trebuie să vorbesc imediat cu sergentul Godard! E ceva extrem de urgent!

Roncel o privi pieziş.

— E chiar atât de urgent?

Cu o voce albă, Jeanne murmură:

— E o chestiune de viață şi de moarte pentru noi toți, domnule comandant!

— În cazul ăsta, conchise Roncel, o să telefonez la postul său.

Şi, luând telefonul, adăugă:

— O să-l rog pe sergent să vină imediat aici.

— Nu! strigă Jeanne îngrozită.

Şi, pe loc, îşi muşcă buzele.

— Scuzați-mă, dar aş vrea să-i vorbesc mai întâi singură. După aceea, sergentul va hotărî ce e de făcut.

Cu un gest brusc, Roncel puse receptorul jos, se întoarse cu fața la Jeanne şi, cu o privire din nou bănuitoare, o întrebă cu un glas tăios:

— Va hotărî în legătură cu ce anume, domnişoară?

Văzând atitudinea amenințătoare a comandantului, Jeanne se pierdu din nou cu firea şi nu putu decât să se bâlbâie:

— Cred că... cred...

Glasul i se înecă.

Roncel o grăbi:

— Vorbiţi, vă rog!

— Cred, domnule, spuse ea docilă, că am făcut o greşeală... o mare greşeală!

— Ce anume?

— I-am dezvăluit unui diplomat englez o informaţie militară pe care sergentul Godard mi-o încredinţase sub pecetea tainei.

— E grav, afirmă Roncel. Nu trebuie niciodată să divulgi un secret militar, oricât de neînsemnat ar fi el.

Jeanne izbucni în lacrimi.

— E şi mai rău decât credeţi! Fiindcă am fost cuprinsă de bănuieli din pricina atitudinii ciudate a omului ăluia, l-am urmărit şi acum ştiu că nu este englez. Cred că face parte din coloana a cincea a lui Hitler... şi vreau să-i spun sergentului Godard că Stafford...

Comandantul-şef nu o mai asculta. Întorcându-i spatele, formă rapid numărul fortului.

Legătura se stabili imediat şi un glas rosti:

— Eben-Emael, postul central. Vă ascult!

— Alo! Atenţie! Aici C 47 T 12! Extremă urgenţă! Cu ofiţerul de serviciu, vă rog!

— Parola?

— „Maiorul Jottrand ascultă."

— Aşteptaţi să vă fac legătura cu ofiţerul de gardă!

După o scurtă tăcere, răspunse un glas diferit:

— Aici C 47 T 12. Locotenent Vranken.

— Aici René Roncel, şeful postului de gardă, bloc 1.

— Ce s-a întâmplat, domnule comandant?

Roncel vorbi grăbit:

— Aici la mine e o fată din sat, prietena sergentului Godard de la bateria dumneavoastră. Această persoană ar trebui confruntată de urgenţă cu subofiţerul în chestiune.

— Din ce motiv?

— Scurgere de secrete militare. Trădare din imprudenţă.

— Trebuie să raportăm maiorului.

— Mă ocup eu de asta, locotenente!

— În cazul ăsta...

— În ce vă priveşte, domnule locotenent, vă rog să anunțați Securitatea Militară şi să-l înştiințați pe sergent...

— Dar n-am nici o dovadă. Procedeul ar fi arbitrar. Nu vreau să...

Glasul locotenentului Vranken se făcea tot mai tăios.

— Nu, Roncel! Nu pot să trec peste regulile ierarhice. O să-l duc pe sergent la locotenentul Lams. Veniți şi dumneavoastră împreună cu persoana respectivă. Faceți-vă depoziția la Securitatea Militară. Lams îi va confrunta pe împricinați şi va hotărî ce e de făcut mai departe. Asta-i tot! Vă aştept!

Şi închise.

René Roncel se întoarse către Jeanne.

— Îmi pare rău, domnişoară Lambrook, dar nu pot face altfel. E vorba de securitatea țării noastre. Vă rog să mă urmați!

Câteva minute mai târziu, treceau prin fața santinelelor de la postul de gardă şi intrau în fortăreață.

— Numele?

— Alec Emery.

Mâna lată a sergentului Leener se abătu pentru a treia oară peste fața congestionată a lui Hans Gröber.

— Numele?

Vertrauensmann[1]-ul strânse din dinți, fără să crâcnească. Stătea în picioare, cu spatele lipit de zid, înghesuit între biroul locotenentului Lams şi o debara, cu ochii umflați, buzele tumefiate şi nasul plin de sânge.

— Numele? zbieră Leener.

— Alec Emery.

— Meseria?

— Corespondent de presă.

— La ce ziar?

— *Times!*

[1] Om de încredere nazist. Se mai spunea şi V. Mann.

Leener îl înşfăcă de guler, apoi dădu cu el de perete.

— Susţii deci că eşti englez?

— Absolut. M-am născut la Riverhead.

— Şi că nu vorbeşti germana?

— Nu vorbesc germana.

Leener ridică mâna şi îl lovi din nou.

— Minţi, Fritz! Minţi aşa cum respiri. Asta însă n-o să-ţi fie de nici un folos. O să te fac eu să scuipi adevărul, chiar de va fi să crăpi! Na, ticălosule! Ia-o şi pe asta!

Gröber se clătină sub ploaia de lovituri. Cramponându-se de biroul lui Lams, şuieră cu ură printre dinţi:

— Brută împuţită! Te bag în mă-ta!

Belgianul văzu roşu în faţa ochilor. Desfăcând tocul revolverului atârnat la centiron, îşi scoase arma.

Locotenentul Lams interveni prompt:

— Destul, sergent! Vârâ-ţi arma la loc! Continui eu interogatoriul.

Şi, ridicându-se de la biroul unde tocmai recitise raportul sergentului Gobelet, se opri în faţa prizonierului.

— Seara trecută, spuse el pe un ton calm, unul din oamenii mei ţi-a răsturnat paharul pe tejgheaua barului de la hotelul unde locuieşti.

Şi se opri, observându-l pe Gröber, care păli brusc şi se bâlbâi:

— Se poate... Nu-mi amintesc...

Lams continuă:

— Te-ai enervat cumplit, ţi-ai pierdut firea şi... ai tras o înjurătură.

— Nu-mi amintesc, repetă V. Mann-ul, disperat.

— Ba da! Îţi aminteşti foarte bine! Ştii că ai înjurat în germană. Ai spus: „*Verrecke, Hund*!"[1]

— E o greşeală, domnule locotenent, gâfâi Gröber. S-o fi înţeles greşit!

— Nu cumva şi eu ţi-am înţeles greşit cuvintele adineaori, când te-am surprins la hotel, în timp ce înregistrai un mesaj

[1] Crapă, câine! (înjurătură specific prusacă).

cifrat?! răcni Leener din celălalt capăt al camerei. Nu ai spus: „*Bost es du, Gerhard*?"?[1]

Gröber se simți pierdut. Știa că avea să fie împușcat și, dintr-o dată, nimic nu mai avea vreo importanță. Își dorea ca totul să se fi terminat.

Se întoarse spre ofițer.

— Domnule locotenent, aș vrea o țigară.

Lams își scoase tabachera.

— Poftim!

În timp ce Gröber trase primul fum, ofițerul belgian arătă spre biroul său și spre foaia de hârtie ce se găsea acolo.

— Luați loc acolo și scrieți adevărul: numele adevărat, numele și prenumele camarazilor dumneavoastră, soldați și ofițeri, ca și codul de descifrare a mesajelor secrete pe care le-am capturat și natura misiunii dumneavoastră. Adevărul este singura dumneavoastră salvare. Dacă vreți să trăiți, nu ascundeți nimic!

Gröber se prăbuși pe scaun ca o cârpă. Ochii săi obosiți deslușiră pe foaia de hârtie aceleași întrebări care tocmai îi fuseseră puse: nume, prenume etc. Cu un gest automat, luă creionul și scrise:

„Gröber Hans...", și gândul îi fugi la Barbara.

În aceeași clipă se auzi o bătaie în ușă. Însoțit de locotenentul Vranken, sergentul Godard intră în birou, urmat de Roncel și de Jeanne Lambrook.

Gröber scrise mai departe:

„*Sturmführer*, om de încredere (V. Mann) în cadrul *Sicherheitsdienst*, sub ordinele amiralului Canaris. Esența misiunii mele era sabotarea și distrugerea podurilor de peste Canalul Albert în caz de atac..."

Oprindu-se din scris, își înălță capul, o privi pe Jeanne și, din nou, gândul îi zbură la Barbara.

— Stricată frumoasă ce ești... șopti el.

[1] Tu ești, Gerhard?

Capitolul 9

La tabăra militară a diviziei aeropurtate din Ostheim, grupele de atac ale Diviziei 7 Aeropurtate fură smulse încă o dată din somn de sunetele ascuțite ale goarnei, urmate de fluierături stridente.

Peste câteva minute, unsprezece ofițeri și patru sute douăzeci și șapte de subofițeri și parașutiști se adunau în goana mare pe platou.

— Încă un exercițiu de pomană! mormăi caporalul Huber din *Sturmgruppe 13*, strângându-și pușca-mitralieră sub braț.

Plutonierul Arendt îl îmbrânci.

— Gura, Huber, și mișcă-ți fundul mai repede!

Caporalul rânji.

— De ce, ca să-l distrez pe locotenent?

— Nu, Huber, de data asta nu! Astăzi ne punem pielea la bătaie! *Führerul* ne aruncă în foc. Dacă faci cea mai mică prostie, o să treci pușca pe stânga și o să-ți punem flori pe piept! Hai, fuga marș, caporal! *Los*!

Huber își corectă poziția raniței și a puștii și porni în pas alergător spre terenul de instrucție.

— *Los! Los!* scanda el furios. Dacă n-am auzit de o mie de ori cuvântul ăsta! *Los! Los! Führerul* în sus, *Führerul* în jos! M-am săturat până-n gât!

Afară se strânsese toată divizia. Statul-major era și el prezent, inclusiv generalul.

Când formațiunile fură aliniate, alcătuind un careu împrejurul ofițerilor, generalul se desprinse de grupul acestora și inspectă în grabă coloanele de soldați. După această trecere în

revistă de rutină, se îndreptă spre centrul platoului, unde era înălțată o estradă, urcă treptele și se aplecă spre microfon.

— Soldați! strigă el. A sosit clipa acțiunii! Vom ataca în zori!

Făcu o pauză, apoi anunță pe un ton solemn:

— *Führerul* a hotărât să declanșeze o mare ofensivă la Vest!

O tăcere de moarte învălui tabăra militară. Soldații își țineau respirația.

Generalul continuă:

— De luni de zile, ați fost antrenați pentru atacarea unei poziții inamice fictive. Aceste exerciții, care vi se păreau dictate de fantezia ofițerilor voștri, aveau un scop precis. Aflați astăzi că fiecare dintre gesturile voastre, fiecare fază a antrenamentului vostru corespundea unui plan determinat, elaborat de Înaltul Comandament al statului-major. Planul „*Fall Gelb*"[1] ce ține de Blietzkrieg-ul *Führerului* vă privește în mod deosebit. Misiunea voastră constă în scoaterea din luptă a unei uriașe fortificații, la prima vedere inexpugnabilă. La început, ați eșuat, dar Planul Galben s-a dovedit acum perfect, iar ultimele voastre exerciții au fost un succes. În treizeci de minute, ați făcut ca o fortăreață cu grupuri defensive de oțel, beton, fier și granit să ajungă oarbă și neputincioasă.

Tăcu câteva clipe, apoi rosti:

— Voi formați unitatea de elită a *Luftwaffe*, mândria *Führerului* nostru!

Ochii i se plimbară peste șirurile aliniate, scrutând chipurile dure, cu buze strânse și priviri de nepătruns.

Glasul i se făcu din nou auzit, mai tăios:

— În interesul Marelui Reich național-socialist, unitatea voastră trebuie să îndeplinească cea mai îndrăzneață dintre operațiunile aeropurtate din istorie. *Führerul* a decis să ocupe Belgia și Olanda. În timp ce voi veți stabili câteva capete de pod, Armata a VI-a, pornind de pe linia Venlo-Aix-la-Chapelle va trece Meusa și va străpunge fortificațiile de la frontiera belgiană!

[1] Planul Galben – denumire dată de Hitler planurilor care sacrificau neutralitatea Belgiei, Olandei și Luxemburgului.

Sunteţi aleşi de *Führerul* nostru să aterizaţi prin surprindere pe cupolele fortului Eben-Emael şi veţi avea marea onoare de-a elimina din sistemul defensiv belgian principala fortăreaţă de pe Canalul Albert. Vom ataca în zori! Câteva divizii SS ne vor sprijini şi acoperi atacul! Iar în urma lor vor veni tancurile!

Îşi întrerupse brusc exclamaţiile, îşi drese glasul, apoi strigă:

— Soldaţi! Curaj! Încredeţi-vă în ofiţerii voştri! Păstraţi o disciplină fermă şi sânge-rece, aşa cum se cuvine pentru orice militar naţional-socialist! De altfel, nu aveţi de ce vă teme! Vom învinge! *Führerul* nostru a prevăzut totul! Heil Hitler!

— *Sieg*[1]! răspunseră câteva voci izolate.

— *Heil!* repetă generalul.

Şi deodată, chipurile tuturor se destinseră şi glasuri sălbatice începură să urle:

— *Heil! Sieg! Heil! Sieg! Heil! Sieg!*

— *Ruhe!* porunci generalul.

Vociferările fură urmate de o tăcere impresionantă şi de o imobilitate totală.

Ofiţerul superior îşi plimbă privirea inchizitoare peste oamenii din faţa lui. Chipurile acestora deveniseră brusc impenetrabile, şi se întrebă dacă nu cumva vorbise prea mult.

Unul dintre principiile naţional-socialismului interzicea informarea combatanţilor asupra ansamblului şi anvergurii planurilor de atac dictate de Înaltul Comandament. Secretul constituia arma numărul 1 a Statului-Major al lui Hitler. Lucrul era incontestabil. Un soldat care cunoaşte în profunzime detaliile unei operaţiuni de amploare poate fi uneori ispitit să ia iniţiative compromiţătoare pentru rezultatul final.

Cu toate acestea, generalul considera că, deşi era bine să lase să persiste un anume mister, trebuia să hrăneşti entuziasmul combatanţilor îngăduindu-le să ghicească seriozitatea şi minuţiozitatea cu care fusese pregătit planul bătăliei şi, mai ales, făcându-i să întrezărească o victorie ce se anunţa absolut certă ca urmare a acestor preparative amănunţite.

[1] Strigăt de război: Să învingem!

— Soldați! strigă el. Utilizarea planoarelor și a încărcăturilor perforante este garanția succesului nostru, al succesului vostru. Operațiunea „planoare" este o premieră senzațională în istoria militară a aviației, așa cum este și utilizarea încărcăturilor perforante în domeniul explozivilor. Ceasul victoriei se apropie! Să păstrăm disciplina!

Generalul își zise că spusese de-acum destule despre succesul final, încât mai adăugă doar atât:

— Din acest moment, nimeni nu mai trebuie să părăsească tabăra. Pregătiți-vă moralmente pentru misiunea voastră!

În sfârșit, ordonă:

— Rupeți rândurile!

Sturmer-ii se împrăștiară în tăcere, îndreptându-se fiecare spre hangarele lor, cu chipurile încordate.

Un megafon transmise câteva dispoziții:

— Lăsați armele și munițiile în planoare. După aceea, aveți program de voie.

— *Los!*

Deodată, pistele de decolare fură luminate de reflectoare puternice, care îi smulseră din beznă pe auxiliarii din PI/Rgt, dintre care un detașament în ținută de lucru scruta cerul.

— Sosesc! anunță șeful detașamentului.

Într-adevăr, cu un zgomot de tunet, un roi de avioane se ivi deasupra taberei militare a trupelor aeropurtate.

Erau aparate JU 52.[1] Escadrila de Junkere din tablă ondulată trebuia să remorcheze aparatele *Sturm-Lastensegler*[2] prin înaltul cerului, ducându-le spre o nouă aventură, spre o experiență inedită și năprasnică pe care urma să o sufere Eben-Emael.

Învăluiți în vacarmul aterizării avioanelor, *sturmer*-ii se întoarseră la hangarele lor și se adunară pe grupe.

Avioanele rulară pe pistele indicate, frânară și opriră. Piloții coborâră din carlingă. Muncitorii din PI/Rgt așezară în spatele fiecărui Junker câte o scândură numerotată. Toate planoarele

[1] Avioane de remorcare și transport

[2] Planoare de asalt

erau deja înzestrate cu câte un număr corespunzător, astfel încât să se evite o eventuală confuzie în momentul remorcării.

Membrii trupelor de asalt, postați lângă platformele de beton ale hangarelor, îi priveau pe auxiliari cu un aer grav.

Din megafon răsună un ordin:

— *Lastensegler an Stelle bringen!*[1]

Pe loc, porțile hangarelor se dădură în lături. Planoarele rulară pe pista de decolare. Cablurile de remorcare fură minuțios controlate, la fel ca și mecanismele de decuplare a acestora și roțile.

Ici și colo, se auzeau ordine scurte, dar totul decurse la modul automat.

Aerul părea încărcat de electricitate; tensiunea sporea de la un minut la altul.

Stând ceva mai deoparte, gânditor și încruntat, Strobel, tânărul ofițer din Sonderkommando, îi observa pe soldați.

Sturmer-ii erau nemișcați și tăcuți, enigmatici și de nepătruns. Nimeni nu lăsa să i se vadă nervozitatea, dar ochii aveau o lucire ciudată sub sprâncenele încruntate.

Oare la ce se gândeau în clipa de față? La *Führer*, la patrie sau, pur și simplu, se pregăteau de beția luptei?

Locotenentul era convins că, sub carapacea groasă făurită de ideile național-socialiste, sub calmul aparent al oamenilor acestora duri se ascundea frica animalică, angoasa celui trimis la moarte.

Timpul se scurgea cu încetineală. În tăcerea încordată se auzea desluşit agitația auxiliarilor care făceau ultimele pregătiri și șușoteala echipajelor de pe Junkere, care stăteau lângă aparatele lor, fumând cu lăcomie.

Cu glas înăbuşit, un ofițer aviator rosti:

— Să ne potrivim ceasurile!

Un pilot răspunse pe același ton:

— Peste treizeci de secunde, va fi ora zero și patruzeci de minute.

[1] Planoarele în dispozitiv!

— Exact!

În spatele locotenentului Strobel răsunară nişte paşi, urmați de un pocnet de cizme şi de glasul plutonierului Arendt:

— Domnule locotenent!

Ofițerul din Sonderkommando întrebă, fără să se întoarcă:

— Ce-i, *feldwebel*?

— Armele sunt în planoare. Oamenii sunt gata. Am împărțit pastilele de Pervitin.

Locotenentul mai întrebă:

— Le e frică?

După o clipă de şovăială, plutonierul răspunse:

— Unii şi-au făcut testamentul.

Strobel se întoarse brusc.

— Deci, sunt convinşi că o să ne lăsăm oasele acolo?

Arendt îşi drese glasul şi, în cele din urmă, spuse:

— Au sigilat plicurile şi au scris de regulă pe ele: „A nu se deschide decât în caz de moarte sigură."

— Deci, se gândesc la moarte!

— Să te gândeşti la asta e firesc, logic pentru nişte soldați dintr-o unitate de şoc. Moartea este o idee familiară pentru ei. Îi însoțeşte mereu, dar în general se împacă bine cu ea. Disciplina impusă de național-socialism...

Strobel îl opri cu un gest.

— Dar tu, Arendt, te temi de moarte?

Plutonierul din *Sonderkommando* tresări şi se simți străbătut de un fior, dar aceasta nu dură decât o fracțiune de secundă. Pe loc, se îndreptă, înfruntând întrebarea brutală, şi îşi umflă pieptul. O dată cu atâtarea dată de iminența acțiunii şi a pericolului, în ochi i se aprinse o flacără războinică, plină de cruzime şi fanatism delirant.

— Nu! şopti el, cu chipul stacojiu. Nu mi-e frică. Îmi pare bine că atacăm în sfârşit. Sunt nerăbdător să lupt. Fac parte din rasa învingătorilor. O să-mi duc oamenii spre victorie, indiferent de preț. Împreună cu ei, sunt în stare să cuceresc fortăreața, înarmat doar cu grenade de mână şi pistoale. Ştiți că avem un

arsenal cu care aş putea să-l scot şi pe diavol din iad! Şi m-aş duce şi-n iad, dacă mi-ar cere-o *Führerul*!

— Bravo!

Deodată, piloţii puseră motoarele în funcţiune. Suflul produs de elice scutură odgoanele de remorcare.

Motoarele avioanelor JU 52 începeau să se încălzească. Piloţii se strânseră laolaltă şi, prin vacarmul motoarelor, toţi oamenii începură să intoneze marşul paraşutiştilor.

Până şi ofiţerii se alăturară corului şi, în scurt timp, toată tabăra cânta din răsputeri:

„Soarele străluceşte... soarele roşu străluceşte..."

Ordinul ultim, definitiv, îi întrerupse brutal:

— Urcaţi-vă în planoare!

Cadenţa motoarelor crescu şi vacarmul deveni infernal. *Sturmer-ii* se năpustiră spre aparate, urmând directivele, în conformitate cu metoda de atâtea ori repetată la antrenamente: pilotul intră pe uşa din spate, iar ceilalţi pătrunseră într-o ordine desăvârşită pe uşa din faţă. Fiecare îşi verifică exploziviii amplasaţi sub scaun.

Încet, avioanele începură să ruleze, apoi se ridicară în aer, în timp ce cablurile se întindeau. Cu o zguduitură uşoară, planoarele părăsiră solul, urmând supuse avionul-remorcher.

Brusc, luminile de balizare se aprinseră, aşternând un făgaş de lumină de-a lungul căruia grupele de asalt aeropurtate porniră la lupta aspră şi nemiloasă pe care şi-o doreau şi pentru care se pregătiseră vreme de peste opt luni.

Plecară însufleţiţi de o hotărâre sălbatică să înfăptuiască opera de distrugere căreia îi erau hărăziţi. Aşa hotărâse *Führerul*!

Escadrila se mistui în direcţia Belgiei.

La fortul Eben-Emael, la ora douăsprezece fără douăzeci şi cinci noaptea, Hans Gröber îşi semnă mărturisirea.

Dacă percheziţia minuţioasă de la sosire nu l-ar fi deposedat de micile pilule albe, s-ar fi sinucis, dar speranţa unei eventuale salvări acordate de Lams în schimbul unor mărturisiri complete îl făcea acum să chibzuiască.

Hans își zise că Marele Cartier General al Abwehrului expunea cam cu prea mare ușurință viețile oamenilor săi, trimițându-i dezarmați în mijlocul inamicului. Nu exista nici o lege care să le dea fie și cea mai mică șansă de supraviețuire în cazul că erau făcuți prizonieri, dat fiind că erau considerați spioni în timp de război, astfel încât puteau fi executați fără judecată.

— Ei, asta e! murmură Hans. Mai bine un trădător viu decât un erou mort!

Își completă, cu scrisul său nervos și sacadat, declarația, dezvăluind cheia cifrului secret prin care corespondase cu comandamentul de la Berlin, dând textul celor două mesaje recente pe care „Stafford" îl pusese să le transmită, semnalând poziția anumitor cupole defectuoase, starea tunurilor și posibilitățile de distrugere a podurilor de către belgieni în caz de atac.

Lams citi declarația peste umărul lui Gröber și întrebă:

— Ultimul mesaj pe care l-ați primit, când v-a surprins Leener, era un ordin?

— Da, un ordin de misiune, adresat șefului meu.

— În ce scop?

— În scopul de-a sabota dispozitivele de distrugere a podurilor.

— Înseamnă că este prevăzut un atac în scurt timp?

— Nu știu, domnule locotenent. Nu sunt decât subofițer!

— Care este numele șefului dumneavoastră de aici?

— Stafford.

— Și numele adevărat?

— Otto Fratz.

— Adresa?

— N-o știu.

— Cum își justifică prezența aici?

— Prin apartenența la corpul diplomatic.

— Ce grad are în *Waffen SS?*

— *Obersturmführer.*

— Are vreun semn particular?

— Da, o cicatrice care merge de la urechea stângă şi până la nas. Poartă un costum „Prince de Galles". Are mult succes la femei.

— Perfect! Notaţi toate astea în declaraţie şi menţionaţi deopotrivă dubla identitate a celorlalţi membri ai grupului. Dacă aţi spus adevărul, vom ţine cont de sinceritatea dumneavoastră.

— Ăsta-i adevărul, domnule locotenent!

— Cu atât mai bine pentru dumneavoastră!

Vârându-şi capul între umeri, Gröber se aplecă peste foia de hârtie şi îşi încheie mărturisirile, semnând apoi în josul paginii.

Locotenentul Lams luă documentul şi îl chemă pe Leener:

— Du-l la „secret" sub pază zdravănă. Să nu poată lua legătura cu nimeni!

— Nu vă faceţi griji, domnule locotenent! răspunse Leener, împingându-l pe Gröber spre ascensorul blindat.

— Haide, Fritz, înainte marş!

După ce neamţul ieşi din birou, Lams le luă un interogatoriu scurt sergentului Godard şi Jeannei, confruntându-i.

Aceasta duse la arestarea subofiţerului belgian, inculpat de divulgarea secretelor militare, şi la punerea sub supraveghere a Jeannei Lambrook în incinta fortului Eben-Emael, spre siguranţa ei personală.

Apoi, Lams îşi făcu raportul la Cartierul General, la comandantul fortului şi la colonelul Wanderweck. Simultan, dădu un ordin de arestare a ofiţerului SS care se ascundea sub identitatea de Stafford, ca şi a lui Gerhard Stark, Frantz Graber, Wilhelm Ilseman şi Lorenz Werner, care aparţineau cu toţii grupului de asalt al lui Heydrich.

„Bungaloul Weedeman" fu înconjurat de Securitatea Militară şi hotelul fu imediat minuţios percheziţionat.

Maiorul Jottrand, comandantul garnizoanei de la Eben-Emael ordonă şefilor de detaşamente să procedeze la demolarea tuturor podurilor în caz de atac, pentru ca nici unul să nu poată cădea intact în mâinile inamicului.

Ordinele se împrăştiară la iuţeală. Întreaga organizaţie militară fu rapid pusă în stare de alertă. În fiecare cazemată, tunurile antitanc, mitralierele, aruncătoarele de grenade fură verificate, iar personalul fu pus pe picior de război. Agenţii de legătură şi purtătorii de mesaje îşi încălecară motocicletele şi porniră în noapte. Ofiţerii absenţi fură chemaţi la post.

Locotenentul Lams şi comndantul-şef, René Roncel fură convocaţi la maiorul Jottrand, unde se afla deja colonelul Wanderweck.

În noaptea aceea, Înaltul Comandament al fortăreţei Eben-Emael şi al Liniei Defensive Albert, până atunci inert, luă dintr-o dată cunoştinţă de ameninţarea iminentă a unui atac prin surprindere.

Capitolul 10

— Un atac-surpriză? se miră colonelul Wanderweck. Locotenentul Lams a înnebunit de tot!

— Nu! replică Jottrand. Nu sunt de părerea dumneavoastră, domnule colonel! Cred că Lams are dreptate. Noi suntem cei ce greşim!

Wanderweck dădu din umeri.

— Lams este un ofiţer de mucava! E mai degrabă poliţist decât soldat şi are optica unui copoi.

Jottrand dădu cu pumnul în masă.

— Oricum, după toate semnele astea care anunţă evenimente grave, nu mai puteam rămâne cu mâinile în sân. Am chemat înapoi efectivul ofiţerilor şi subofiţerilor aflaţi în exterior şi am dat ordin ca toate posturile să treacă pe picior de război.

— E ridicol! strigă Wanderweck.

— Ridicol?

Înfuriat, Jottrand îşi luă bastonul, pe care-l lăsase pe birou şi se apropie de harta de Stat-Major de pe perete.

— Uitaţi-vă!

Cu vârful bastonului, urmări traseul de la Aix-la-Chapelle până la Eben-Emael.

— Suntem la doar câţiva kilometri de Hitler şi de SS-iştii lui şi le barăm drumul spre Vest. Lams are dreptate. Vom suferi în scurt timp un atac!

Wanderweck începu să râdă.

— Dacă nebunul ăsta chiar ne atacă, pantele fortificaţiilor noastre se vor acoperi la iuţeală de cadavre naziste!

Glasul îi deveni mai grav:

— Nu, domnule maior! Hitler nu va ataca în zona Canalului Albert. Cunoaşte prea bine complexul nostru defensiv din jurul fortului Eben-Emael!

Şi, arătând pe hartă cazematele blindate şi cele de artilerie, adăugă:

— Şi mai cunoaşte şi raza de acţiune şi puterea tunurilor noastre.

— De acord, răspunse Jottrand. Totuşi, sunt silit să constat că situaţia este extrem de gravă. Trebuie să organizăm defensiva şi să ne pregătim de un eventual contraatac înainte de-a fi prea târziu!

Lams rosti cu gravitate:

— E deja prea târziu, domnule maior! Apărarea noastră prezintă prea multe goluri. Un contraatac ar fi derizoriu fără un antrenament prealabil. Şi ştiţi foarte bine că garnizoana noastră...

Jottrand îl întrerupse:

— Dar nemţii n-o ştiu!

— Nemţii ne cunosc foarte bine punctele slabe. După părerea mea, vor utiliza nişte arme faţă de care vom fi cu totul neputincioşi.

Roşu de furie, colonelul Wanderweck strigă:

— Eşti un defetist, Lams!

— Nu, domnule colonel, sunt obiectiv şi îmi ţin ochii deschişi.

— O să raportez despre comportamentul dumitale la Cartierul General.

— Cartierul General m-a considerat întotdeauna smintit. Domnii ăia n-au ţinut niciodată cont de sugestiile mele. O să fiu blamat o dată în plus, asta-i tot!

— O meriţi, domnule locotenent!

— Puţin îmi pasă! exclamă Lams. Le-am zis că atacul german este iminent, şi mi-au râs în nas, ca şi dumneavoastră, domnule colonel, şi totuşi...

— Şi totuşi? întrebă Wanderweck.

— Ţinând cont de cele întâmplate, declar acum că „Blitzkrieg"-ul lui Adolf Hitler bate la porţile Belgiei. Nemţii sunt deja printre noi!

Wanderweck se făcu stacojiu.

— Fantezia dumitale te face să baţi câmpii, locotenente! Eşti un visător!

— Deloc! Faptele vorbesc de la sine! Hitler poate ataca chiar în noaptea asta! Coloana a cincea se află aici de foarte multă vreme şi membrii ei au pregătit terenul. Planul garnizoanei noastre, cu puterea şi slăbiciunile ei, figurează cu o precizie maximă în fişierele *Abwehrului*!

Telefonul începu să sune. Lams tăcu brusc şi toată lumea se întoarse spre birou.

Maiorul ridică receptorul.

— Cartierul General, Jottrand!

În aceeaşi clipă, păru să-şi ţină respiraţia şi păli îngrozitor.

— Ce? Dumnezeule!

Glasul i se înecă. Îşi reveni pe loc şi vorbi la repezeală, pe un ton imperios.

— Anunţaţi-i pe toţi şefii de posturi, Apărarea Antiaeriană, grenadierii, artileria, echipa de distrugere, serviciul de sirene, căpitanul Kolomans... Îmi cunosc dinainte ordinele. Terminat!

Jottrand închise şi se uită la cei din jur, care rămăseseră buimaci, cu chipul descompus.

— Lams avea dreptate! Treizeci de avioane neidentificate se îndreaptă spre Canalul Albert venind dinspre frontieră. Se menţin la o asemenea altitudinea, încât este absolut imposibil să fie recunoscute.

Se lăsă o tăcere grea.

Apoi, glasul comandantului se înălţă, tăioasă:

— Hitler îşi dă arama pe faţă! Ne atacă! La posturile dumneavoastră, domnilor! Începe bâlciul cel mare!

Ofiţerii salutară şi părăsiră în grabă biroul maiorului.

Doar comandantul-şef nu se clintise din loc şi îl fixa pe Jottrand cu o privire patetică, plină de angoasă.

— Roncel!

Acesta tresări.

— Da, domnule maior...

Comandantul fortului începu să strige:

— Vedeți dacă echipa căpitanului Kolomans mai are mult până să încheie evacuarea clădirilor exterioare din apropierea postului de gardă.

Un tic nervos strâmbă chipul lui Roncel.

— La ordinele dumneavoastră!

Glasul lui Jottrand se îmblânzi.

— Nu uitați de familia dumneavoastră. Soția și copiii vă sunt în mare pericol la bungalou.

Roncel bâigui:

— Știu, domnule maior. Tocmai, voiam să vă...

Jottrand îl întrerupse:

— Aduceți-i aici. O să dau instrucțiunile necesare.

— Mulțumesc! șopti Roncel.

— Apoi, dați o raită de control în sectorul dumneavoastră. Asigurați-vă că toată lumea e la posturi, că șefii sunt la comandă, și raportați-mi telefonic.

Și, cum Roncel părea atins de paralizie, Jottrand se înfierbântă:

— Grăbește-te, ce naiba! Nu te mai recunosc!

Livid și simțind un nod în gât, René Roncel salută și părăsi Postul de Comandă cu un mers șovăitor. Ajuns afară, o luă la fugă spre bungaloul său.

Trezindu-și soția, îi porunci să se pună la adăpost, împreună cu copiii, în cel de-al doilea subsol al fortăreței Eben-Emael.

Deși la început nu-și dădu seama de gravitatea situației, tulburarea soțului ei și precizările pe care i le dădu acesta o făcură să fie cuprinsă în scurt timp de panică, astfel încât atunci când Roncel plecă, biata femeie era în plină disperare.

Kolomans, care conducea evacuarea și transportarea materialului militar spre intrarea în fort, îl zări pe Roncel, care ieșea din bungalou și părea să nu știe încotro s-o apuce.

— Du-te mai repede la postul tău, ce mai stai? îl scutură el. N-auzi zgomotul? Fritz atacă!

René Roncel mai aruncă o privire spre ferestrele micului pavilion, prin care se zărea silueta plăpândă a soției sale ce se agita cu preparativele de plecare.

Văzduhul se umplu de un vuiet straniu, obsedant, care nu avea nimic comun cu zgomotul agresiv al motoarelor de avion și care devenea din ce în ce mai înspăimântător. Deodată, Roncel zări ieșind din nori un grup de aparate neobișnuite, asemănătoare cu niște păsări enorme, cu aripi țepene.

Căpitanul Kolomans începu să urle:

— Roncel! E arma secretă a lui Hitler! Dă fuga la poartă! La Cartierul General! Pune să tragă tunurile! Dă alarma! Declanșează apărarea antiaeriană!

Roncel se năpusti spre blocul 1, pentru a verifica dacă artileriștii primiseră ordinele.

Trecuse de poarta de la intrarea în fort, când începură să sune sirenele. Vaierul lor sinistru umplu galeriile și cazematele, iar pereții blindați ai subsolurilor le repercutară, amplificându-le enorm, sinistre și vestitoare de moarte.

Pe loc, bateriile amplasate pe creneluri începură să-și trimită spre înaltul cerului obuzele și gloanțele trasoare.

Cu toate acestea, în toiul vacarmului și al exploziilor ce se țineau lanț, straniul convoi continua să se apropie neabătut. Aparatele păreau să zboare în toate direcțiile și, preț de o clipă, ai fi putut crede că tirul apărării antiaeriene le derutase, provocând o dezordine considerabilă în desfășurarea operațiunii, dar nici vorbă de așa ceva.

Păsările-fantomă erau acum periculos de aproape. În scurt timp, ajunseră în dreptul cupolelor, practic la sol.

Roncel fu cuprins de panică. Repezindu-se la telefon, ceru comandamentul, dar linia era ocupată. Închise și se repezi spre biroul maiorului.

Jottrand nu îl observă când intră. Aplecat peste interfon, cu căștile la ureche, urmărea mersul evenimentelor, dădea ordine și cerea detalii.

— Căpitane, întrebă el, le puteți identifica?

Răspunsul ţâşni din receptor:

— Nu, domnule maior! Nu au nici un fel de semn, nu au motoare... S-ar zice că planează în aer... Coboară foarte lin, ca paraşutate.

— Poziţia lor?

— Cupola fortului 1, nord, ţinta 2. Se apropie rapid de blocurile 1 şi 6, poarta de intrare în fort.

— Fir-ar să fie! Şeful corpului de gardă! strigă Jottrand.

— Da, domnule maior!

— Căpitan Laurens, la ordinele dumneavoastră!

— Ridicaţi podul mobil de la intrare, căpitane! Repede! Aruncaţi în aer construcţiile E.E. din faţa Canalului!

— Am înţeles, domnule maior!

În megafoane răsunară câteva ordine:

— Tir general! Atenţie! Jumătate la nord... semiantiaerian... Cupola nord... Cupola de 120... Tunuri 75... Fortul 01... Obiectiv: orice obiect zburător care se apropie de Eben-Emael. Tir general! Executarea! Deschideţi focul!

Pe loc, de pretutindeni izbucniră explozii asurzitoare, cumplite, infernale, ce creşteau în intensitate.

Jottrand se întoarse.

— Domnule maior, se bâlbâi Roncel, nemţii ne atacă cu avioane-fantomă... I-am spus soţiei mele, conform ordinelor dumneavoastră...

Jottrand nici nu-l auzi. Tensiunea nervoasă îi adâncise ridurile, făcând să-i apară cearcăne sub ochi, care deveniseră reci şi duri.

— Întoarce-te la postul tău, spuse el. Poziţia dumitale nu are ca efectiv decât pe brigadierul Kip şi o echipă de zece oameni care îţi aşteaptă instrucţiunile. Urcaţi-vă în camera tunurilor şi deschideţi focul cu mitralierele... Nu-l lăsaţi în nici un caz pe inamic să se apropie de intrarea în fortăreaţă!

— Am înţeles, domnule maior!

Roncel nu mai pomeni nimic de soţia sau copiii lui. Cu chipul crispat, făcu stânga-mprejur, intră în buncărul tunurilor, deschise ambrazura şi privi afară prin luneta de ţintire.

Un fum opac învăluia Eben-Emael, reducând vizibilitatea la zero.

— Kip, şopti Roncel, aprinde reflectorul cel mare!

— Da, şefule!

O lumină orbitoare izbucni, străpungând opacitatea. În fasciculul luminos apărură atunci straniile planoare, aflate la mică distanţă de cupolă. Din ele săriră la pământ oameni înarmaţi până în dinţi, care se adunară în jurul unui comandant, iar Roncel putu să audă un ordin răcnit în germană:

— Grupul de şoc 13, înainte!

Cel ce striga era un ofiţer care alerga în fruntea unui grup.

— *Feldwebel* Arendt, caporal Huber, pregătiţi încărcăturile perforante! Să înceapă focul de artificii!

— *Jawohl, Herr Leutenant!*

— Atacaţi cupola! Străpungeţi-i oţelul şi betonul! Faceţi măcel!

— *Jawohl!*

— *Die Schweine Sollen Heraus!*[1]

— *Naturlich!*

— *Alles Vernichten!*[2]

— *Zum Befehl!*[3]

[1] Să iasă afară porcii!

[2] Nimiciţi totul!

[3] La ordinele dumneavoastră!

Capitolul 11

— Atenţie! Postul 301... Atenţie! Chem postul 301! Răspunde!

Glasul răguşit al maiorului Jottrand răsuna în microfon fără încetare.

— Chem postul 301...

Glasul ofiţerului era acoperit de un vuiet asurzitor, propagându-se pe deasupra cupolelor fortului Eben-Emael. Cuvintele lansate pe calea undelor se pierdeau într-un vacarm continuu şi copleşitor.

— Alo! Postul de comandă al fortului cere să vorbească cu locotenentul Lejeune. Alo! Postul de observaţie de la Canne! Atenţie! Urgenţă! Am pierdut legătura cu şeful echipei de distrugere a podului. Mă auzi, locotenente? Răspundeţi, fir-ar să fie, răspundeţi odată!

Postul 301 nu răspundea.

Vacarmul stârnit de artileria antiaeriană, exploziile mortierelor, pârâitul mitralierelor antiaeriene, vuietul depărtat al avioanelor Junker 52 făceau ca apelurile şi ordinele neîntrerupte ale comandantului fortăreţei să nu poată fi auzite de postul de observaţie, aflat în subordinea lui.

— Alo! Atenţie! Ofiţer de serviciu, ascultă-mă! Mă auzi, locotenente?

Locotenentul Lejeune însă tot nu auzea. Asurzit de tumultul ce umplea întreaga vale, acesta îşi ţintea binoclul când spre cer, când spre pod, măturând cu privirea terenul accidentat din jurul fortului de pe malul vestic al Canalului, apărat de grupul Velden din plutonul 2 grenadieri al locotenentului Boijean.

Un spectacol neaşteptat îl făcu să încremenească brusc pe ofiţerul observator. La o oarecare distanţă de pod, câteva pla-

noare naziste se năpusteau spre pământ, în ciuda tirului bateriei antiaeriene de lângă canal.

După părerea lui Lejeune, terenul din jurul podului Canne era periculos de accidentat, eliminând cu desăvârşire ipoteza unei aterizări a inamicului. Ofiţerul nu ştia însă nimic despre faptul că Hitler miza în primul rând pe noroc şi se sinchisea prea puţin de pierderile de vieţi omeneşti.

Statul-major belgian încredinţase sectorul respectiv plutonului 2 grenadieri, dar podul Canne depindea direct de fortul Eben-Emael, şi deci de maiorul Jottrand, în timp ce podurile Bridgen, Veldwezett şi Vroenhoven se aflau sub ordinele maiorului Gideloo, instalat la postul său de comandă din Lanaeken.

— Alo! Postul 301! Luaţi contact cu şeful echipei de distrugere şi aruncaţi în aer podul C!

Glasul maiorului fu înghiţit de un şuierat strident. Coborând din văzduhul întunecat, primul planor german ajunse cu repeziciune pe malul vestic al Canalului. Grupul de grenadieri belgieni încremeni pe loc. Surprinderea soldaţilor era desăvârşită. Preţ de câteva clipe, oamenii rămaseră ca nişte stane de piatră, fără să le vină să creadă, privind zăpăciţi monstrul acela fără motor care pogora spre ei. Însuşi şeful grupei, cumplitul sergent Velde, uită să mai dea ordinul de deschidere a focului.

Planorul căzu pe o ridicătură din spatele grupei sergentului şi luă foc. În aceeaşi clipă, un panou al aparatului se lăsă la pământ şi şapte vlăjgani înspăimântători la înfăţişare, echipaţi în combinezoane, căşti de oţel şi cizme şi înarmaţi până în dinţi săriră la pământ şi se năpustiră urlând în direcţia grupului lui Velde.

După câteva secunde de surpriză şi fascinaţie, sergentul Velde îşi veni în fire. Văzându-i pe nemţii ce veneau spre ei în goană, având în mâini nişte obiecte pe care le identifică într-o străfulgerare drept grenade, Velde strigă:

— Treziţi-vă, băieţi! Naziştii! Trageţi!

Caporalul Kranken, care îşi recăpătase şi el sângele rece, strigă la rândul său:

— Foc!

Și, înșfăcându-și pușca-mitralieră, deschise focul spre atacatori.

În ciuda zăpăcelii, câțiva soldați duseră puștile la umăr.

Velde trase aer adânc în piept și răcni:

— Foc la grămadă!

Kranken țintì, apăsă pe trăgaci și înjură:

— La dracu! S-a blocat!

Sergentul îi dădu un brânci caporalului și trecu în spatele armei, dar nu mai avu răgazul de-a o pune în funcțiune. Un *sturmer* ridică brațul, răsună o împușcătură, și sergentul Velde se prăbuși, cu un glonte în cap.

În același timp, văzduhul din jurul grenadierilor fu zguduit de o explozie cumplită. Soldații fură azvârliți claie peste grămadă, și de pretutindeni izbucniră țipete, gemete și horcăieli. Era prima grenadă germană.

— *Alles los!* ordonă șeful *sturmer*-ilor.

Alte cinci grenade zburară prin aer.

Un lanț de explozii izbucni printre soldații care apărau podul, provocând un măcel în toată regula. Un soldat belgian, sprijinit cu spatele de o ridicătură de pământ, nu mai era decât un trunchi sângerând, care-și arăta cioturile și zbiera:

— Nu mai am picioare!

Și își pierdu cunoștința, prăbușindu-se printre răniții care zăceau de-a lungul rambleului, într-o grămadă de cărnuri ciopârțite.

Caporalul Kranken se aruncă peste pușca-mitralieră, reuși s-o deblocheze și deschise cu furie focul asupra soldaților aeropurtați. Cei șapte atacanți căzură unul câte unul, ca niște popice.

Deja sosea însă încă un planor, lansat de un Junker 52 deasupra podului, apoi alte două, destinate de Cartierul General al Luftwaffe să neutralizeze podul Canne, aflat în apropierea fortului Eben-Emael. Cele trei aparate ajunseră în scurt timp la pozițiile ținute de grupele din 2 grenadieri.

— Alo! Postul 301!

În clipa aceea, locotenentul Lejeune auzi în sfârşit apelul maiorului Jottrand.

— Locotenent Lejeune. Postul de observaţie de la Canne, Lanaye şi Petit Lanaye. Ascult.

Jottrand strigă furios:

— De zece minute mă chinuiesc să iau legătura cu voi! Sunteţi surzi, sau ce naiba?

— Îmi pare rău, domnule maior, răspunse ofiţerul, cu un nod în gât, dar în sectorul meu s-a declanşat o bătălie cumplită. Grupa A din plutonul 2 grenadieri este practic nimicită şi câteva aparate necunoscute coboară...

— Ştiu asta, îl întrerupse Jottrand. De asta vă şi chemam. Fortul este atacat şi el!

— Ce pot să fac, domnule maior?

— Am pierdut orice legătură cu şeful echipei de distrugere a podului din sectorul vostru. Trebuie să ajungi la el cu orice preţ! Aruncaţi imediat podul în aer, până nu e prea târziu!

— La ordinele dumneavoastră! gâfâi locotenentul. O să încerc să ajung la fort. Podul va sări în aer!

Podurile de pe Canalul Albert jucau un rol esenţial în planul lui Hitler de-a ataca în Vest. În cadrul înaintării lor prin Belgia şi Olanda, artileria, diviziile Panzer, Pij RGT, infanteriştii şi tot materialul de război trebuiau să treacă peste ele. Problema dificilă a eventualităţii distrugerii lor era însă de mult studiată de autorităţile militare belgiene.

Apărat de un fort betonat şi servit de un personal calificat, fiecare pod era păzit de un sergent, doi caporali, nouă oameni de trupă şi era dotat cu un dispozitiv de distrugere aparent infailibil, compus dintr-un sistem pirotehnic de aprindere, care, la ordinul comandantului responsabil, provoca declanşarea exploziei. Garanţia era absolută. Dacă era nevoie, podurile aveau să sară în aer la momentul oportun.

Fiecare fort era înzestrat cu un tun antitanc de 47 mm, o mitralieră grea, un aruncător de grenade şi reflectoare, totul fiind

protejat de porți blindate duble din oțel masiv și de un braț al Canalului, închis de două ecluze.

Aceste poziții, deosebit de puternice, păreau de necucerit printr-un atac terestru, dar nimeni nu se gândise că Blitzkrieg-ul lui Hitler avea să pornească din văzduh.

Locotenentul Lejeune mai aruncă o privire spre Canal și zări un planor aterizând la nord de șosea, în timp ce celelalte se îndepărtau puțin de pod, ca să ocolească malul inaccesibil pentru aterizare.

Ofițerul de la postul de observație ridică telefonul, vrând să ia legătura cu fortul de la pod.

Linia rămase însă mută. Atunci, Lejeune își puse casca, își luă revolverul și ieși.

Afară, aerul trăsnea a praf de pușcă. Umezeala zorilor făcea ca atmosfera să fie și mai apăsătoare.

Cu mâna dreaptă pe patul revolverului și ascunzându-se îndărătul tufișurilor plini de rouă, ofițerul se îndreptă spre intrarea în fort.

— Cine-i acolo?

Lejeune recunoscu glasul unsuros al plutonierului Bargain din grupa Nord al plutonului 2 grenadieri. Se opri în loc și răspunse:

— Ofițerul de la postul de observație.

— Parola?

— Dealul e înverzit.

O lanternă lumină chipul locotenentului.

— Bună-seara, domnule locotenent. Am dat de mare belea! Naziștii ne-au făcut o festă urâtă!

— O festă în genul lui Adolf Hitler!

— Nemernicul! mârâi plutonierul. Dar n-o să ne vină el de hac!

Și, îndepărtându-se de locotenent, se duse la grupa lui, strigând:

— Sergent Ballet, ce naiba moșmondești? Nu vezi că fritzi sunt aici? Deschideți focul, pe toți dracii! Trageți cu toții!

Ofițerul de la postul 301 îl urmări cu privirea pe plutonierul care, înălțându-și mâna în care ținea revolverul, se amestecă printre oamenii lui, organizând apărarea și conducând tirul.

Cel de-al doilea atac al *Sturmjager*-ilor fu o repetiție a celui dintâi. Imediat ce atinse pământul, planorul își lăsă panoul în jos, iar soldații se năpustiră afară, în direcția fortului de lângă pod, scoțând strigăte sălbatice, mitraliind totul și aruncând cu grenade.

Surprinși de înverșunarea mâinii aceleia de oameni, belgienii traseră câteva focuri, după care se opriră, scrutând cerul care se umpluse brusc de un roi de aparate fantomatice, din ce în ce mai îndrăznețe, mai rapide și mai amenințătoare.

Ofițerul de la postul de observație îl auzi pe Bargain îndemnându-și brutal soldații.

— Hei! Trageți odată, blegilor! S-a terminat cu râsul. Acum e pielea noastră în joc!

Apoi strigă:

— Sergent Ballet! Pe cinstea mea, fricoșii ăștia dorm în front! Pe toți dracii! Băgați în horă puşca-mitralieră! Scuturați-vă oamenii!

— Caporal, n-auzi? răcni la rândul său sergentul. Ce faci cu puşca aia? Ciuruiește-i pe fritzi!

— S-a-nțeles, dom' sergent! Îi dăm drumul!

Rafala puștii-mitralieră acoperi toate celelalte zgomote.

— Voi, ăștilalți, FOC! ordonă subofițerul.

Grenadierii își duseră armele la umăr și deschiseră focul.

Caporalul își ținea degetul lipit de trăgaci. Banda de cartușe era înghițită într-o cadență ametitoare.

Tac-tac-tac-tac...

Nemții se opriră brusc. Cel din frunte, care strângea o mitralieră sub braț, își aruncă automatul și se prăvăli la pământ, secerat. Ceilalți se împrăștiară în fugă, trântindu-se la pământ în iarba înaltă.

Pentru scurt timp, se așternu liniștea, după care peste belgieni se abătu o ploaie de grenade, iar măcelul reîncepu și mai abitir.

Străduindu-se să acopere vacarmul exploziilor, sergentul ordonă:

— Trageţi, pe toţi dracii! Apăraţi-vă, că doar nu vreţi să fiţi măcelăriţi de nazişti!

— Toate armele, foc la grămadă! adăugă Bargain. Trebuie să-i ţinem pe nemţălăi la distanţă până ce tunul fortului va declanşa foc de baraj! Sper că n-o să mai dureze mult!

Chiar în clipa când locotenentul Lejeune ajungea la intrarea în fort, tunul 47 începu să bubuie, iar reflectoarele masive măturară cu fascicolele lor orbitoare terenul de pe malul Canalului, îndreptându-şi-le apoi spre culmea dealului.

Şeful artilerist îşi făcu auzit glasul:

— Obuze explozive, înalţă la nouă sute... Foc!

Lejeune intră în fort fără să mai fie interpelat de nimeni. Înăuntru, toată unitatea era dominată de încordare.

Când ofiţerul ajunse la postul de comandă al sergentului Pirou, şeful echipei de distrugere a podului, acesta din urmă se uită la el ca la o arătare:

— Domnule locotenent, aţi venit tocmai de la postul de observaţie prin tot balamucul ăsta?

— N-am avut încotro.

— De ce?

— Maiorul Jottrand nu a mai reuşit să dea de voi.

— Domnule locotenent, se petrec aici nişte lucruri atât de extraordinare, încât îţi vine să te întrebi dacă nu cumva e vorba de trădare sau de sabotaj, ori doar de manevrele coloanei a cincea a lui Hitler. Soldaţii uită să mai tragă, grenadele nu explodează, mitralierele se blochează chiar când ai nevoie de ele, legăturile sunt întrerupte...

Ofiţerul îl întrerupse:

— Am venit să vă transmit ordinul de-a...

— De-a distruge podul, completă sergentul.

— Da, şi fără nici o întârziere! Ordinul maiorului e categoric. Podul nu trebuie să cadă în mâna duşmanului!

Pirou aruncă o privire prin ambrazura fortului, observând atent operațiunea de aterizare a planoarelor, apoi, în cele din urmă, declară:

— Ordinul acesta mi-a fost deja comunicat de maior.

— Când?

— Când primii piloți naziști își începuseră aterizarea la Eben-Emael. A fost ultima convorbire cu fortăreața.

Locotenentul se înfurie.

— Și de ce nu-l arunci în aer?

— Am tot timpul!

— Nu e treaba ta să judeci asta. Postul de Comandă consideră că situația e gravă, și că deci trebuie să aprinzi fitilul.

— Asta ar fi logic pentru celelalte poduri de peste Canal, dar Canne e altceva, din cauza terenului impracticabil. Podul se află la patru metri peste nivelul apei și malurile din apropiere sunt improprii pentru orice aterizare.

— Și totuși nemții au aterizat!

— Trei planoare, dintre care unul a luat foc. Iar noi facem prăpăd în rândurile inamice cu tunul, mitraliera grea și aruncătorul de grenade. Nu e încă nimic pierdut. Am tot timpul!

Locotenentul de la postul de observație nu spuse nimic, dar găsi că atitudinea lui Pirou era cu totul neobișnuită. Sergentul era totuși cunoscut drept un subofițer exemplar și fără prihană. Care să fi fost motivul acestui comportament uimitor?

Tăcerea deveni apăsătoare.

Șeful echipei de distrugere a podului rămase vreme îndelungată nemișcat, cu ochii ațintiți asupra acelor pendulei, apoi, întorcându-și ochii spre Lejeune, sfârși prin a-i declara:

— Oricum, aștept ca sublocotenentul Bruyere din batalionul 21 de geniu să se întoarcă din misiune. S-a dus în sat ca să se ocupe de distrugerea construcțiilor militare. Bruyere mi-e prieten din copilărie. Aș vrea să-l văd... înainte de-a arunca podul în aer.

— Și dacă nu se mai întoarce?

— O să se întoarcă!

Pirou se răsuci din nou spre ambrazură.

— Ah! Formidabil! Două aparate naziste care trebuiau să aterizeze pe culmea colinei au alunecat pe versantul ei, iar nemții dinăuntru sunt întâmpinați de rafalele grenadierilor noștri. Altul tocmai a încasat, la treizeci de metri înălțime, o lovitură drept în încărcăturile explozive și arde ca o făclie! Nu e încă nimic pierdut, domnule locotenent! Fritzii ard...

Pirou tăcu brusc. Ofițerul de la postul de observație îi înfipsese în șold țeava revolverului.

— Sergent!

— Domnule locotenent?

— Aprinde imediat fitilul mecanismului de distrugere... fără să-ți mai aștepți prietenul!

— Și dacă nu?

— Dacă nu, te omor ca pe un câine!

— Bine, domnule locotenent. Cu atât mai rău, n-o să-l mai văd pe Bruyere. Știu că n-o să-l mai văd.

Chipul îi deveni grav. Nasul i se ascuți, și buzele i se strânseră.

Ofițerul insistă:

— Aruncă imediat podul în aer!

— Trebuie ca mai întâi oamenii să evacueze fortul, observă Pirou. Nu vreți să-i conduceți la adăpostul de pe înălțimea care domină drumul spre Eben-Emael, înainte ca eu să dezlănțui focul de artificii?

— Nu, rămân aici.

— Văd că aveți mare încredere în mine!

— Execut doar ordinele maiorului.

— Și dacă sărim în aer o dată cu podul?

— Atunci, Dumnezeu cu mila!

Sergentul dădu din cap și aprobă:

— Podul va exploda imediat, domnule locotenent.

Schițând un zâmbet de complicitate la adresa ofițerului, își chemă oamenii:

— Pas alergător, la adăpostul de pe înălţimile drumului spre Eben-Emael. Locotenentul şi cu mine vă vom acoperi. Dată fiind configuraţia terenului, dominăm întregul drum, aşa că vă putem acoperi până ajungeţi la destinaţie. Haideţi, la drum!

Sergentul îşi expedie astfel oamenii, urmărindu-i cu privirea din spatele mitralierei grele de-a lungul drumului spre Eben-Emael. Drumul decurse fără incidente, în ciuda aterizării altor câteva planoare.

Când oamenii ajunseră în sfârşit la refugiul betonat, sergentul mai aruncă pentru ultima oară, cu o expresie de nostalgie, o privire spre podul maiestuos care se arcuia peste Canal, apoi, cu un suspin adânc, aprinse fitilul sistemului pirotehnic.

Întorcându-se brusc cu faţa la locotenent, strigă cu glas tremurător:

— Fugiţi! În treizeci de secunde totul va sări în aer!

Ofiţerul nu se clinti din loc.

Sergentul gâfâi:

— N-aţi înţeles? În jumătate de minut, totul se va sfârşi. Fugiţi!

— Numai cu tine, Pirou. Haide!

— Nu! Eu rămân aici!

— Eşti nebun!

Înşfăcându-l pe sergent, îl îmbrânci spre uşa ecluzei.

— Grăbeşte-te! Fritz nu şi-a atins încă scopul. Nimic nu e încă pierdut! Ţara mai are nevoie de noi!

Tânărul artificier se ridică.

— Aveţi dreptate, domnule locotenent. Veniţi cu mine. Există un adăpost sumar amenajat în versantul colinei, lângă corpul de gardă. Dacă reuşim să ajungem acolo, suntem la adăpost de explozie.

Odată ajunşi afară, o luară la fugă din răsputeri.

Nu izbutiră însă să ajungă până la adăpost. Un vuiet straniu se făcu auzit din spatele lor.

— Jos! Culcat! strigă Pirou. Sare-n aer!

Cu un salt disperat, se azvârliră îndărătul ridicăturii de pământ ce sprijinea parapetul şi îşi astupară urechile.

Deodată, izbucniră exploziile, nu simultan, ci în lanț. Cuprins de un foc de artificii de nedescris, podul se desfăcu treptat în bucăți.

Deflagrațiile fură cumplite. În ciuda masei de pământ ce-i apăra, cei doi fură pe jumătate îngropați în noroi și în traversele calcinate, dar reușiră să rămână în viață în vâltoarea haosului aceluia îngrozitor.

Ridicându-și ochii, zăriră pe culmea colinei câteva planoare. Ciudatele și monstruoasele păsări păreau iluminate și încoronate de flăcări. Planoarele căzuseră într-adevăr pradă flăcărilor și dispăreau rând pe rând, mistuite de un rug uriaș.

Spectacolul dantesc, fascinant, trezi în mintea celor doi tragice viziuni apocaliptice.

Ca un animal splendid, rănit de moarte, podul se năruise cu un spasm înfricoșător.

Podul Canne încetase să mai existe, dar bătălia nu făcea decât să înceapă.

Soldații din plutonul 2 grenadieri putură asista la coborârea dezordonată, incoerentă a altor zece planoare inamice, care își revărsară încărcătura de combatanți înverșunați. Aceștia se năpustiră spre pozițiile belgiene, hărțuindu-le.

— Dumnezeu să ne ajute! șopti locotenentul, desprinzându-se și îndepărtându-se anevoie de o bârnă în flăcări.

Sergentul nu răspunse. Cu chipul încordat și dinții încleștați, cuprindea cu privirea valea și albia Canalului, scrutând străfulgerările de la Eben-Emael.

— Nenorociții! murmură el. Sunt sub pământ, captivi în cupolele lor de oțel.

— Dumnezeu să ne ajute! repetă ofițerul de la postul de observație.

Capitolul 12

— *Attaquieren!* strigă Strobel. *Vorwarts!*[1]

— *Jawohl, Herr Leutenant!*

— *Los!*

Feldwebelul întinse mâna, arătând spre ambrazuri.

— Aruncătoarele de flăcări!

— *Befehl fur Sturmschutz. Achtung!*[2]

Primul trăgător îşi dispuse rapid oamenii, în timp ce *feldwebelul*, alergând mai departe spre grupul lui Huber, continuă să strige:

— Distrugeţi totul! Ardeţi totul! În nici un caz să nu-i lăsaţi să tragă cu tunurile! Cum deschid ambrazurile, prăjiţi-i!

Ajungând lângă caporal, Arendt strigă:

— *Gefreiter* Huber, găureşte-le carapacea!

— Gata! Pornim!

Înşfăcând o încărcătură perforantă de 12/5, Huber se năpusti spre cupolă, făcându-i semn lui Koch:

— Ia-o pe aia de 50, Erich!

Vlăjganul berlinez îl strigă pe Stolz, omologul său, desemnat ca artificier secund:

— Haide! Apucă de celălalt mâner! O să ne distrăm!

— Gata pentru focul de artificii! zâmbi Stolz.

Koch îşi dădu casca pe ceafă şi amândoi apucară mânerele încărcăturii explozive, mai grea decât cea dusă de caporal.

— Înainte!

Luând-o pe urmele lui Huber, cei doi se cățărară pe cupolă.

---

[1] Atacaţi! Înainte!

[2] Ordin de „acoperire". Atenţie!

Koch izbuti să-şi fixeze încărcătura, care avea discul uşor concav şi, lipind-o de blindajul cupolei, apoi se îndreptă, zicând:

— Hans, arma noastră secretă e grozavă! Dacă ne-ar vedea Greta...

Huber se enervă.

— Las-o încolo pe Greta şi vezi de bombă! Dă drumul la detonator şi ia-ţi picioarele la spinare, că altfel nu o să mai apuci să te lauzi nimănui!

— Totul e prevăzut! replică Koch disprețuitor.

— Cine ştie! Suntem în război, şi oricând se poate întâmpla o nenorocire.

Koch se aplecă din nou.

— Fără chestii de-astea! Suntem cei mai tari! Să sară-n aer! *Los!*

— *Los!* repetă Huber, automat. Amorsează! Dă-te înapoi! Îndepărtează-te! Sări!

La rândul său, amorsă cu o mână uşor tremurătoare detonatorul aflat în vârful încărcăturii, apoi îşi dădu drumul în jos pe panta cupolei.

Cei trei atinseră solul în acelaşi timp şi porniră de îndată târâş spre unitatea lor.

În aceeaşi clipă însă, auziră plăcile blindate scârţâind în spatele lor şi ambrazurile fortului se deschiseră.

În interiorul cupolei, Roncel ordonă:

— Foc la grămadă!

Tunurile, mitralierele şi aruncătoarele de grenade deschiseră simultan focul.

Roncel se strădui să se facă auzit prin vacarmul detunăturilor.

— Tir de baraj! Apărați intrarea în fort! Țintiți în soldați!

Un fum opac, sfâşiat de gloanţele trasoare, micşoră şi mai mult vizibilitatea.

În atmosfera aceasta de coşmar şi irealitate, ca de sfârşit de lume, nemții păreau nişte fiinţe de pe altă lume.

Străduindu-se să treacă neobservați, Huber, Koch şi Stolz se târâră, făcându-se una cu pământul.

Deodată, Huber zvâcni şi scoase un urlet animalic:

— Ah! M-au lovit! Erich, sunt rănit...

Strigătul său disperat fu înghiţit de zgomotul exploziilor şi de ordinele date prin megafoane.

Baricadat în spatele unui planor, Strobel urla, roşu la faţă de furie:

— Fir-ar să fie! *Feldwebel*, ce dracului faci? Împiedică-i pe belgieni să mai tragă! O să ne masacreze! Ţinteşte în ambrazuri! Pârjoleşte totul!

— *Jawohl!*

— Fă-i să tacă!

— *Jawohl!*

— Să crape toţi, lua-i-ar dracii!

La rândul lui, plutonierul strigă:

— *Feuer!*

Şeful grupei repetă ordinul:

— *Feuer! Alles los!*

Pe loc, un răpăit asurzitor umplu tot văzduhul. Grenadele îşi luară zborul, gloanţele şuierară şi aruncătoarele de flăcări îşi îndreptară gurile negre în direcţia ambrazurilor.

Cu nenumărate eforturi, Koch şi Stolz îl traseră pe Huber în afara bătăii gloanţelor şi izbutiră să se adăpostească îndărătul unei mici ridicături de pământ.

— Bea asta! O să scapi! spuse Koch, ducând la buzele caporalului bidonul său de *schnaps*.

Examină rana prietenului său şi o pansă cu propria lui batistă.

— Mulţumesc, Erich. O să-i spun Gretei că ai avut grijă de mine... dacă nu crăp.

Răspunsul lui Koch fu înghiţit de vacarmul luptei, care creştea necontenit.

Limbile de foc ale aruncătoarelor de flăcări se alungiră şi în scurt timp linseră ambrazurile fortului, atingându-i pe tunari, mitraliori şi pe servanţii aruncătoarelor de grenade. În câteva clipe, un val de suferinţă atroce se prăvăli peste Eben-Emael,

făcând să izbucnească un vaier necuprins. Preț de câteva minute, noaptea fu sfâșiată de țipete neomenești ce păreau fără sfârșit.

Cu un zgomot metalic, panourile blindate ale cupolelor se închiseră, iar acoperișul escamotabil dispăru sub pământ. Fortul își ascunse suferința sub carapacea de oțel.

— Gata! exclamă Koch, le-am închis gura. În câteva clipe vor sări în aer. Explozivii noștri perforanți or să-i facă bucăți!

— Mi-e rău, gemu caporalul. Mă doare! S-a zis cu mine!

— Rabdă puțin, Hans! Nu mai e mult și o să-ți dăm îngrijiri.

Vacarmul luptelor fusese urmat de o tăcere amenințătoare, ca o pauză înaintea unei grozăvii și mai mari, aidoma unei presimțiri a morții.

Niște oameni ce stăteau la pândă pregătiseră o capcană odioasă. Niște oameni așteptau rezultatul lucrării lor satanice. Niște oameni pândeau sfârșitul tragic, oribil al semenilor lor.

Deodată, o explozie de nedescris sfâșie noaptea, urmată de un șir de detunături.

Pătrunzând prin carapacea găurită a cupolei, focul ajunse până în lăcașul tunurilor. Un suflu de o violență nemaivăzută îi strivi pe artileriști de pereți. Doi soldați fură efectiv sfârtecați.

Roncel avusese reflexul salvator de-a se arunca pe burtă sub tun.

Afară, Strobel era în extaz:

— Minunat! Incredibil! Grăbiți-vă! Suiți-vă pe suprastructură și băgați un S.B. 2 în breșă!

Urmându-l pe Arendt, un grup de soldați urcă pe cupolă, trăgând după ei un soi de minge prinsă de un lanț. *Feldwebelul* strecură obiectul prin ambrazura superioară.

— Împingeți-o afară! strigă Roncel. E o bombă! Împingeți-o afară!

În ciuda sforțărilor belgienilor, care, cu ajutorul unei furci, încercau cu disperare să împingă încărcătura înapoi, nemții reușiră să o introducă.

Roncel își dădu pe dată seama de gravitatea situației și ordonă retragerea strategică spre etajele inferioare.

— Fugiți! răcni el. Coborâți repede! O să sărim toți în aer!

Ordinele sale fură întrerupte de explozia bombei incendiare.

Arși cumplit la față și pe mâini, soldații o rupseră la fugă în urma lui Roncel, refugiindu-se mai întâi înspre ambrazura sudică a buncărului, apoi se repeziră la etajul inferior, închizând cu grijă îndărătul lor porțile blindate.

Întregul fort Eben-Emael fusese cuprins de panică, garnizoana retrăgându-se spre adâncurile sale.

Și acolo însă soldații fură atacați în scurt timp de bombele incendiare, grenadele și aruncătoarele de flăcări nemțești. O grenadă S.B. 2 distruse ambrazura sudică și câțiva soldați arseră de vii. În cele din urmă, poarta blindată ceda, distrusă de o explozie.

În clipa aceea, deasupra fortului apărură temutele avioane Stukas, care dezlănțuiră un bombardament intens, în timp ce *Sturmgruppe 13*, victorioasă, se retrăgea, considerând că buncărul 1 și intrarea în fort erau neutralizate.

Auzind cum *Sturzkampfbombers*-urile desăvârșeau opera de distrugere, Roncel simți că i se clatină rațiunea și își imagină scenele de groază ce se desfășurau afară, deasupra lor. Gândul la soția și copiii lui îi spulberă însă frica.

Nemaisimțindu-se în stare să rămână pe loc, deși era rănit și ars, Roncel își părăsi adăpostul și se repezi afară, cu fața răvășită și înnegrită de funingine.

În timp ce gonea cât îl țineau picioarele spre bungaloul său, nefericitul nici măcar nu mai auzea șuieratul gloanțelor, rafalele mitralierelor și bubuitul tunurilor.

Stukasurile se năpusteau fără încetare asupra fortului. Pornite din toate fortificațiile, apeluri disperate se revărsau înspre postul de comandă de la Eben-Emael, dând măsura dezastrului. Garnizoana, captivă în adâncul galeriilor, era cuprinsă de o panică tot mai mare.

În acest fort subteran, unde chiar și zgomotul unei uși blindate răsuna disproporționat de tare, vacarmul exploziilor se

amplifica şi se repercuta asurzitor. Suflul deflagraţiilor, la care se adăugau fumul şi pulberea de ciment, se răspândea prin toate galeriile, mărind panica, cu atât mai mult cu cât în mai multe locuri de desfăşurare a luptelor lumina se întrerupsese, făcând ca totul să fie şi mai sinistru. Cazarma subterană fu curând invadată de o hoardă de soldaţi demoralizaţi, care se retrăgeau de-a lungul galeriilor, târând după ei un mare număr de răniţi.

— Roncel! strigă sergentul Debarsy. Nu ieşi! O să fii ucis!

Mânat doar de gândul la familia lui, Roncel însă nici nu-l auzi.

Debarsy fugi după el, vrând să-l oprească, dar fu împins înapoi de valul de oameni care încercau să se ascundă în adâncurile fortului.

— Roncel, pentru numele lui Dumnezeu! Ascultă ce-ţi spun!

Nu apucă să mai spună nimic. Suflul unei explozii îl trânti la pământ, tăindu-i respiraţia.

Sergentul se târî instinctiv spre intrare şi, încercând să se pună la adăpost de explozii şi gloanţe, îşi căută din priviri camaradul. Acesta însă nu se mai vedea nicăieri.

În schimb, putu să urmărească evoluţia atacului aerian desfăşurat deasupra fortăreţei şi să-şi dea seama de virulenţa şi eficacitatea acestuia.

Paraşutiştii din grupul de asalt coborau în puncte bine determinate, îşi desfăceau steagurile de recunoaştere şi instalau semnalizatoare luminoase. În câteva minute, de jur-împrejurul fortului Eben-Emael ardeau sute de făclii.

Debarsy înţelese manevra. Astfel luminate, cazematele şi fortificaţiile deveneau nişte ţinte perfecte pentru piloţii bombardierelor din Luftwaffe, care puteau să-şi orienteze tirul în mod corespunzător.

Avioanele soseau în picaj deasupra obiectivelor desemnate şi, pe loc, cu un urlet sinistru, bombele se desprindeau şi cădeau, lovind cu o precizie calculată fortificaţiile de apărare.

Debarsy înţelese amploarea dezastrului şi stupoarea şi neîncrederea lăsară loc unei furii neputincioase. Smulgându-se din

contemplarea spectacolului acestuia halucinant, făcu stânga-mprejur şi intră înapoi în galerie.

Trecând prin faţa puţului M.A. 1, se ciocni de un grup de puşcaşi, condus de un tânăr caporal, care îşi părăsea poziţia.

— Caporal! strigă el. Trebuie să rezistăm! Nu-ţi părăsi postul!

— Şeful a plecat, protestă caporalul, galeria este în beznă şi plină de fum, încât nu mai poţi să respiri. Oamenii mei sunt extenuaţi şi avem mulţi răniţi.

— Trebuie să rezistaţi! Roncel se întoarce!

— Mă îndoiesc! replică celălalt.

Cu toate acestea, ordonă:

— Cei care sunteţi răniţi, coborâţi la postul de prim-ajutor! Ceilalţi, după mine!

În ciuda fumului dens, albăstrui, care umplea puţul, Debarsy reuşi să ajungă la sasul de intrare în locaşul tunurilor, unde domnea o atmosferă sufocantă. Străbătând la iuţeală galeria, ajunse la uşa capitonată de la baza puţului şi o închise brusc.

Peste două minute, Debarsy se găsea la postul de comandă al maiorului Jottrand.

— Domnule maior, spuse el. Situaţia este foarte gravă! Stukasurile care zboară peste Eben-Emael şi Canalul Albert nu sunt deloc afectate de tirul nostru antiaerian. Cazematele noastre par abandonate, iar bateriile antiaeriene tac. S-ar zice că efectiv nu mai există vreun comandament!

Maiorul lovi impacientat în masă.

— Am pierdut legătura cu mai multe posturi. Toate legăturile prin fir aerian sunt imposibil de stabilit. Nu mi-au mai rămas decât legăturile prin radio cu R.F.L., C.A. III şi I.C.A. Celelalte posturi sunt acum izolate. Am putut ordona aruncarea în aer a podurilor Canne şi Lanaye numai datorită legăturii radio cu postul de observaţie 301. Am reuşit să dau de ofiţerul respectiv, care a dat la rândul lui imediat ordinul de distrugere. După informaţiile mele, mai mulţi comandanţi şi-au părăsit postul şi şi-au lăsat oamenii de capul lor, iar aceştia nu sunt în

stare să ia vreo hotărâre ca lumea şi sunt înnebuniţi. E un dezastru!

— Domnule maior, spuse Debarsy, situaţia e mai rea decât vă închipuiţi. Comandanţi de vază, cunoscuţi pentru valoarea şi bravura lor, şi-au pierdut capul în tot haosul ăsta. Până şi omul dumneavoastră de încredere, Roncel...

— Roncel?

— Da.

— Şi-a părăsit postul?

— A ieşit în fugă din fort. Am încercat să-l opresc, dar părea că şi-a pierdut minţile şi nici nu m-a auzit.

— Sergent, spuse cu tristeţe Jottrand, Roncel a plecat ca să încerce să-şi salveze soţia şi copiii, alt motiv nu poate fi! Dacă ai putea să...

Debarsy luă poziţie de drepţi.

— Am înţeles, domnule maior. Voi face tot ce-mi stă în putinţă. Bizuiţi-vă pe mine!

Salută, făcu stânga-mprejur şi părăsi în pas alergător postul de comandă al maiorului.

Capitolul 13

Atmosfera devenise irespirabilă. Raidurile Stukas-urilor continuau fără întrerupere. Bombardierele grele se năpusteau în picaj până la cincizeci de metri deasupra fortului, împrăştiind moartea şi nenorocirea.

Avioanele se înverşunaseră iniţial asupra porţii de la intrare, pentru ca apoi să bombardeze blocul 1, lipit de aceasta, iar acum atacau barăcile şi pavilioanele din împrejurimi şi satul.

René Roncel alergă într-un suflet spre casă, trecând pe lângă moarte la fiecare pas. Bungaloul său se găsea în faţa morii, iar bietul om mai avea vreo treizeci de metri de alergat, când o bombă explodă în imediata lui apropiere.

Roncel fu săltat în aer ca un fir de pai şi azvârlit la câţiva metri mai încolo, asurzit de zgomot şi orbit de praf. Ca luptător experimentat ce era, se ghemuise instantaneu, strângându-şi genunchii la piept, şi avusese reflexul ultim de a-şi apăsa casca pe cap.

Înainte de a-şi fi putut trage sufletul, izbucni o a doua explozie cumplită. Roncel se pomeni îngropat sub un morman de pământ şi de moloz, smuls de suflul bombei din pereţii caselor alăturate.

Cu toate că fusese serios zdruncinat, Roncel nu-şi pierdu cunoştinţa şi, dând din mâini, reuşi să-şi facă o pungă de aer. Rămase nemişcat câteva minute, apoi, adunându-şi toate puterile, izbuti să răzbată afară din mormântul în care fusese îngropat.

Ridicându-se dintr-un salt, se piti lângă un zid.

Deşi plin de sânge, de nerecunoscut şi gâfâind ca un animal hăituit, nu avea în minte decât un singur gând: casa şi familia sa. Bomba căzuse între casă şi moară, încât inima îi fu străbătută

de o presimțire îngrozitoare, care îi aduse pe buze o rugăciune patetică:

— Doamne-Dumnezeule, apără-mi-i! Doamne, apără-i... apără-mi soția și copiii...

Când pătrunse în pavilionul distrus, știu că se sfârșise cu căminul și cu fericirea sa tihnită de până atunci.

Soția lui murise. Zăcea într-o baltă de sânge, lângă fereastra sufrageriei, și era acoperită în parte de bucăți de mobilă sfârtecată. Un rictus de groază îi deforma trăsăturile feței. Ochii îi rămăseseră deschiși, oglindind ceva înspăimântător, iar gura părea că mai scoate și acum un urlet de groază.

Roncel rămase împietrit, fascinat. Din gâtlej îi țâșni un hohot răgușit. Apoi strigă:

— Copiii!

Una dintre fetițe și băiețelul zăceau sub masă, cu capetele sparte.

Năucit, Roncel căzu în genunchi și rămase vreme îndelungată prostrat, cu privirile pierdute asupra cumplitei scene.

Când sergentul Debarsy intră în casă, Roncel nici nu-l zări.

— Roncel! îl chemă acesta încet, ca și cum i-ar fi vorbit unui om grav bolnav. Roncel, nu sta aici! Auzi? Nu mai poți face nimic! Întoarce-te la fort! Vin și alte bombardiere, or să distrugă totul!

Roncel își înălță încet privirile și păru să-și recapete conștiința de sine. Deodată, se ridică și exclamă:

— Michelle! Unde-i fetița mea?

Îmbrâncindu-l pe sergent, dădu de perete ușa dormitorului și se repezi înăuntru, repetând printre hohote:

— Michelle! Michelle!

— Tăticule!

Roncel se năpusti spre pat, unde fetița lui de patru ani se ghemuise, tremurând îngrozită, și o strânse cu înfocare la piept, bolborosind vorbe duioase și incoerente. Apoi, ascunzându-i fața la piept, străbătu la iuțeală sufrageria și ieși pe stradă, unde plutea un praf înțepător și un miros de fum.

Urmat de Debarsy, mergând lipit de ziduri şi protejându-şi fetiţa cu amândouă braţele, Roncel se îndreptă spre poarta fortului, vrând să-şi pună la adăpost singurul copil care îi mai rămăsese.

Drumul acesta fu cel mai lung din toată viaţa lui. Roncel înainta în salturi şi era silit să se oprească din când în când pentru a se adăposti sub vreun portic, rămas în chip miraculos intact, sau să se lipească de câte o bucată de zid rămasă în picioare, deoarece Stukas-urile reîncepuseră să bombardeze fără răgaz satul şi fortificaţiile de la intrarea în Eben-Emael.

Satul era pustiu, dat fiind că locuitorii îşi părăsiseră casele şi se refugiaseră în „scobiturile" dealului din faţa fortului.

Roncel voia cu orice preţ să-şi salveze fetiţa, şi pentru aceasta îşi punea în joc toată inteligenţa, îndrăzneala şi iscusinţa pe care le avea.

În cele din urmă, reuşi să ajungă la poarta de la intrarea fortului şi pătrunse în interiorul acestuia.

— Atenţie! strigă disperat sergentul Debarsy, din spatele lui. Atenţie!

Era însă deja prea târziu. Fu săltat de la pământ şi aruncat la trei metri înăuntru, în timp ce fortăreaţa era năpădită de un praf dens.

Strângându-şi copilul la piept, Roncel coborî scara în fugă, cramponându-se de balustradă. Rapiditatea aceasta îl salvă şi, câteva clipe mai târziu, îşi lăsa preţioasa-i povară la infirmerie.

Apoi, cu ochii roşii şi cu chipul încrâncenat, se duse la postul M.A. 1.

— Trebuie să ucid câţiva! îi spuse el sergentului. Trebuie să-i fac să mi-o plătească!

— Calmează-te, Roncel! Gândeşte-te la fetiţă!

— Tocmai că la ea mă gândesc!

Îl dădu la o parte pe comandantul tunului de 75, luându-i locul şi trimise un obuz incendiar spre colina ce ascundea planoarele. Obuzul aprinse tufişurile, iluminând tot câmpul dimprejur.

Atunci, Roncel comandă mitraliorilor:

— Omorâţi cât mai mulţi! Fiecare să-şi aleagă ţinta şi să nu cumva s-o greşească!

Deflagraţia fu asurzitoare. Trupuri omeneşti fură azvârlite în aer, sfârtecate. Un planor luă foc, transformându-se într-o torţă imensă care lumină întreaga vale, iar Roncel putu să-şi vadă pavilionul arzând în depărtare.

Înfuriat, se şterse la ochi, strânse din dinţi şi trase, strigând în acelaşi timp la ceilalţi:

— Foc! Foc la grămadă! Trageţi în asasini! Trageţi, nu vă opriţi! Trageţi!

Vocea îi răsuna, demenţială şi întretăiată de explozii, în puţul M.A. 1, amplificată de ecou, care o făcea să sune neomeneşte.

— Foc! Foc de voie! Asasinilor! Asasinilor! Trageţi!

Tunurile şi mitralierele începură să semene prăpădul în rândurile trupelor aeropurtate, în vreme ce incendiile se răspândeau necontenit, ajungând până la satul Eben-Emael. Totul luă foc.

Cu toate acestea, nemţii se regrupau.

Obersturmführer-ul Otto Fratz tocmai sosise la faţa locului cu grupa lui S.S. de asalt şi se consultă cu locotenentul Strobel, care comanda grupa 13 de şoc aeropurtată.

— Am străpuns cupola nord a blocului 1, explică Strobel, dar belgienii contraatacă.

— Fiindcă le daţi prea mult timp! replică Fratz. Operaţiunea voastră nu e destul de rapidă şi brutală!

Apoi adăugă autoritar:

— Preiau comanda!

— Cum doriţi, *Obersturmführer!*

— Înainte! La atac! ordonă ofiţerul S.S. Atac de distrugere! Daţi-i bătaie, băieţi, şi nu iertaţi nimic!

„Stossgruppe" se năpusti. Simultan, grenadele, mitralierele şi aruncătoarele de flăcări scuipară moartea.

Copleşită de forţa atacului, apărarea M.A. 1 se dezorganiză. Violenţa şi eficacitatea acţiunii S.S.-iştilor provocă în interiorul

fortului dezordine, urmată curând de panică. Tirul continuă, însă rărit, slăbit şi fără omogenitate.

Deodată, după o explozie mai violentă decât celelalte, galeria fu cufundată în întuneric şi se umplu de fum. S.S.-iştii aruncaseră câteva grenade fumigene.

— Puneţi-vă măştile! răsună ordinul lui Debarsy.

În aceeaşi clipă, electricienii dădură fuga să repare în grabă stricăciunile, iar alte câteva unităţi sosiră în puţ pentru a instala filtre anti-gaz.

Toate acestea erau gesturi de rutină, prevăzute dinainte, repetate de nenumărate ori în linişte, cu prilejul şedinţelor de antrenament şi care, executate acum în atmosfera generală de panică, nu influenţau cu nimic tragica situaţie a fortului.

Defensiva internă slăbea într-un mod îngrijorător.

Răsună un nou ordin al sergentului:

— Retrageţi-vă spre M.A. 2! Trebuie să coborâm!

— Nu se vede nimic!

— Aprindeţi lanternele!

Se iviră câteva luciri slabe. Oamenii se îmbulziră şi se auziră înjurături.

— Coborâţi în puţ!

— Ascensorul e blocat de o prăbuşire!

O nouă deflagraţie zgudui tot blocul, urmată de o hărmălaie confuză de glasuri amestecate şi surescitate.

S.S.-iştii pătrundeau în interiorul fortului. Strigătele lor victorioase acoperiră gemetele răniţilor.

— Ura! *Wir haben es!*[1]

— *Eben-Emael ist gefallen!*[2]

— *Weiter gehen!*[3]

— *Vorwarts!*[4]

În ciuda fumului înţepător ce umplea puţul, Debarsy reuşi să ajungă la sasul de intrare în camera tunurilor, şi înţelese atunci

[1] Al nostru e!

[2] Eben-Emael a căzut!

[3] Mai departe!

[4] Înainte!

că nemții puseseră stăpânire pe partea superioară a cupolei și coborau cu rapiditate.

Singura șansă de salvare pentru asediați, dacă mai exista vreuna, era să se refugieze la nivelurile inferioare ale fortului, ferecând ușile îndărătul lor.

Debarsy îl strigă prin beznă pe Roncel:

— Șefule, îi auzi pe fritzi?

— Da..., mârâi acesta, nemernicii pătrund în camera tunurilor!

— Cred că s-a zis cu noi, șefule!

— Așa crezi?

Înnebunit de furie, Roncel smulse o mitralieră din mâna unui servant, o îndreptă spre intrarea în galerie și apăsă pe trăgaci.

Rafala răsună tăios în subteran, dar fu brusc întreruptă de glasul unui ofițer S.S. care pusese în funcțiune megafonul din camera tunurilor.

— Belgieni, nu mai trageți! Rezistența voastră este zadarnică! Sunteți pierduți! Ieșiți de acolo! Predați-vă! N-o să vă facem nici un rău!

— Niciodată! urlă Roncel. Mai bine crăpăm! Bandă de asasini!

Și goli întreg încărcătorul, ordonând:

— Trageți toți! Nu vă lăsați intimidați! Foc de voie! Nu ne vor răpune!

Sergentul obiectă:

— Liniștiți-vă, șefule! Risipim muniția dacă tragem la nimereală. Trebuie să rezistăm până sosesc întăririle de la Cartierul General!

— Așa crezi?

— La drept vorbind, nu! Oricum, trebuie să astupăm intrarea și să încercăm să ne regrupăm forțele defensive la etajele de jos.

— S-o astupăm? Cum?

— Făcând un baraj.

— Cu ce?

— Cu bârne. Uitaţi-vă! Galeria e plină de ele!

Cu părere de rău, Roncel îşi lăsă arma în jos.

— Bine. La treabă!

Toţi cei ce nu erau răniţi se apucară să strângă bucăţile grele de lemn şi să le pună de-a curmezişul, astupând astfel trecerea.

Dar, în acest timp, tirul defensiv încetase fatalmente, iar nemţii profitaseră de ocazie ca să arunce câteva grenade, care, explodând, aruncară în aer butoaiele de clorură de var stivuite de-a lungul peretelui.

Se produse un masacru în toată regula. Mâini şi picioare smulse fură azvârlite în toate direcţiile în interiorul coridorului subteran, în timp ce clorura de var se împrăştia pe solul presărat de cadavre cumplit mutilate şi desfigurate.

Capitolul 14

— *Vorwarts! Schnell!*

Înconjurați de exploziile asurzitoare, de urletele oribile și de gemete, cufundați într-o beznă lugubră, o atmosferă otrăvită de fumul înțepător al împușcăturilor și de mirosul sufocant al clorurii de var, belgienii ascunși îndărătul baricadelor improvizate nu-și puteau vedea inamicii care atacau, ci doar le ghiceau înaintarea necontenită.

Pericolul de moarte ce plana asupra lor clipă de clipă și nesiguranța toceau nervii soldaților și aveau un efect extrem de demoralizant.

Din zori, blocul 1 era supus unui bombardament masiv al Stukas-urilor, care atacaseră imediat după sosirea trupelor aeropurtate. Tirul armelor automate și al bateriilor de artilerie se amesteca cu șuieratul bombelor.

În împrejurimile Loverixului, chiar pe ruinele bungaloului lui Roncel, unde zăcea și acum cadavrul mutilat al soției sale și al celor doi copii, fusese instalată o baterie care să permită atacatorilor germani să bombardeze grilajul de la intrarea în fort.

Cei dinăuntru ripostaseră imediat. Apărătorii încercară să lovească în patrula din unitatea 51, care se îndrepta spre Corne Nord, dar naziștii reușiră să le scape și își continuară înaintarea rapidă, cu scopul de-a se alătura grupei de șoc și S.S.-iștilor care cuceriseră suprastructura secțiunii M.A. 1. Misiunea lor consta în aceea de-a neutraliza postul de gardă de la intrarea în fort și a înlesni trecerea trupelor care aveau să vină cu tancurile de asalt pentru a ocupa definitiv Eben-Emael și a pregăti un cap de pod.

Blocul 1 lupta cu înverșunare. Tunul său trăgea fără încetare. Primul șef artilerist încerca să lovească bateria de la Loverix,

dar, ţinta fiind prea apropiată, iar traiectoria obuzelor prost stabilită, proiectilele căzură dincolo de ţintă. Tunul de 37 al unităţii 51 trăgea necontenit.

În cele din urmă, dispozitivul defensiv al blocului 1 primi lovitura de graţie şi fu redus la tăcere. Un detaşament german urcă de îndată pe suprastructura postului de gardă şi aruncă o ploaie de grenade, în timp ce un altul se năpusti spre poarta de la intrare.

— *Vorwarts!*

În camera tunurilor, ofiţerul S.S. continua să-şi hărţuiască trupele.

— *Los! Los! Sturmführer*, doboară baricadele! Trebuie să înaintăm!

Îndreptându-şi revolverul spre baricadele ridicate în pripă de Roncel şi Debarsy, *Sturmführerul* repetă ordinele ofiţerului.

În ciuda ordinelor necontenite ale ofiţerului superior, avântul naziştilor se opri brusc. Rândurile lor fură străbătute de un freamăt şi cu toţii se simţiră cuprinşi de şovăială. Aerul din galerie devenise irespirabil, încât oamenii începură să tuşească violent.

Un soldat strigă, sporind astfel zăpăceala generală:

— Gaze!

Psihoza pericolului îi năpădi pe toţi şi freamătul crescu în intensitate. Câteva lanterne, ţinute de mâini tremurătoare, aruncară fâşii înguste de lumină lividă ce dezvăluiră un fel de ceaţă, ca un strat opac plutind în aer.

Murmurul de nelinişte se înălţă din nou, înăbuşit, şi se amplifică, pentru a se transforma în exclamaţii de groază:

— Gaz! *Achtung!* Gaz!

Un caporal începu să strige:

— Mă sufoc!

— Să fugim! spuse un soldat.

Grupul fu cuprins de panică. Soldaţii şi subofiţerii îşi pierdură subit sângele-rece şi îşi abandonară poziţiile atât de greu cucerite. Teama de asfixiere îi făcu să se retragă în

învălmășeală, îmbrâncindu-se unul pe celălalt ca să iasă mai repede la aer.

— *Halt!*

Sturmführerul S.S. se repezi la ușa blindată și, lipindu-se cu spatele de ea, cu picioarele depărtate și cu revolverul în mâna ridicată, strigă:

— Nu iese nimeni! Am primit ordinul să ocupăm fortul cu orice preț!

Caporalul tuși:

— Sunt un bun național-socialist și țin la *Führer*, dar nu vreau să mor sufocat! Lăsați-mă să ies, că nu mai pot!

Feldwebelul din *Sonderkommando* veni și el în ajutorul caporalului.

— Belgienii contraatacă cu gaze. Ar fi mai bine poate să ne retragem strategic, să ne regrupăm...

— Nu! vociferă *Sturmführerul*. Nu e nici un pericol de gaze asfixiante. Aerul e plin de substanțele chimice fumigene din butoaiele sparte de grenadele noastre.

— Gaz! Gaz! gâfâi caporalul. Lăsați-mă să ies!

Sturmführerul își ridică brațul drept, în care ținea revolverul.

— Îl omor ca pe un câine pe primul care încearcă să iasă!

Caporalul avu un nou acces de tuse. Năpustindu-se asupra *Sturmführerului*, îl dădu peste cap și o luă la fugă spre scară. Nu reuși să ajungă însă prea departe. În spatele său răsunară câteva împușcături. *Sturmführerul* își ținuse făgăduiala.

Fugarul se opri ca fulgerat, zvâcnind scurt și ridicându-și mâinile în sus, apoi se prăbuși la pământ.

Nimeni nu mai îndrăzni să miște. Preț de câteva clipe, nu se mai auzi decât ecoul luptelor desfășurate la Canal, bubuiturile, vuietul avioanelor ce se roteau deasupra fortului și tirul îndepărtat al tunurilor.

Din nou, glasul tăios al *Sturmführerului* se făcu auzit, ca o plesnitură de bici:

— *Masken auf!*[1]

[1] Puneți-vă măștile!

Tăcerea fu spartă de clinchetele metalice; soldaţii îşi scoaseră măştile din cutii.

— Puneţi-vă măştile, dar puteţi fi siguri că nu e nici un pericol de moarte!

Sturmführerul nu pomeni nimic despre caporalul pe care tocmai îl ucisese cu sânge rece şi nimeni dintre soldaţi nu îndrăzni să sufle o vorbă despre el. Nu era decât un incident. Frica şi disciplina îi făcură să amuţească.

Ordinele *Sturmführerului* răsunară ca nişte plesnete de bici.

— *Donnerwetter!* Eu dau ordine aici!

Vinele groase de la gât i se umflară. Îndreptându-şi lanterna spre perete, ofiţerul S.S. zbieră:

— Ia uitaţi-vă, şleahtă de cretini! Citiţi ce scrie pe butoaiele alea! „Chlorkalk", adică clorură de var! Var stins, aţi priceput acum? Haideţi, *los!* Trebuie să aruncăm în aer bârnele astea! Să spargem barajele! Belgienii trebuie scoşi din vizuină!

Răpăitul gloanţelor reîncepu şi mai abitir în galeria subterană. Grenadele îşi luară zborul şi bolta fu zguduită de explozii.

— Auzi, sergent? Naziştii atacă din nou, îi şopti Roncel prietenului său. Ţi-am zis că nu trebuia să încetăm tirul.

— Nu mai avem aproape deloc muniţii, replică Debarsy, şi nici nu mai suntem atât de numeroşi.

— Am sunat la P.C. în răgazul ăsta. O să primim întăriri.

— Mă îndoiesc. Au altele pe cap. Suntem sacrificaţi!

— Ascultă!

Venind dinspre galeria sudică, se auzea un zgomot de paşi rapizi ce se apropiau. Un grup de oameni alerga în direcţia lor.

— Aici! Suntem în puţ.

Din întuneric se iviră nişte soldaţi aflaţi într-un hal fără de hal, cu hainele rupte şi feţele înnegrite.

— Voi sunteţi întăririle?

— Sergent Zone, se prezentă primul.

— Sunteţi trimişi de maior?

— Eram în patrulare la blocul 2, când acesta a fost brusc atacat cu toate armele deodată. A rezistat mult, dar până la urmă a fost silit să cedeze. Un grup de nemți ne urmărea cu grenade fumigene, și am fugit încoace ca să facem joncțiunea cu voi.

— Aveți arme?

— Două mitraliere și cinci puști.

— Muniții?

— Pentru vreo jumătate de oră.

— Grenade?

— Șapte.

— Nu e prea mult... spuse Debarsy.

Roncel îl întrerupse:

— Trebuie să rezistăm. Maiorul ne va mai trimite și altele. Trebuie să apărăm barajul.

— Ce baraj? spuse uimit sergentul Zone. Se pare că fritzii l-au aruncat în aer!

— Nu pe ăla. Trupa aeropurtată a folosit o încărcătură grea doar la baza puțului dinspre sud.

— Știu, zise Zone. Sectorul de sud a fost rău încercat. Primul șir de scări e distrus, cele două uși ermetice au fost forțate, barajele de bârne sunt dărâmate, la fel și cele care au fost ridicate din saci cu nisip. De altfel, echipele de gardă se retrag și ele încoace.

— E grav!

— Da! Din păcate, între noi și grupurile de asalt nu mai există nici un obstacol.

— Foarte încurajator! strigă Debarsy, aruncându-se la pământ în clipa când o explozie cumplită făcu bârnele să zboare în toate părțile. O bucată enormă de lemn îi trecu chiar pe lângă cap și se prăbuși lângă el.

— Nemernicii!

Roncel se repezi la prietenul său.

— Ești rănit?

— Nu, n-am nici o zgârietură.

— Ai scăpat ieftin!

După explozie urmă o acalmie, ca şi cum naziştii ar fi ţinut sfat înainte de-a trece la următorul atac.

René Roncel se strecură lângă şeful de patrulă al blocului 2.

— Sergent Zone, spuse el cu glas înăbuşit, când aţi fost afară, nu mi-aţi văzut cumva bungaloul?

— Ba da, şefule. E aproape în întregime dărâmat. Fritzii şi-au instalat o baterie pe acoperiş.

Roncel simţi că i se urcă sângele la cap.

— Ticăloşii! murmură el cu dinţii încleştaţi.

— Sărmane prieten, ai fost greu încercat!

— De unde ştii?

— Tot fortul ştie, şefule, şi să ştiţi că toţi sunt alături de dumneavoastră. Voiam să... să vă spun că...

Sergentul se încurcă, fără să poată găsi cuvinte pe măsura compasiunii sale.

Roncel îi puse o mână pe umăr.

— Mulţumesc, prietene!

Emoţia necuprinsă îi puse un nod în gât, dar i se împotrivi din răsputeri. Încă nu sosise ceasul amintirilor şi al lacrimilor. Acum trebuia să lupte pentru viaţa lui şi a camarazilor.

O zguduitură şi mai puternică decât toate celelalte îi aruncă pe toţi claie peste grămadă, trântindu-i de pământ.

— Barajul! strigă cineva, de la mare distanţă. Barajul cel mare M.A. 1 a sărit în aer! Coborâţi în puţ, repede!

Un om sosi în goană.

— Fugiţi! strigă el. E groaznic! Barajul cel mare e pulverizat, iar soldaţii zac pe jos, arşi, morţi... maiorul, locotenentul, sergentul... toţi...

Glasul supravieţuitorului fu înghiţit de o nouă explozie, apoi de o a treia. Toţi soldaţii îşi simţiră fălcile crispându-se.

— Coborâţi, repede!

În galeria din stânga se dezlănţui o cursă contra cronometru.

— La P.C.!

— Cât mai jos!

Noua catastrofă avu ca efect o retragere masivă spre cazarma subterană. Cei ce se mai puteau mişca sperau să-şi afle adăpost în adâncimile fortului Eben-Emael.

— Repede!

Pe loc nu mai rămaseră decât cei ce erau răniți mortal sau care nu se mai puteau mișca.

Infirmierii îi culeseră pe cei mai grav loviți, iar o mitralieră le acoperi retragerea.

Printre cei grav răniți se găsea și locotenentul Dujardin, care izbuti să se ridice și să se târască spre sasul fortului, chemându-i pe brancardieri în ajutorul șefului său, maiorul, care suferise arsuri grave și o comoție cerebrală și care delira, dând ordine cu glas tare la un telefon imaginar și repetând ca pe un leit-motiv:

— Dublați efectivul! Foc! Respingeți-i pe naziști!

Brancardierii îl ridicară pe maior și îl luară cu ei, urmați de Dujardin.

Când trecură pe lângă grupul format de Roncel, Debarsy și Zone, tânărul locotenent se opri.

— Roncel, spuse el, abandonează M.A. 1 și coboară. Aici nu mai e nimic de făcut. Barajul cel mare a sărit în aer. Baricada voastră improvizată va fi străpunsă și ea dintr-o clipă într-alta. Butoaiele înșiruite lângă pereți sunt sparte și răspândesc vapori sufocanți.

Cu respirația tăiată, ofițerul rănit tăcu o clipă, apoi adăugă cu un glas întristat:

— Bieții mei prieteni, vin S.S.-iștii. Naziștii primesc necontenit întăriri. Nu puteți face nimic.

— Deci totul e pierdut? întrebă Debarsy.

— Paraşutiștii cad din cer ca ploaia. Moralul garnizoanei este serios afectat, răspunse locotenentul.

— Nu! strigă Roncel, cu o tresărire de furie. O să ne vindem scump pielea! O să ridicăm alte obstacole în calea lor, în galeriile de acces în puț. O să ne batem cât vom putea!

— Nu mai e mult până se va declanșa atacul general al galeriilor, continuă Dujardin. Mai bine coborâți. Aici veți fi în scurt timp izolați și prinși.

— Coborâți, domnule locotenent! Abia vă mai țineți pe picioare! îl sfătui Roncel.

Ofițerul se cramponă de balustradă.

— Bine, spuse el. Dar, credeți-mă, ar fi mai bine să veniți și voi la grupa Nysten de la M.A. 2. Au nevoie de întăriri acolo. Peste câteva minute, efortul inamicului se va concentra asupra distrugerii în profunzime. Atacul ăsta va hotărî soarta întregului fort!

— Am înțeles, domnule locotenent!

Șchiopătând, Dujardin se făcu nevăzut în adâncurile puțului.

Roncel își încleștă mâinile pe mitralieră. În ochi i se oglindea o hotărâre implacabilă, iar chipul îi era schimonosit de ură.

— După mine! ordonă el.

Fu oprit însă de o explozie, care zgudui toată galeria. Betonul de deasupra capetelor se sfărâmă și începu să plouă cu bucăți de ipsos.

Izbucniră țipete. Cuprinși de panică, oamenii se chemau unii pe ceilalți prin beznă, în timp ce bubuiturile exploziilor se țineau lanț.

— Pe aici, repede! strigă Roncel către soldații îngroziți. Mișcați-vă, fir-ar să fie! Retrageți-vă spre M.A. 2!

Și îi îmbrânci cu mitraliera, împingându-i în direcția cea bună.

— Vino, René! îl strigă Debarsy. Friții atacă! Vor fi aici într-o clipă!

— O să-i întâmpinăm cum trebuie!

Strângându-și bine în mâini mitraliera, Roncel o luă la fugă de-a lungul galeriei.

Capitolul 15

— *M.A. 1 ist gefallen! Los! Sturm!*[1]

Forțând baricada, cu baioneta la armă, naziștii se năpustiră asupra echipei sectorului M.A. 2.

— Depuneți armele! urlă *feldwebelul*. Predați-vă! Blocul 1 a căzut. Eben-Emael e-n mâinile noastre!

Cuprinși de panică, oamenii din grupul Nysten își părăsiră pozițiile și fugiră în dezordine spre cel de-al doilea baraj, aflat la capătul galeriei, unde se găseau Debarsy, Roncel și câțiva supraviețuitori din M.A. 1.

— S.S.-iștii atacă! Au cucerit fortul! strigă subofițerul. S-a sfârșit!

Roncel se întoarse spre el cu tot trupul.

— Nu, încă nu s-a sfârșit! Au făcut o străpungere prin surprindere, dar asta nu înseamnă că trebuie să ne predăm! Trageți, pe toți dracii! Apărați-vă! Trageți în ei, nu mai stați așa!

Și, ridicându-se înfuriat în fața celor dintâi S.S.-iști, își ațintă mitraliera asupra lor și goli tot încărcătorul.

Rafala răpăi prelung.

— Pentru Thérèse! Pentru copii! scrâșni el.

Loviți drept în piept, trei S.S.-iști căzură fulgerați.

— *Verflucht*!

Cel de-al patrulea înjură și aruncă o grenadă în direcția lui Roncel. Acesta se trase iute înapoi, dar explozia îi smulse automatul din mâini și îl turti, plin de sânge, de perete.

Preț de o clipă, galeria păru încremenită, apoi soldații din grupul Nysten își veniră în fire și puseră capăt scurtei acalmii,

[1] M.A. 1 a căzut! Înainte! Atacați!

declanşând un schimb de focuri cumplit, care înghiţi fără milă gemetele răniţilor.

O nouă grenadă zbură prin aer, atinse în treacăt faţa lui Nysten şi căzu la picioarele lui Debarsy.

Cu o prezenţă de spirit şi un sânge rece uimitor, sergentul se aplecă instantaneu, o culese de jos şi o trimise înapoi.

Deflagraţia stârni ţipete ascuţite, urmate de ordine răcnite:

— *Verflucht!* Atacaţi! Nimiciţi mortăciunile astea!

— *Los Hochfeuer!*

S.S.-iştii din grupa de şoc P.I. 51 porniră la atac, distrugând cu totul cea de-a doua baricadă.

— Roncel!

Glasul lui Debarsy acoperi tumultul.

— Da...

— Trebuie să mergem la P.C.-ul maiorului!

— Du-te singur! Sunt la capătul puterilor!

— Haide, te duc eu!

Debarsy dibui prin întuneric, vrând să-şi silească camaradul să vină cu el, şi avu o tresărire când îl atinse.

— Doamne sfinte! Eşti rănit rău! Hainele-ţi mustesc de sânge!

Roncel nu răspunse, năucit de zumzetul acela oribil ce-i umplea urechile şi care-l făcea să-şi simtă capul greu, din ce în ce mai greu.

— René! Fă un efort! Trebuie să-i raportăm situaţia lui Jotrand! Trebuie să primeşti ajutor! Haide, vino!

Cum Roncel tot nu mişca, Debarsy îl împinse cu forţa spre treptele care coborau la etajele inferioare.

În spatele lor răsunară nişte strigăte pline de ură.

Dezlănţuiţi, S.S.-iştii se năpustiră asupra soldaţilor din spatele ultimei baricade, urlând ca nişte apucaţi.

Belgienii traseră disperaţi cu tot ce mai aveau, sacrificându-şi ultimele gloanţe şi zbierând înjurături cumplite la adresa nemţilor.

Acest din urmă atac îşi pierdu orice asemănare cu o luptă purtată de nişte fiinţe omeneşti, transformându-se într-o încăierare sălbatică, de fiare, într-o încleştare corp-la-corp nemiloasă.

Scrâșnind din dinți, cu ochii lucind de nebunie, soldații omorau ca să nu fie omorâți, legea supremă a acestei lupte fiind cea a junglei, dat fiind că fiecare trebuia să învingă sau să piară.

Oamenii aceștia uitaseră pentru ce luptă, nemaifiind decât niște mașini de ucis, iar împușcăturile răsunau între zidurile galeriei, unde se călca pe cadavre.

Rafale de mitralieră sfâșiară noaptea. Sângele țâșnea și se scurgea în valuri din rănile îngrozitoare.

Roncel rămăsese încremenit în vâltoarea bătăliei acesteia halucinante. Văzând aceasta, Debarsy fu cuprins de neliniște.

— René!

Sergentul nu primi nici un răspuns din partea siluetei împietrite. Roncel nu se clintea din loc.

— René! strigă din nou Debarsy.

Deodată, îl văzu pe Roncel clătinându-se și începând să se lase în jos. Trupul păru să i se îngreuneze și să se desfacă în bucăți, și Debarsy înțelese că prietenul său își pierduse cunoștința.

Ridicându-l în brațe, îl duse cu o sforțare eroică până la etajul infirmeriei, unde strigă:

— Rănit grav! Ajutor!

Niște pași repezi răsunară pe dalele pardoselii și apărură doi brancardieri.

— Atenție, spuse Debarsy. Trebuie că e rănit rău! Se scaldă în propriul lui sânge!

— Ne ocupăm noi de el!

Sergentul adăugă, îngrijorat:

— Fetița lui este și ea aici, la voi. Aveți grijă ca nu cumva să-l vadă în halul ăsta!

— Nu vă faceți griji! E atâta lume la postul de prim-ajutor, că nu se mai vede om cu om!

Rănitul fu culcat cu precauție pe brancardă. Debarsy mai aruncă o privire spre camaradul său, apoi, cu chipul crispat, se îndreptă spre postul de comandă al comandantului fortului pe cât de repede îi îngăduia oboseala ce-l secătuia.

La capătul coridorului cazarmei subterane, în fața biroului maiorului se strânsese o mulțime de oameni. Maiorul, aflat în mijlocul ofițerilor, vorbea trupei cuprinse de disperare:

— Vom încerca o străpungere! făgăduia el. Vom contraataca!

Cuvintele îi fură întâmpinate cu strigăte ostile:

— Destul! Vrem să ne predăm!

— Nu mai putem!

— Friții ne-au promis că ne vor trata cum se cuvine.

Jottrand îi făcu să tacă cu un gest.

— Nu știți ce înseamnă naziștii, S.S.-ul și Gestapoul! Habar n-aveți ce soartă au prizonierii de război! Vă fac promisiuni ca să încetați lupta, ca să poată obține o victorie ușoară!

— Nu vrem să mai luptăm!

— Trebuie! Îi putem respinge!

— Vă vine ușor să spuneți asta! strigă un soldat. Stați aici, la „căldurică", în biroul dumneavoastră, dând ordine, în timp ce noi suntem ciopârțiți de mitraliere, aruncătoare de flăcări și baionete!

Glasul lui Jottrand se înălță, și mai puternic:

— O să mă pun în fruntea voastră! De data asta, voi fi alături de voi, în linia-ntâi! Vom face împreună o străpungere! Vom da ultima bătălie!

— Nu! Ne vor ucide pe toți!

— Vrem să trăim!

— Ordonați încetarea focului!

Maiorul înțelese că era zadarnic să mai insiste față de oamenii aceștia demoralizați. Dând din umeri, se întoarse și intră în biroul său, trântind ușa după el.

Imediat după aceasta, le transmise prin telefon generalilor Jadot și Krahe situația de la Eben-Emael.

Sentința celor doi fu concisă:

„Convocați de urgență Consiliul de Apărare, decideți predarea și ordonați distrugerea totală a fortului."

Când sergentul Debarsy bătu la ușa P.C.-ului, Consiliul era deja convocat. Maiorul stătea în picioare, în mijlocul ofițerilor săi.

— Domnule maior, spuse Debarsy, copleșit, vin din infern! M.A.1 și M.A.2 sunt pierdute. Materialul e distrus, și pretutin-

deni sunt cadavre şi răniţi. Naziştii au pătruns în fort şi ne extermină oamenii! Ne ucid cei mai buni soldaţi!

Atent şi tăcut, Jottrand îl ascultă pe Debarsy cu capul plecat.

— Ştiu, murmură el. Nu aţi ştiut să vă apăraţi!

— Am luptat peste puteri! Naziştii nu fac război, ci masacrează! Roncel a fost dus la postul de prim-ajutor. Nevasta şi doi dintre copii i-au murit, şi nici el nu mai e bun de nimic!

— Roncel! Şi familia lui, pe deasupra! făcu Jottrand, întristat.

Îl privi din cap până-n picioare pe sergent, care era plin de sânge şi de praf, arătând jalnic în veşmintele făcute ferfeniţă.

— Domnilor, spuse el întunecat, adresându-se statului său major, raportul lui Debarsy completează tabloul general al situaţiei. Suntem încercuiţi, o parte din Eben-Emael este ocupată de inamic, bombardierele nu ne slăbesc o clipă, iar grosul armatei germane se năpusteşte spre noi!

— S-a sfârşit! făcu locotenentul Lams.

Roşu de furie, colonelul Wanderweck strigă:

— Trebuie să obţinem de la autorităţile superioare declanşarea unui contraatac!

Maiorul avu un gest de enervare.

— Vă spun că le-am solicitat o acţiune ultimă generalilor Jadot şi Krahe, şi mi s-a răspuns că situaţia infanteriei nu îngăduie o asemenea tentativă. Suntem deci prizonierii cazematelor noastre!

Lams completă:

— Să încercăm un contraatac ar fi o sinucidere pentru garnizoana noastră!

Căpitanul Vamecq întări:

— Locotenentul are dreptate! La nord şi la sud, elementele noastre esenţiale de acoperire sunt complet distruse. Cupola de nord este eliminată, cupola 120 e scoasă din funcţiune, iar acoperişul blindat al blocului 4 a sărit în aer. La drept vorbind, nu a mai rămas mare lucru de salvat din Eben-Emael...

— În afară de onoare! i-o tăie maiorul.

Apoi, după o secundă de tăcere, rosti cu gravitate:

— Domnilor, ţinând seama de circumstanţele excepţionale, cer Consiliului de Apărare să se pronunţe. Trebuie să continuăm rezistenţa, în faţa unui inamic superior ca forţă? Trebuie să ne vărsăm în continuare sângele, sau să hotărâm predarea fortului Eben-Emael?

— Să continuăm! afirmă colonelul Wanderweck. Predarea unui fort militar nu este justificată decât atunci când toate mijloacele de acţiune sunt impracticabile şi când toate mijloacele de subzistenţă sunt epuizate.

— Aşa şi sunt! replică Lams. Trebuie să oprim măcelul ăsta!

— Nu sunt de acord!

— Să încetăm! votară ceilalţi ofiţeri, în unanimitate.

— Bine!

Maiorul se întoarse spre Vamecq.

— Căpitane Vamecq!

— Domnule maior?

— Vă însărcinez ca, împreună cu doi ofiţeri voluntari şi cu sergentul Debarsy, să ieşiţi din fort şi să trataţi cu comandantul inamic în vederea obţinerii unei încetări a focului onorabile. Debarsy va duce drapelul alb în fruntea delegaţiei dumneavoastră.

— La ordinele dumneavoastră, domnule maior!

— În ce priveşte condiţiile de predare, le veţi propune nemţilor trei puncte: evacuarea răniţilor, garantarea vieţii tuturor supravieţuitorilor şi onoruri militare pentru garnizoană!

— La ordinele dumneavoastră, domnule maior!

Vamecq salută şi ieşi din birou, urmat de locotenenţii Lams şi Gheisen, împreună cu subofiţerul Debarsy.

Cei patru se îndreptară spre postul de gardă de la intrare, pe jumătate năruit.

Mergând în faţa celor trei ofiţeri, Debarsy ducea, clătinându-se, drapelul alb de „încetare a focului".

Capitolul 16

Cocoţat pe un *Panzerabwehrkanone*, *Obersturmführerul* Otto Fratz urmărea, cu o satisfacţie evidentă, desfăşurarea operaţiunilor.

Ştia categoric că fortul avea să fie în scurt timp silit să ceară îndurare, că belgienii vor pune condiţii, încercând să limiteze exigenţele atacantului. Trebuia deci să continue lupta, deşi disproporţionată, deoarece *Führerul* voia o capitulare „necondiţionată" şi, pentru a o obţine, era neapărat necesar să submineze moralul adversarului. După ce îi slăbiseră rezistenţa şi îi dezorganizaseră apărarea, acum trebuiau să îi sporească panica.

Ofiţerul S.S. urlă în portavoce:

— Foc general!

Stukas-urile, tunurile şi obuzierele bubuiră toate deodată. Betonul şi fierul se dezintegrară şi zburară în aer.

— Cu toate armele, foc de voie!

Sunetele sfâşietoare ale unei goarne belgiene, cerând „încetarea focului" nu reuşiră să domine vacarmul acestui al doilea val de atac, care mergea în creştere.

Căpitanul Vamecq, precedat de purtătorul drapelului alb şi flancat de ofiţerii de escortă, strigă în portavoce spre ofiţerul S.S.

— Nu mai trageţi! Lăsaţi-ne să ieşim!

— Abandonaţi fortul!

— Am misiunea de-a trata cu ofiţerul responsabil. Încetaţi atacul!

Micul grup fu prins brusc într-un fascicul luminos.

Orbit, Debarsy puse drapelul alb la vedere, lipindu-l de grilaj, şi se retrase sub boltă, făcându-le loc ofiţerilor.

— Înaintați! strigă Otto.

— Încetați mai întâi focul!

Obersturmführerul își strigă aghiotantul:

— *Feuer unterbrechen!*

— *Jawohl!*

Exploziile se răriră încetul cu încetul și, după câteva minute, asupra fortului se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Apropiați-vă! spuse ofițerul S.S.

Cei trei ofițeri trecură de ultimul baraj și de șanțul antitanc, când glasul lui Otto se făcu din nou auzit:

— Apropiați-vă, căpitane Vamecq!

Acesta avu un gest de surpriză.

— Apropiați-vă!

Mai făcură câțiva pași și se opriră în fața tancului unde îi aștepta Otto Fratz, zeflemitor.

— Nu vă mirați, căpitane, că vă știu numele. Știm totul despre valoarea militară a fiecărui ofițer de la Eben-Emael și chiar și destule lucruri despre viața lui personală! În asta constă forța noastră! De exemplu, locotenentul Lams, care se află acum lângă dumneavoastră, locuiește în afara garnizoanei, la un învățător din Vroenhoven, pe a cărui soție se pare de altfel că o curtează...

Vamecq îl întrerupse tăios:

— Asta n-are nici o legătură!

— Lăsați-mă să termin! Știu că a fost chemat de urgență înapoi la fort, dat fiind că serviciul lui de contraspionaj a descoperit existența rețelei noastre de informații și încerca să surprindă transmisiunile noastre secrete... dar cam târziu! Nu a avut nici un rost să-l arestați și să-l torturați pe agentul nostru, deoarece unitățile noastre erau deja în dispozitiv, pe picior de atac! Suntem aici, după cum vedeți, în ciuda domnului Lams!

Și adăugă, cu un zâmbet subțire, care nu reușea să-i ascundă vanitatea:

— Suntem aici... în postură de învingători!

Vamecq trebui să facă oarecare eforturi ca să-și păstreze calmul și se sili să rostească pe un ton indolent:

— Comandantul fortului m-a însărcinat să negociez...

Otto îl întrerupse:

— E foarte important să înțelegeți cât de bine informați suntem. Cunoaștem cu precizie situația militară a fortului Eben-Emael, încât știm că sunteți în pragul disperării, și totodată în ce constă misiunea dumneavoastră, căpitane!

Chipul lui Vamecq se înroși în timp ce *Obersturmführerul* își debita tirada. Aplecându-se spre el, acesta adăugă:

— Și acum, vă ascult!

— Eben-Emael se predă, cu condiția ca...

— Fără condiții! strigă *Obersturmführerul.*

— Imposibil!

— Uitați-vă în spatele dumneavoastră!

Cei trei belgieni își întoarseră capetele și spectacolul ce li se oferi ochilor le spori umilința: membrii garnizoanei, dezarmați și cu mâinile ridicate, mergeau împinși din spate de nemți.

În curând, sute de soldați belgieni fură încadrați de S.S.-iști cu automatele ațintite asupra lor și se predară, în timp ce un *Sturmführer* răcnea, pocnind din cravașă:

— *Los! Schnell! Hande Hoch! Schneller! Marsch!*

Otto Fratz râse triumfător.

— Soldații voștri se predau necondiționat. Ei știu bine că suntem oameni civilizați.

Locotenentul Lams spuse pe un ton disprețuitor:

— Nenorociții ăștia încă nu știu nimic despre nenumăratele chipuri ale cruzimii voastre, care poate merge de la supliciile cele mai rafinate până la dezlănțuirile cele mai barbare, de la tortura mentală la uciderea sălbatică! Habar nu au că sunteți specialiști în exterminarea metodică, organizată, și că degradarea fizică și morală a omului face deliciul strălucitilor voștri S.S.-iști, a valoroșilor membri ai Abwehrului și a copoilor din Gestapo, la care sadismul este apreciat și încurajat ca un merit, și care-și pot exercita nepedepsiți cele mai josnice instincte asupra unor ființe nevinovate și lipsite de apărare... Vor afla curând că sistemul totalitar nazist este cel mai cumplit flagel pe care l-a

cunoscut omenirea vreodată! Sunteţi nişte monştri! Îmi pare rău că trebuie să vă spun asta, *Obersturmführer* Otto Fratz!

— *Abfuhren!*[1] strigă *Obersturmführerul* S.S.-iştilor, care-i încadrară pe loc pe cei trei ofiţeri.

Apoi adăugă:

— Prizonieri de război! Percheziţionaţi-i! Dezarmaţi-i!

— Nu! exclamă Vamecq. Trebuie să mă întorc la Eben-Emael ca să raportez despre misiunea mea.

— Ah, *was*! Prizonier de război! *Los!*

Locotenentul Lams schiţă un gest nefericit; mâna dreaptă i se încleştă instinctiv pe revolver, iar ţeava acestuia se ridică preţ de o clipă, ţintind spre Otto.

Mai iute decât el, ofiţerul nazist apăsă pe trăgaci. Revolverul bubui şi Lams se prăbuşi, lovit în burtă.

— Asasinule! Nu eşti decât un asasin! horcăi el.

— Regret, locotenente! replică zeflemitor neamţul. Am fost doar mai rapid decât tine!

Le făcu din nou semn S.S.-iştilor, arătând spre Vamecq şi Gheisen:

— *Abfuhren!*

Rămas singur cu rănitul, se aplecă peste el şi rosti ironic:

— Lams, noi suntem de aceeaşi speţă: suntem soldaţi, dar şi spioni, nemiloşi şi fără scrupule. Mă căutai de multă vreme şi acum m-ai găsit. Îţi aminteşti de cazul „Mechelen-sur-Meuse", de curierul secret, de avionul rătăcit, ofiţerul torturat...?

— Tu erai? gâfâi Lams. Ofiţerul cu barbă?

— Eu eram! M-ai interogat fără cruţare, dar şi fără vreun rezultat!

Lams sângera abundent. Cu glasul stins, voalat de agonie, mai rosti:

— O să-ţi vină şi ţie rândul, Otto! Oamenii vor fi necruţători cu criminalii de război! Teme-te, căci o să crăpi ca un câine! N-o să plăteşti niciodată îndeajuns pentru atrocităţile comise, dar, cum tu însuţi eşti un călău, o să pieri de mâna călăului!

[1] Luaţi-i!

Un rictus ironic schimonosi fața muribundului, care mai scoase un ultim horcăit; apoi din gură îi țâșni un val de sânge, avu o ultimă tresărire și rămase nemișcat.

Locotenentul Lams din Securitatea Militară își dăduse ultima suflare.

Otto fu străbătut de un fior.

Cu ochii mari și sticloși, mortul continua să-l fixeze, acuzator, iar ofițerului S.S. i se păru că buzele rigide ale acestuia repetau necontenit: „Asasinule! Asasinule!"

Întorcându-și capul, răcni:

— *Sturmführer* Ilseman!

— *Jawohl!*

— Ia de-aici hoitul ăsta!

Subofițerul își pocni călcâiele:

— *Zu befehl, Obersturmführer!*

— Sergent!

Julien Godard, care stătea întins pe priciul din celula sa, se răsuci brusc. Deschise o clipă ochii, dar îi închise imediat la loc, căutând să-și continue visul întrerupt.

O visase pe Jeanne. Se făcea că războiul se terminase. Primăvara răspândea o mireasmă înțepătoare și caldă, de flori și de pământ umed. Totul respira dragoste, tihnă și fericire. Braț la braț, Jeanne și cu el ieșeau din bisericuța din Piața Albert I, urmați de doamna Lambrook și de domnul Godard.

„Trăiască mirii!" strigau localnicii din Charleroi, strânși în piață.

Sub voalul de mireasă, Jeanne era frumoasă ca un trandafir alb.

— Sergent Godard!

Nu, nu voia să se trezească. Visa atât de frumos!

— Julien!

Era glasul Jeannei. Îi rostea numele. Dintr-un salt, Julien Godard fu în picioare.

— Djannie!

Jeanne era într-adevăr acolo, în faţa lui, în penumbra celulei, pe jumătate ascunsă în spatele lui Debarsy, care era neras, cu părul vâlvoi şi cu veşmintele zdrenţuite.

— Sergent Godard! Nemţii sunt aici. Fortul e ocupat. Trebuie s-o ajuţi pe Jeanne să fugă din Eben-Emael!

Julien îl dădu la o parte pe Debarsy şi, luând-o pe Jeanne în braţe, o strânse la piept.

— Djannie, draga mea Djannie! Ţi-au dat drumul...

— Da, şopti ea. Domnul Debarsy a venit şi m-a eliberat... Se pare că nemţii au ocupat fortul. La Eben-Emael e un măcel. S.S.-iştii îi masacrează pe toţi.

Cu un glas răguşit, gâfâind, sergentul Debarsy îi luă vorba din gură.

— E un dezastru de nu-ţi vine să crezi! Poziţia de la Canalul Albert e pierdută. Am fost vânduţi! Coloana a cincea şi-a îndeplinit opera de distrugere. Eben-Emael a capitulat, iar friţii ne-au masacrat garnizoana. În cazemate zac sute de morţi. Postul de prim-ajutor geme de răniţi. Maiorul s-a sinucis... fiindcă n-a mai putut supravieţui unei asemenea ruşini! Soldaţii noştri sunt duşi, încolonaţi, spre Germania. Tu ai fost uitat aici, în celulă, ca şi domnişoara Lambrook, şi mi-am amintit deodată de ea. Tatăl ei mi-a fost coleg la şcoală şi cel mai bun prieten. Sergent, te eliberez. Mai există o ieşire secretă. Fugi, salvează-te... şi salveaz-o şi pe ea!

Fără să-şi creadă urechilor, Julien rămase o clipă năucit, strângând-o în continuare pe Jeanne la piept.

Debarsy îl scutură:

— Nu-i vreme de pierdut! Uite aici nişte haine civile! Dă-i zor! Fiecare clipă e preţioasă!

Tânărul se descotorosi la iuţeală de uniformă şi îşi trase pe el haina şi pantalonii vechi.

— N-am armă, spuse el.

— Uite un revolver. Atenţie, e încărcat. Nu-l folosi decât în caz extrem. Îţi mai dau şi lanterna mea, fiindcă o să ai mai multă nevoie de ea decât mine!

— Unde sunt nemții, față de noi? întrebă sergentul.

Conducându-i pe cei doi, Debarsy le explică:

— Aripa de nord și de sud sunt ocupate, la fel și galeria Postului de Comandă administrativ. Nu mai avem curent, firele au fost tăiate. Nemții înaintează spre noi cu mare precauție, fiindcă se tem de bombe cu explozie întârziată, dar trebuie să vă grăbiți. O să vă luminez eu calea și o să treceți prin deschizătura pe care maiorul Decoux a pus să fie făcută în zidul despărțitor al casei lui din Eben-Emael. Cred că, odată ajunși afară...

Tăcu brusc, se opri în loc și stinse lanterna.

— Sst! Ascultați!

În galerie se auzi un bocănit de cizme, ce se apropia rapid de ei.

— *Halt!*

Se auzi un ordin dat în germană. Jeanne se ghemui în brațele lui Julien și Debarsy se lipi de perete. Toți trei rămaseră așa, fără să miște, câteva minute îndelungate, ținându-și răsuflarea.

În cele din urmă, pașii se îndepărtară. Nemții o luaseră spre galeria stângă a cupolei 120, îndreptându-se spre blocul 4 al fortificației.

Debarsy aprinse din nou lanterna.

— Haideți!

Se luară după el, tăcuți, urcară câteva trepte și dădură din nou colțul. Sergentul se opri în fața unui panou ce se confunda cu peretele și apăsă pe o proeminență a acestuia. Poarta secretă se deschise pe dată.

— Asta-i! făcu Debarsy. Suiți-vă în deschizătura asta.

— Și după aceea?

— Mergeți de-a lungul coridorului ăstuia îngust pe care-l vedeți până o să ajungeți în pivnița casei, iar de acolo, urcați în casă, ieșiți pe stradă, și... cum o vrea Dumnezeu!

Jeanne voia să-i mulțumească, dar i se puse un nod în gât.

— Domnule Debarsy, eu...

Sergentul o împinse cu blândețe pe urmele lui Godard.

— E-n regulă, Jeanne, e-n regulă! Te înțeleg perfect. Dumnezeu să vă aibă în pază pe amândoi! Ne vedem după război!

Ciulind urechea, stinse lanterna şi şopti:

— Haideţi, repede! Aud ceva în galerie! Vine cineva. Grăbiţi-vă!

Aruncă lanterna în deschizătură şi trânti la iuţeală uşa după cei doi.

Jeanne şi Julien rămaseră singuri în tunelul îngust, ghemuiţi, cu capetele aplecate, atingând pereţii şi tavanul.

— O să te salvez, draga mea! murmură Julien, sărutând buzele fetei.

Jeanne îi răspunse înfocată sărutului.

— Sunt gata să merg cu tine şi până la capătul lumii!

Capitolul 17

— Sus mâinile! Întoarce-te!

Înjurând, Debarsy făcu o piruetă şi se pomeni orbit de fasciculul unei lanterne aţintite asupra lui. Îşi duse instinctiv mâinile la ochi.

— Stinge-o! mârâi el.

— *Nein!* replică un glas zeflemitor. Sus mâinile, sergent! Repede! Altfel, amicul meu Gerhard, care stă cu degetul pe trăgaci, te-ar putea umple cu gloanţe!

— De ce?

— Fără întrebări! Sus mâinile!

Dând din umeri, Debarsy se supuse, mormăind:

— Nu-s înarmat şi abia mă mai ţin pe picioare...

— Aşa, şi acum o să putem sta de vorbă...

— Despre ce?

— Despre atitudinea ostilă şi iniţiativele dumitale periculoase. Îi îndemni pe prizonieri să evadeze!

— Pe prizonieri?

— Mă refer la domnişoara Lambrook şi la sergentul Godard, pe care vreţi să-i lipsiţi de participarea la festivitatea dată în cinstea victoriei noastre. Ne-ai trădat!

— Cine sunteţi? Nu vă cunosc! replică sergentul.

— Sunt Hans Gröber, *Sturmführer*, lătră neamţul. Am fost arestat şi torturat de secţia specială a Securităţii Militare belgiene. Prietenul meu Stark tocmai m-a eliberat. Pricepi?

— Asta nu mă priveşte! se apără Debarsy. Fac parte dintr-o unitate combatantă care ţine de Eben-Emael şi nu am nimic de-a face nici cu S.M.B.-ul, nici cu prietenul dumneavoastră Stark!

— Ai înlesnit evadarea sergentului Godard şi a Jeannei Lambrook! zbieră brusc vocea altcuiva, din spatele lui Gröber. Or, avem de încheiat nişte socoteli cu ei. Şeful nostru, *Obersturmführerul* S.S. Otto Fratz ar vrea să discute puţin cu frumoasa Jeanne. A fost închisă la secret, iar dumneata ai scos-o de acolo împreună cu sergentul...

Hans îl întrerupse:

— Taci, Gerhard! Oricum, sergentul Debarsy ne va spune el unde au zburat păsărelele, că altfel...

— Altfel, ce?

— Avem noi o metodă infailibilă, direct inspirată din celebrele suplicii chinezeşti! Deci, sergent, unde s-au dus cei doi tinerei?

— Habar n-am.

Gerhard Stark îşi propti ţeava revolverului în pieptul lui Debarsy.

— Nu mă sili să trag! Prietenul meu Hans şi eu însumi suntem cam nervoşi şi teribil de grăbiţi. Dacă preferi să fii dus la Otto, îţi semnezi sentinţa de condamnare la moarte!

Neamţul continua să ţină lanterna aţintită asupra chipului livid al sergentului, vrând să-i observe reacţiile.

— Puţin îmi pasă de ameninţările voastre! strigă subofiţerul belgian cu un glas plin de ură. Dacă aveţi vreo răfuială cu sergentul Godard şi cu domnişoara Lambrook, căutaţi-i singuri!

Netulburat, Hans Gröber se aplecă spre el, întrebând cu un glas nefiresc de blând:

— Unde duce tunelul ăsta?

— Nu ştiu.

Pumnul încleştat al S.S.-istului lovi drept în falca belgianului, făcând să se audă un trosnet de oase. Debarsy se clătină, proptindu-se de zidul din spatele său, şi scuipă sângele ce-i umpluse gura.

Gröber rânji şi se întoarse spre acolitul său.

— Mortăciunea asta şi-a pierdut memoria! Îl întrebăm frumos şi nu ştie să ne răspundă. Trebuie să-i dezmorţim mintea!

Stark se dădu înapoi cu un pas.

— Debarsy! Pentru ultima oară: unde duce tunelul ăsta? Unde sunt fugarii?

Belgianul închise ochii, fără să răspundă.

Năpustindu-se ca un taur înfuriat, neamţul îl lovi cu capul în partea de jos a abdomenului.

Sergentul păru să se dezarticuleze ca o paiaţă, iar casca îi zbură cât colo, rostogolindu-se pe jos. Stark îl prinse, apucându-l de păr, şi îi dădu brutal capul pe spate.

— Răspunde, lepădătură!

— Mai du-te în mă-ta!

Mâna S.S.-istului se abătu fulgerător, şi Debarsy se prăbuşi, pierzându-şi cunoştinţa.

Sturmführerul îl dădu la o parte cu piciorul şi se apropie de uşa ascunsă.

Ţinându-se de mână, Jeanne şi Julien înaintau cu precauţii infinite prin bezna neliniştitoare.

Pereţii erau jilavi, iar din tavan cădeau picături de apă. Fugarii erau învăluiţi într-un miros greţos de putregai, iar paşii lor şovăielnici nimereau când şi când în ceva vâscos şi alunecos. Şobolanii o luau la fugă din faţa lor, scoţând chiţăituri care o umpleau pe fată de groază.

— Julien!

— Da?

— Mi-e frică, Julien! Mă înăbuş în bezna asta şi am o presimţire rea...

Julien o strânse de mână.

— Sunt aici, Djannie! Şi... sunt înarmat!

Ea se înfioră.

— Vai, Julien! Jivinele astea de care ne împiedicăm...

— Ai răbdare şi curaj, draga mea! La capătul drumului ăstuia scârbos ne aşteaptă libertatea! Sunt în joc viitorul şi fericirea noastră.

Fata oftă. El o strânse la piept.

— Haide, Djannie! E mai bine să mai aştept puţin până să aprind lanterna. Nu uita că suntem într-un edificiu militar şi că cea mai mică imprudenţă ne poate da în vileag.

Aveau impresia că se învârt în cerc, captivi într-un labirint. Drumul li se părea interminabil, dar Julien îşi încordase întreaga-i putere şi voinţă pentru a atinge scopul dorit: redobândirea libertăţii şi, îndeosebi, salvarea Jeannei.

Ea păşea pe urmele lui, atentă să nu alunece şi să nu întârzie înaintarea lor anevoioasă, şi el îi simţi respiraţia accelerată. Fără să vrea, fata îi transmise o parte din angoasa, repulsia şi frica pe care le încerca.

Cu mâinile întinse în faţă, ca un orb, Godard continuă să înainteze pas cu pas, în căutarea ieşirii.

Deodată, mâinile i se loviră de ceva. În faţa lor se înălţa un zid, tăindu-le calea.

Julien pipăi peretele aspru şi zgrunţuros, care trebuia să ducă logic la o deschizătură, şi o luă de-a lungul său, explorându-l întruna cu vârful degetelor.

Deodată, se opri, ţinându-şi respiraţia:

— Djannie!

— Da?

— Cred că am găsit-o!

Tânărul subofiţer simţi conturul metalic al unei broaşte şi dădu în scurt timp peste forma rotunjită a unei clanţe. Era o uşă!

Răsuci mânerul şi panoul se roti pe balamale, cu un scârţâit de fier ruginit.

În penumbră se ghicea o scară.

Prinzând deodată aripi, cei doi urcară câteva trepte, trecură peste pragul altei uşi, străbătură un palier şi, ajungând la capătul unui coridor, se opriră în faţa unei uşi întredeschise. Julien o împinse cu piciorul.

Se pomeniră într-un living-room.

Julien îşi scoase revolverul şi dădu să aprindă lanterna, vrând să-şi dea seama unde se află. Nu apucă însă să o facă: camera fu scăldată brusc în lumina plafonierei.

Jeanne şi Julien clipiră din ochi, orbiţi după întunericul în care bâjbâiseră atâta vreme.

Rămaseră o clipă încremeniţi, după care avură acelaşi reflex, schiţând un gest de retragere spre uşa prin care abia intraseră.

Un ordin imperios îi opri:

— *Halt! Stehnbleiben!* Întoarceţi-vă!

Zăpăciţi şi înghеţaţi de frică, se supuseră şi se treziră faţă în faţă cu căpitanul James Stafford, în ţinută de ofiţer S.S.

Aşezat la o masă întinsă, strângând în mâna înmănuşată o cravaşă, falsul Stafford, alias *Obersturmführer* S.S. Otto Fratz, îi scruta ironic, savurându-şi victoria. Cicatricea îi lucea pe obraz.

— Frumoasa de Jeanne! rânji el, măsurând-o pe tânără din cap până-n picioare. Frumoasa de Jeanne care, împreună cu frumosul ei sergent, hotărâse moartea bietului Sir Stafford!

Ca două statui, Hans Gröber şi Gerhard Stark stăteau de o parte şi de alta a acestuia, cu revolverele în mână.

— Percheziţionaţi-i! Şi minuţios! ordonă Otto.

— *Jawohl, Obersturmführer!* răspunseră la unison cei doi S.S.-işti, părăsindu-şi poziţiile.

Sergentul Godard îl îmbrânci brusc pe Hans şi o trase pe Jeanne lângă el.

— Jos labele! strigă el către Gerhard, care voia să o percheziţioneze pe Jeanne.

— A, *was?!* făcu Stark, despărţind-o brutal pe Jeanne de subofiţer.

— Îţi interzic să te atingi de logodnica mea! strigă Julien.

Un hohot de râs insultător umplu întreaga odaie: Otto Fratz găsea situaţia nostimă şi înveselitoare.

Apoi lovi cu cravaşa în masă.

— *Stumrführer* Stark, subofiţer Gröber, faceţi-vă datoria!

Cu un zâmbet sarcastic, cei doi S.S.-işti se reapucară de treabă. În timp ce Hans se apropia de sergentul Godard, Gerhard o împingea pe Jeanne la perete, pentru a o percheziţiona.

Stacojiu de furie, subofiţerul belgian îşi trimise pumnul drept în figura lui Hans Gröber, cu o asemenea forţă, încât celălalt căzu pe spate, întinzându-se pe jos cât era de lung.

Cu un gest fulgerător, Julien îşi vârî mâna dreaptă în buzunarul pantalonilor, scoase revolverul pe care i-l dăduse Debarsy şi îl îndreptă spre Gerhard.

— N-o atinge, că te omor!

Întors cum era cu spatele la el, Gerhard Stark nu sesiză pericolul şi continuă să pipăie şoldurile Jeannei.

Atunci, fără să mai chibzuiască la consecinţele gestului său, sergentul Godard apăsă pe trăgaci.

Împuşcătura răsună scurt. Glontele îl lovi pe S.S.-ist între omoplaţi. Stark zvâcni din tot corpul şi căzu cu faţa în jos, prăbuşindu-se la picioarele Jeannei.

Aproape simultan, alte două împuşcături făcură să vibreze geamurile camerei de zi. Otto Fratz trăsese în sergentul Godard, lovindu-l în piept.

Rănit mortal, Julien se împletici, cu mâinile încleştate pe pieptul ciuruit.

Jeanne se repezi să-l prindă, dar tânărul se clătină şi se răsturnă, trăgând-o după el.

— Julien! Iubitule!

Muribundul căută privirile Jeannei şi, cu o sforţare dureroasă, izbuti să rostească:

— S-a sfârşit, Djannie! Nu va mai fi... nici o nuntă... la Charleroi...

— Julien! ţipă ea disperată. Nu mă lăsa! Auzi? Mă auzi, Julien?

Sergentul Godard nu o mai auzea. Pupilele sale dilatate priveau fix spre alte viziuni, de pe altă lume.

Jeanne înţelese că totul se terminase şi îi sărută faţa şi buzele lipsite de sânge. Cu degetele tremurânde, îi coborî pleoapele peste privirea imobilă.

Apoi se ridică, fără să verse vreo lacrimă, cu chipul dur şi impenetrabil, şi se întoarse spre *Obersturmführer*.

— Eşti un monstru! spuse ea grav, cu un calm straniu.

— Jeanne Lambrook, spuse ofiţerul S.S., pare-se că nu-ţi dai seama de situaţia în care te afli. Logodnicul dumitale mi-a

omorât un om din pricina dumitale. Aş putea să te împuşc pur şi simplu...

— N-ai decât!

— O, nu, Jeanne! Îţi hărăzesc o soartă mult mai plăcută, mai demnă de tine!

Obersturmführerul se apropie de ea.

— Nu pune mâna pe mine! făcu ea, cuprinsă de dezgust şi groază.

Mâna înmănuşată a lui Otto Fratz urcă spre gâtul tinerei şi, cu un gest brusc, sfâşie corsajul fragil, dezgolind astfel doi sâni tari şi fermecători.

— Nemernicule! ţipă ea, cu ochii fulgerând de ură, căutând să-şi ascundă goliciunea cu mâinile. Nemernic ce eşti!

— Eşti foarte frumoasă, Jeanne! Păcat că nu am timp, deocamdată, să-ţi explorez şi să-ţi apreciez mai pe-ndelete anatomia! Trebuie să mă duc imediat la fort, dar îmi încartiruiesc aici garnizoana şi... mă întorc.

Apoi adăugă, pe un ton plin de înţelesuri:

— O să rămâi la dispoziţia mea!

— Niciodată! O să te omor!

Otto se întoarse, râzând.

— Sergent!

Hans Gröber, care-şi recăpătase cunoştinţa şi stătea în poziţie de drepţi, pocni din călcâie:

— *Obersturmführer?*

— O închizi pe fata asta în camera neagră de la etajul întâi până când mă întorc.

— Am înţeles!

— Te fac personal răspunzător...

— *Jawohl, Obersturmführer!*

S.S.-istul salută, apoi luând-o pe fată de mijloc şi de picioare, o ridică, în ciuda împotrivirii ei sălbatice, şi se îndreptă spre uşă.

Jeanne se zbătu ca o tigroaică, dar Gröber, care avea o forţă herculeană, o strânse gata-gata să-i frângă oasele. În cele din urmă, ajungând la capătul puterilor, cu părul vâlvoi şi respiraţia tăiată, Jeanne cedă.

— *So... So...* Stai cuminte, domnişoară, făcu sergentul.

O duse la etajul întâi, într-o încăpere strâmtă, fără ferestre şi aproape goală, şi o azvârli cu brutalitate pe pat.

— Nu suntem nişte sălbatici, domnişoară, dar *Führerul* nostru susţine că cine nu e cu noi e împotriva noastră, deci trebuie să-i tratăm ca pe duşmani!

Privind-o cu atenţie, adăugă cu un râs plin de subînţelesuri:

— Lui Otto nu-i place nesupunerea. E un lucru contrar ideilor naţional-socialiste!

Ieşi din cameră şi întoarse de două ori cheia în broască.

Jeanne îl auzi mârâind de cealaltă parte a uşii:

— Otto... să i te supui întruna... Tot timpul trebuie să i te supui lui Otto!

Apoi, cu glas înăbuşit, S.S.-istul înjură:

— *Verflucht!* Otto e un porc!

Şi se îndepărtă.

Capitolul 18

Când Hans Gröber se întoarse, Otto Fratz era absorbit de contemplarea celor două cadavre întinse la picioarele sale.

— Ordinul a fost executat, *Obersturmführer!* Prizoniera este în siguranţă, turui Gröber, luând poziţie de drepţi.

Fără să se întoarcă, Otto întrebă:

— Ai închis-o bine?

— Am încuiat de două ori, *Obersturmführer!*

— Unde-i cheia?

— Poftiţi, *Obersturmführer!*

Ofiţerul băgă în buzunar cheia pe care i-o întinse Hans, continuând să privească dus pe gânduri cele două cadavre. Apoi, cu vârful cizmei, îl împinse pe cel al sergentului Godard lângă celălalt.

— Bine că am scăpat de voi! făcu el satisfăcut. Bine că am scăpat de amândoi!

Şi, întorcându-se spre Gröber, explică:

— Belgianul ne-a scutit de treabă omorându-l pe Stark. Hotărâsem să-l împuşc pe nemernicul ăsta pentru trădare!

Gröber făcu ochii mari:

— Stark era trădător?

Otto plesni din cravaşă.

— Mai rău! Se considera duşman al *Führerului* şi voia să vândă secretele noastre Aliaţilor. L-am dibuit şi secţia specială a Abwehrului a intervenit la momentul oportun. Stark a fost rănit, dar a reuşit să scape. Cum aveam nevoie de el ca să ajung la capătul filierei, l-am lăsat să creadă că nu ştiam nimic şi am amânat execuţia.

Tăcu o clipă, apoi arătă cu degetul cele două cadavre.

— Belgianul l-a executat pe trădător, făcându-mi astfel treaba, dar agonia unui trădător ar trebui să dureze mai mult!

Hans observă:

— În orice caz, l-aţi răsplătit pe călău! Are două gloanţe în burtă!

Fratz râse.

— Fireşte, doar a ucis un S.S.-ist!

Apoi, privindu-l pe Hans în adâncul ochilor, îl întrebă pe un ton ameninţător:

— Sau poate că nu eşti de aceeaşi părere cu mine, *Untero-ffizier* Gröber?

— Ah, *ja*, *Obersturmführer! Naturlich!* Sunt întru totul de acord. Stark voia să-l trădeze pe *Führer*, aşa că trebuia să.moară, dar belgianul, omorându-l, a ucis un S.S.-ist, aşa că trebuia şi el să moară. Aţi procedat corect, *Obersturmführer*, cât se poate de corect!

Şi, pentru a-şi întări afirmaţia, Hans Gröber luă poziţie de drepţi şi întinse braţul drept, strigând:

— *Heil Hitler!*

— *Heil Hitler!* răspunse sec Otto.

Îl scrută câteva clipe pe Hans şi spuse pe un ton împăciuitor:

— Eşti un bun naţional-socialist. O să te propun pentru avansare cu proxima ocazie.

— Vă sunt extrem de recunoscător, *Obersturmführer!*

Otto zâmbi pe sub mustaţă, îşi vârî cravaşa în carâmbul cizmei şi închise tocul revolverului.

— Vino, Gröber! Acum vom supraveghea plecarea prizonierilor. Am dat ordin ca totul să fie filmat pentru „Actualităţile" cinematografice ale Reichului. Trebuie ca femeile noastre să vadă victoria fulgerătoare pe care am dobândit-o şi înfrângerea catastrofală a belgienilor!

— La ordinele dumneavoastră, *Obersturmführer!*

Părăsindu-i pe cei doi morţi, Otto Fratz şi Hans Gröber ieşiră din casa ce fusese teatrul unei scene atât de tragice, călcând cu acelaşi pas sacadat şi lovind cu putere pământul cu tocul cizmelor.

*

* *

René Roncel își recăpătă cunoștința în corul de gemete din postul de prim-ajutor.

Își aminti totul înainte chiar de-a deschide ochii. Suferința îngrozitoare i se deșteptă brusc, sugrumându-l și copleșindu-l ca un val amar, încât nu-și putu opri un hohot răgușit la gândul tragediei pe care o trăise de curând.

Durerea îi mări epuizarea fizică, dar gândul la fetița lui îl sili să se stăpânească. Obținu de la un infirmier un soi de drog administrat prin injecție, care-i îngădui să se ridice în picioare.

Profitând de zăpăceala care domnea la postul de prim-ajutor, reuși să se strecoare până la armurărie, unde își lăsase fetița.

— Tăticule! strigă copilul, agățându-se de el. Nu mai vreau să stau aici, cu soldații! Vreau la mami! Du-mă acasă la noi!

Roncel o luă în brațe.

— Mai încolo, draga mea, murmură el, cu glasul frânt de emoție. Acum trebuie să fii cuminte și să nu mai plângi.

În aceeași clipă, ușa armurăriei se deschise brusc și Koch, huiduma berlineză din *Sturmgruppe 13,* dădu buzna împreună cu alți doi soldați nemți, înarmați cu automate.

Roncel își aminti că îl văzuse pe Koch la postul de prim-ajutor, unde ajunsese ducând în brațe un muribund. Era caporalul Huber, care avea să moară la scurt timp după aceea.

Unul dintre soldați se puse pe răcnit:

— Toată lumea afară! Adunarea la intrarea în fort! Prizonieri de război, la drum spre Germania! *Raus!*

În timp ce echipa de la armurărie se îmbulzea spre ieșire, René Roncel, ținându-și fetița în brațe, se apropie de berlinez.

— V-am văzut la postul de prim-ajutor. Un camarad de-al dumneavoastră v-a murit în brațe și ați plâns... Eu mi-am pierdut soția și doi dintre copii, acasă, într-un bungalou aflat la câțiva metri de intrarea în fort. Lăsați-mă să mă duc la ei... ca să-i îngrop...

Koch îl întrerupse.

— Eu, nu pot. Cereți permisiunea ofițerului. *Los! Los!* Afară, repede! *Schnell!*

Ducându-și copilul în brațe, Roncel trecu în spatele șirului de prizonieri. Ajuns afară, fu îmbrâncit și împins în rând.

Se formă o coloană prelungă de oameni ruşinaţi.

— *Achtung!*

Exclamaţia fu urmată de un ordin imperios:

— Treceţi prin faţa aparatului de filmat!

Mulţimea de oameni dezarmaţi, înghesuiţi ca o cireadă de vite între mitralierele aţintite asupra lor, fu străbătută de un freamăt.

— *Los!* Mâinile sus! urlă plutonierul.

Locotenentul Strobel şi *feldwebelul* Arendt din *Sturmgruppe 13* conduceau operaţiunea.

— Înainte, marş!

Oamenii sleiţi de puteri ridicară braţele deasupra capului şi coloana se puse în mişcare, în timp ce motorul camerei de filmat începea să zumzăie.

În clipa aceea se ivi *Hauptmann* Gluntz. Strobel luă poziţie de drepţi şi salută.

— Convoi de prizonieri, *Herr Hauptmann*, având ca destinaţie Reichul.

Gluntz strigă:

— Ce-i cu tot circul ăsta? Ce-i cu operatorul ăsta de cinema? Cine a dat permisiunea?

— Ordinul *Oberstturmführerului* Otto Fratz, din *Sicherheitsdienst*, de-a filma primele convoaie de prizonieri.

— E ridicol! Opriţi imediat totul!

— La ordinele dumneavoastră, *Herr Hauptmann!*

Ofiţerul din *Sturmgruppe 13* îi făcu semn operatorului să înceteze filmarea şi îl chemă pe plutonierul Arendt:

— *Feldwebel!*

— *Herr Leutenant?*

— Opriţi convoiul lângă moară!

— *Jawohl, Herr Leutenant!*

Arendt alergă în capul coloanei.

— *Halt!*

Grupul se opri. Roncel, care se găsea la coada şirului, se trezi în dreptul ofiţerilor şi îl auzi pe căpitan întrebându-l pe locotenent:

— Ce convoi e ăsta?

— Sunt prizonierii din Cupola Sud, din Blocul 2 şi din Armurărie: trei ofiţeri, cinci subofiţeri, patruzeci de soldaţi şi o fetiţă.

— *Was?* strigă Hauptmannul. O fetiţă printre soldaţi?

Roncel păşea deja în faţă, cu fetiţa în braţe.

— Da, domnule căpitan. Mi-am pierdut soţia şi doi dintre copii în cursul bombardamentului. Fetiţa e singura fiinţă pe care am mai putut-o salva. Tocmai aş fi vrut să mă pot ocupa de înhumarea familiei mele, înainte de-a urma convoiul...

Hauptmannul nu mai avu când să-i răspundă. Un hohot scurt de râs izbucni în spatele lor şi Fratz se proţăpi în faţa prizonierului, pe care îl scrută ironic:

— Unde te crezi? făcu el batjocoritor. De ce nu ceri mai bine opt zile de permisie ca să-ţi revii de pe urma emoţiilor, sau autorizaţia de a-ţi lua periuţa de dinţi şi briciul într-o valijoară? E război, iar tu eşti prizonier! Nu va trece mult şi vei afla tot ce înseamnă asta!

— Prizonierul acesta mi s-a adresat mie, replică Gluntz, iar dumneata i-ai răspuns în locul meu. Trebuie oare să-ţi aduc aminte că sunt ofiţer al *Wehrmachtului* şi, pe deasupra, superiorul dumitale?

— Depind direct de Cancelarie, răspunse cu răceală Fratz, şi refuzul de-a te supune instrucţiunilor mele echivalează cu a refuza să i te supui *Führerului*. În consecinţă, am de exemplu dreptul de-a vă aresta dacă împiedicaţi filmarea convoiului de prizonieri!

Ofiţerul din Wehrmacht se făcu stacojiu.

— *Schweinerei!* scrâşni el.

Câteva clipe, cei doi ofiţeri se înfruntară din priviri, apoi Gluntz făcu stânga-mprejur, cu pumnii încleştaţi şi se îndreptă spre moara Lorix.

S.S.-istul se întoarse spre Roncel, care, cu fetiţa în braţe, oferea o imagine jalnică.

— Cât despre tine, nu mă mai plictisi! Consideră-te norocos că nu ţi-a fost luat copilul, ceea ce de altfel s-ar putea întâmpla curând! Treci în rând şi mişcă, altfel ţi-l iau pe loc!

La un semn de-al lui Otto, aparatul de filmat fu pus din nou în funcţiune, filmând în continuare pentru „Actualităţi" scena perindării prizonierilor de război.

Cu inima sfâşiată, ducându-şi fetiţa pe umeri, Roncel fu nevoit să urmeze coloana de prizonieri în direcţia Maastrichtului.

Marşul fu penibil, presărat cu înjurături şi insulte şi de lovituri date cu patul puştii.

După câteva ceasuri, pe cer se iviră nişte avioane şi avu loc o scurtă luptă între vânătorii francezi şi nemţi.

Întins la pământ şi protejând-o pe Michelle cu propriul său trup, René Roncel nu reuşi decât anevoie să potolească groaza fetiţei, care fu cuprinsă de o criză de nervi atât de puternică, încât vuietul avioanelor şi bubuiturile exploziilor abia dacă îi acopereau hohotele şi ţipetele.

Se lăsa seara când convoiul de prizonieri ajunse la Maastricht.

Feldwebelul Arendt, însoţit de soldatul Erich Koch, se prezentă la Roncel.

— O s-o luăm pe fetiţă pentru la noapte. Nu poate dormi cu tine afară, sub cerul liber.

Roncel o strânse cu disperare la piept.

— Nu! strigă el. N-o să mi-o mai daţi!

Arendt dădu din umeri.

— Soldat Koch, ia copilul!

Berlinezul puse mâna pe umărul lui Roncel.

— Tu încredere în mine? Prizonieri dorm afară... noaptea e frig... umed... Fetiţa rămâne cu Erich, la adăpost, casa veche... Mâine, *Hauptmann* Gluntz hotărăşte... copilul spital Surori Ursuline... Te rog!

Roncel se uită la namila din faţa lui. Şi-l aminti din nou la postul de prim-ajutor, spunându-i caporalului Huber, aflat pe moarte:

„— O să te salvăm, Hans, nu-ți fă griji! O să dansezi la nunta mea cu Greta. O să ne-mbătăm ca niște porci! Auzi, Hans? Ca niște porci!"

Dar caporalul nu îl mai auzea. Trupul îi înțepenise cu un ultim zvâcnet. Și atunci, vlăjganul izbucnise în plâns.

René Roncel înghiți cu greu și îi întinse fetița lui Erich Koch, soldat din Sonderkommando, *Sturmgruppe 13*.

— Du-te, draga mea! Soldatul e un băiat drăguț și o să aibă grijă de tine. Mâine, căpitanul te va trimite la măicuțe... Du-te, draga mea!

Apoi îl privi pe colos drept în ochi și spuse:

— Fii cu băgare de seamă! E tot ce mi-a mai rămas!

Michelle nu spuse nimic și nici nu plânse, privindu-i pe cei trei bărbați cu gravitate, ca și cum și-ar fi dat dintr-o dată seama de amploarea evenimentelor. Tăcută, se ghemui în brațele soldatului dușman și se lăsă dusă cu docilitate spre necunoscut.

Roncel îi urmări vreme îndelungată cu privirea. Când dispărură îndărătul porții vechii fabrici de porțelan din piața Maastrichtului, se aruncă la pământ și, pentru prima dată de la începutul cumplitei sale tragedii, își dădu frâu liber durerii, lăsând să-i curgă șiroaie lacrimile ce-i ardeau ochii.

Capitolul 19

În timp ce, urcat pe suprastructura fortului Eben-Emael, un subofiţer S.S. scria pe o cruce „Aici odihneşte Gefreiter Hans Huber", pe culmea colinei, la marginea prăpastiei se contura silueta nemişcată a *Oberstturmführerului* Otto Fratz.

Cu cravaşa în mână, ofiţerul din Abwehr îşi ţinea privirile aţintite asupra văii unde fulgerătorul atac nazist nu mai lăsase decât ruine, pietre fumegânde şi ziduri calcinate.

De când sosise la Canalul Albert, Otto ajunsese să cunoască ţinutul ce se întindea de la Lanay şi până la Veldwezelt ca pe propriul lui buzunar.

Străbătuse şi fotografiase de nenumărate ori bazinul ce se sfârşea cu ecluza de la Lanay şi şanţul de la Caster, care şerpuia de cealaltă parte a drumului care ducea de la Hasselt la Maastricht.

Da, Otto cunoştea pe de rost fortificaţiile Canalului şi, cu toate acestea, privea sectorul celor trei poduri de parcă l-ar fi văzut pentru întâia oară.

Contempla peisajul acesta devastat cu ochi de cuceritor.

Ce imagine sublimă reprezentau pentru un om infatuat ca el ruinele acestea danteşti şi forturile pârjolite! Fanaticul S.S.-ist considera bătălia din zori drept victoria sa personală.

Se simţea îmbătat de orgoliu şi vanitate. Pătruns de propria sa putere, se simţea invincibil.

Cum ar fi putut să nu se simtă ameţit? Duşmanul Reichului naţional-socialist fusese zdrobit printr-o acţiune armată plină de îndrăzneală, a cărei iniţiativă îi revenea în mare parte lui. Planul de atac fusese stabilit după indicaţiile sale şi un întreg stat-major funcţiona în conformitate cu ordinele lui!

Era formidabil, colosal!

Otto respiră adânc. Se aplecă şi mai mult, imaginându-şi că se află în faţa Cancelarului şi că aude glasul acestuia:

— Deci, Otto, cum a mers atacul?

Otto îşi pocni involuntar călcâiele.

— *Mein Führer, alles in ordnung!* Am câştigat bătălia! Breşa spre Vest a fost făcută!

În urechi îi răsună glasul răguşit al lui Adolf Hitler:

„Aţi îndeplinit un miracol, *Obersturmführer!* Vă numesc general al *Waffen S.S.!*"

I se păru că mai aude şi altceva:

„Sunteţi cel mai bun ofiţer din tot Serviciul meu Secret! Sunteţi de neînvins!"

— Şi totuşi, murmură Otto Fratz, a fost cât pe ce să-mi pierd viaţa în ultima clipă, *Mein Führer*. Fata aia, Lambrook, i-a asmuţit pe urmele mele pe zbirii din S.M.B. şi aş fi putut foarte bine să crăp!

Otto se înfioră.

— Ploşniţa aia a înţeles totul! Nu e meritul meu dacă acum sunt aici, întreg şi viu, fiindcă în mod normal ar fi trebuit să mă aflu sub pământ, cu două gloanţe în ţeastă!

Îşi ridică cravaşa.

— Lighioană blestemată! strigă el. O să mă ocup eu de mutrişoara ta cea drăgălaşă!

Coborî în goană colina şi se îndreptă spre bungaloul unde era închisă Jeanne.

— Scârbă! O să te fac să tremuri de frică!

Ajunse în faţa casei maiorului Decroux.

În prima cameră de la parter, Hans Gröber instalase P.C.-ul provizoriu al Serviciului Special şi branşase aparatele de radioemisie care făceau legătura cu Berlinul.

Când Otto dădu uşa de perete, luă poziţie de drepţi şi salută:

— *Heil Hitler!*

Ofiţerul răspunse cu un gest scurt.

— Nimic de semnalat, sergent?

— Nimic, *Obersturmführer*.

— Biroul meu e instalat?

— Aşa cum ai cerut.

— Nici o veste de la Berlin?

— Nici una.

— Fata e liniştită?

— Nu se aude nimic.

— Bine. Mă ocup eu de ea! Înainte de asta însă o să-ţi dictez un mesaj.

Hans luă un bloc-notes şi notă:

„Eben-Emael, 11 mai. Canalul Albert e în mâinile noastre. Drumul spre Vest e liber."

— Înţeles?

— Înţeles.

— Transmite-l. Apoi, te duci după prizonieră şi o conduci în biroul meu.

Otto Fratz zâmbi din colţul gurii.

— O s-o interoghez. Nimeni nu trebuie să mă deranjeze în timpul interogatoriului! S-a înţeles?

Hans îşi pocni călcâiele.

— *Jawohl, Obersturmführer!*

Otto îi întinse cheia şi se uită la ceasul de la mână.

— Peste un sfert de oră.

— La ordinele dumneavoastră!

În încăpere se aşternu liniştea. Cei doi S.S.-şti se priviră o clipă în ochi, fără să mişte, apoi ofiţerul îşi drese glasul şi îşi vârî cravaşa în carâmbul cizmei.

— Biroul a fost amenajat după directivele mele? întrebă el din nou.

— *Naturlich, Obersturmführer!* Am pus canapeaua, oglinda, şifonierul, trei sticle de schnaps pe cămin. Lucrurile dumneavoastră sunt rânduite în şifonier.

— Bun. Transmite mesajul la Berghof!

— La ordinele dumneavoastră, *Obersturmführer!*

Hans se întoarse la emiţătorul său, în timp ce Otto părăsea camera cu pasul lui sacadat.

Supunerea exagerată a lui Hans îl punea pe gânduri. Comportamentul acestui om avea în el ceva neobișnuit.

— Curioasă chestie, totuși! murmură el.

Otto apăsă clanța și intră în biroul amenajat de sergent.

— O să mă ocup eu de sceleratul ăsta... după aceea. Înainte de toate, am nevoie de o relaxare ca lumea!

Imaginea lui Jeanne îi reveni în minte.

Fata aceasta, care îl refuzase întruna, era acum la cheremul lui și avea să facă cu ea orice poftea.

Un râs aspru îi urcă din gâtlej.

— *Wunderbar!*

Prizoniera reprezenta tot soiul de distracții variate și barbare în perspectivă, iar el avea nevoie de un calmant pentru nervii săi încercați.

Brusc, lui Otto i se făcu teribil de sete. Se întoarse spre cămin, unde cele trei sticle de schnaps îl atrăgeau ca un magnet.

— Ha!

Cu o mână lacomă, înșfăcă o sticlă, îi scoase dopul și o duse la gură.

Alcoolul îi arse gâtlejul. Era bun! Bău schnapsul ca și cum ar fi fost apă chioară. Sângele păru să-i ia foc și mintea i se înfierbântă.

— Ha! bâigui el, aruncând sticla golită în cămin. Ha! Frumoasa de Jeanne! Ce-o s-o mai fac să îndure!

Mai trase o dușcă zdravănă, apoi puse brusc sticla la loc.

Chipul i se înroși cumplit și ochii îi scânteiară.

Se întoarse spre șifonier, aflat lângă fereastră, și se privi în oglindă.

Falca îi era întunecată de barba nerasă, ceea ce făcea ca cicatricea de pe obrazul înroșit de alcool să pară și mai hidoasă.

— Nu, mârâi el, nu ești deloc frumos, *Obersturmführer!* Un ofițer S.S. trebuie să fie totdeauna impecabil în fața unei femei, fie ea și o prizonieră, și chiar dacă are intenția să abuzeze de ea! Desigur că trebuie să te razi înainte de sosirea frumoasei Jeanne, Otto!

Mai trase o înghiţitură de şnaps, apoi descuie uşa şifonierului.

Toate lucrurile îi erau aranjate frumos pe etajere, în ordine, bine împăturite şi aliniate. Briciul, săpunul de ras, articolele de toaletă şi lenjeria de corp stăteau unele lângă celelalte, într-o înşiruire impecabilă. Exista chiar şi o chiuvetă, cu apă curată, un prosop împăturit cu atenţie în patru şi, vârât în teaca lui de plastic, un pămătuf.

— *Jawohl, Obersturmführer*, trebuie să te razi pentru ca pielea să-ţi fie netedă şi catifelată. Nu-i aşa, *Fraulein* Lambrook?

Se săpuni cu furie şi, când clăbucul îi acoperi complet obrazul, desfăcu briciul.

Abia dăduse de câteva ori cu el pe obraz, că fu întrerupt de o bătaie discretă în uşă.

— *Wehr da?* întrebă el contrariat, cu faţa plină de săpun.

— Hans!

— *Herein!*

Uşa se deschise şi, împingând-o pe Jeanne înainte, Hans Gröber intră în cameră.

— Prizoniera, *Obersturmführer*, anunţă el.

Azvârlindu-şi briciul pe birou, ofiţerul S.S. se răsuci, turbat de furie.

— Îţi baţi joc de mine!

— Dar, *Obersturmführer*, mi-aţi spus...

Ştergându-se pe faţă cu prosopul, Otto începu să urle:

— Uită-te la ceas!

Gröber se execută.

— Cât e?

— 6 şi 12 minute seara, *Obersturmführer*.

— La ce oră am plecat?

— Ăă... pe la 6, *Obersturmführer*. Îmi pare rău... vă rog să mă scuzaţi...

— Ţi-am ordonat, la ora 6 fix, să trimiţi un mesaj, ceea ce necesita zece minute. Ţi-am spus apoi să aştepţi un sfert de oră înainte de-a mi-o aduce pe prizonieră. Ceea ce ar trebui să însemne ora 6 şi 25 de minute, şi nu 6 şi 12 minute!

Țeapăn ca un trunchi de copac, arborând un fals aer de supunere, S.S.-istul încercă să-şi explice greşeala față de superiorul său:

— Scuzați-mă, *Obersturmführer*. Am crezut că sunteți grăbit şi m-am gândit că...

Ofițerul îl întrerupse brutal.

— Mi se fâlfâie de ce ai gândit! De altfel, nici nu trebuie să gândeşti, ci doar să-mi execuți cu exactitate ordinele, cu ceasul în mână! Nu eşti aici decât pentru asta!

Gröber îşi abandonă poziția rigidă.

— *Jawohl*, *Obersturmführer!* Sunt la ordinele dumneavoastră!

Şi, cu dinții încleştați, adăugă:

— Dacă doriți, o duc pe prizonieră înapoi în camera ei şi vi-o aduc la ora stabilită.

— Nu! strigă ofițerul. Răul a fost făcut! Domnişoara a văzut un S.S.-ist neîngrijit, ceea ce este contrar directivelor național-socialiste. Dar, din moment ce tot este aici, atâta pagubă! Să rămână! Poți pleca, sergent! Şterge-o!

— *Jawohl!*

— Şi nu care cumva să mă deranjeze cineva în timpul interogatoriului! Ai înțeles? Să nu mă deranjeze nimeni!

Privirea soldatului fu străbătută de o lucire trecătoare, în timp ce gura schiță un zâmbet sardonic, repede reprimat.

— Voi avea grijă, *Obersturmführer!*

— Liber! Fir-ar să fie! Pleacă de aici!

Hans Gröber, redevenit la fel de impasibil ca întotdeauna, ridică brațul.

— *Heil Hitler!*

Şi ieşi de-a-ndăratelea, lăsând-o pe Jeanne singură cu ofițerul S.S., care era beat turtă.

Capitolul 20

După ce Hans ieşi din birou, Otto păşi spre Jeanne şi se opri cu faţa la ea.

— Scuzaţi-l, rosti el împleticit. Hans nu ştie totdeauna ce face, bea... e un beţiv! Mereu sunt obligat să-l aduc la ordine!

Jeanne nu spuse nimic. Se dădu înapoi cu un pas. Otto o urmă.

— Sper că nu s-a arătat lipsit de respect?

Jeanne nu răspunse nici acum nimic. Palidă, cu ochii încercănaţi, părea să nici nu-l audă pe bărbatul a cărui respiraţie duhnea a alcool.

Simţea că îl urăşte ca pe nimeni altul. O dezgusta ca o lighioană scârboasă.

— V-am întrebat ceva, Miss Lambrook!

Jeanne îşi ridică ochii spre S.S.-ist, cu privirile pline de ură.

— Îmi faci scârbă! articulă ea cu un glas înăbuşit. Pentru mine eşti întruchiparea răului, a murdăriei. Eşti un monstru!

Otto ridică mâna, gata să o lovească pentru a-i opri potopul de injurii.

— Loveşte-mă! spuse ea. Eşti destul de laş pentru asta!

Cicatricea de pe obrazul neamţului se făcu stacojie. Îşi căută din priviri revolverul. Arma era în teacă, pe birou, alături de briciul mânjit încă de săpun.

Avea oare să o doboare pe femela asta impertinentă cu două gloanţe, aşa cum făcuse cu Lams, cu sergentul Godard şi cu atâţia alţii care i se împotriviseră, îi criticaseră ideile sau îl insultaseră?

Otto izbucni în râs.

— Nu încă!

Nu era nici o grabă. Ştia că nu-i mai poate scăpa, că viaţa care palpita în trupul acesta atrăgător îi aparţinea şi că nu avea nici un rost să strice totul din prea mare grabă.

Repulsia fetei nu avea nici o importanţă. Voia să se frece de ea, să se folosească de ea după pofta inimii, s-o pedepsească şi chiar s-o distrugă. Avea tot timpul la dispoziţie şi, de voie sau de nevoie, ea trebuia să se supună pretenţiilor sale şi să-i potolească dorinţa. Cine i-ar fi putut-o interzice, din moment ce acum era stăpânul absolut, învingătorul suprem?

Se îndreptă spre cămin, luă sticla de schnaps şi o goli dintr-o sorbitură.

Sticla căzu cu un zgomot scurt. Otto se răsuci şi o contemplă pe Jeanne, fără să spună nimic, câteva minute îndelungate.

Situaţia i se părea Jeannei din ce în ce mai penibilă. Atmosfera camerei i se păru deodată încărcată de ameninţări. Presimţi tragedia latentă care plutea în tăcerea apăsătoare. Instinctul, intuiţia feminină o făcură să ghicească dorinţa crescândă din viscerele neamţului, căruia alcoolul îi aţâţa simţurile.

Deşi era *Obersturmführer* şi S.S.-ist, nu însemna că Otto Fratz nu era mai puţin bărbat, lipsit de orice delicateţe şi scrupule.

De când amanta lui belgiană, frumoasa Cathy, i-o prezentase pe Jeanne Lambrook, Otto simţise dorinţa să se culce cu ea. Exista însă Julien Godard, pe care Jeanne părea că-l iubeşte! Toate manevrele de seducţie pe care le încercase sub chipul lui James Stafford eşuaseră şi, în aşteptarea unui moment prielnic, Otto fusese nevoit să se mulţumească să obţină de la fată informaţii militare.

„Ei bine, momentul a sosit!" îşi zise ofiţerul. „Julien Godard e mort, bătălia e câştigată, iar Jeanne e a mea!"

Otto păşi rapid spre tânără, o prinse, o ridică şi o azvârli pe canapea. În aceeaşi clipă, se aplecă peste ea şi, cu un gest scurt, îi smulse partea de sus a veşmintelor, dezgolindu-i pieptul fermecător.

— Porcule! ţipă Jeanne, încercând să-i scape.

Otto o trase violent spre el şi o cuprinse cu un braţ de fier, în timp ce cu mâna cealaltă îi prindea sânul rotund şi tare, pe care începu să-l frământe cu brutalitate.

— De data asta eşti a mea, fie că vrei sau nu! O să te am!

Chipul tinerei femei căpătă o expresie gravă, uimirea şi scârba lăsând locul unei hotărâri reci. Încleştând din dinţi, îşi îndoi picioarele şi lovi cu toată puterea în pântecul bărbatului.

S.S.-istul zbieră de durere. Cu un potop de înjurături, se ridică, apoi, repezindu-se spre birou, luă briciul desfăcut şi, cu o expresie diabolică pe faţă, se apropie de canapea. Stând în capul oaselor, sprijinindu-se în braţele duse la spate, sfidând privirea plină de cruzime a lui Otto Fratz, Jeanne se ridică.

Obersturmführerul îi admiră trupul. Un braţ ascundea pe jumătate sânul dezgolit, iar şezutul, rotund şi tare, se arcuia, minunat de sugestiv.

Vederea acestui trup ce i se refuza şi parfumul femeii acesteia, din care iradia o atracţie sexuală teribilă, aţâţară în el un foc care mocnea de multă vreme.

Acum se afla chiar lângă Jeanne, care se trase îndărăt, îngrozită.

— Nu!

S.S.-istul râncji.

— Ţi-e frică?

— Eşti odios!

Otto ridică briciul. Strălucirea albă a oţelului se oglindi în ochii îngroziţi ai tinerei.

— Alege! făcu Otto, nemilos. Te culci cuminte pe spate, sau...

— Nu!

— Sau, în nici un minut, te vei găsi totuşi întinsă pe canapea, dar cu gâtul tăiat de briciul meu!

Nervii Jeannei cedară şi începu să urle:

— Ajutor! Nebunul! Asasinul!

Otto avu un rânjet hidos. Ţipetele tinerei femei îi măreau excitaţia.

— Cu atât mai rău! Ţi-ai făcut-o cu mâna ta!

Lama metalică, ţinută strâns de mâna încleştată, se apropie la câţiva centimetri de gâtul ei întins.

Încercând să se ridice, Jeanne se arcui ca un animal prins în capcană, continuând să urle cu un glas neomenesc:

— Ajutor! Nebunule, asasinule!

Dezlănțuit, Otto încercă să prindă în brațe trupul rebel ca să-l răstoarne, astfel încât să-i aibă gâtul la îndemână. Mâna stângă nimeri peste ceafa îndoită și, înșfăcând-o de păr, trase cu toată puterea.

— Nu!

În clipa aceea, ușa se deschise brusc și în pragul ei se ivi Hans Gröber, cu revolverul în mână.

— Dă-i drumul!

— *Was?*

Obersturmführerul o lăsă pe Jeanne să cadă pe canapea și se întoarse, turbat de furie.

— Cum îndrăznești! O să pun să te împuște pentru răzvrătire față de superior, pentru amenințări! O să te...

— Ajunge!

— Sergent Gröber, strigă Otto, dezmeticindu-se brusc din beție, ai băut! Nu știi ce faci! Ești beat!

Hans făcu un pas înainte și, ținându-l pe *Obersturmfuhrer* la respect, i se adresă fetei:

— Domnișoară Lambrook, ridicați-vă și duceți-vă în camera de alături, unde o să vă rog să mă așteptați. Am o răfuială de încheiat cu individul ăsta care mă face bețiv, când de fapt pute ca o cârciumă întreagă! Nu e nevoie să asistați la sfârșitul spectacolului. Nu se va putea compara nici pe departe cu cucerirea fortului Eben-Emael. E doar o afacere personală între *Obersturmführerul* Otto Fratz și sergentul Hans Gröber. Duceți-vă repede dincolo!

Jeanne se ridică ca un automat și se târî, la capătul puterilor, până la ușă, agățându-se de clanță și sprijinindu-se de perete.

În cele din urmă, ieși din odaie.

— Dumnezeule! murmură ea, prăbușindu-se pe un scaun, ca o zdreanță.

Dintr-un receptor aflat alături de ea răsună un glas:

— *Achtung! Achtung!* Atenţie! Blitzkriegul de la canalul Albert s-a încheiat. Eben-Emael nu mai este o poziţie defensivă. Iată ordinul Înaltului Comandament pentru grupul *Waffen S.S.*

Jeanne tresări. Din spatele uşii se auziseră două împuşcături. Imediat după aceea se ivi Hans Gröber, tot cu revolverul în mână.

Cu chipul grav, închise receptorul şi puse arma jos.

— Domnişoară Lambrook, spuse el pe un ton mohorât, *Obersturmführer* Otto Fratz e mort. N-aţi văzut şi n-aţi auzit nimic. Nu ştiţi nimic. Nici măcar nu ştiaţi de existenţa lui, de vreme ce nu l-aţi cunoscut decât pe James Stafford. *Verstanden*, domnişoară? Aţi înţeles?

— Da, bâigui Jeanne. N-am auzit niciodată de ofiţerul S.S. Otto Fratz şi nici măcar nu ştiam de existenţa lui.

Hans Gröber luă poziţie de drepţi.

— Domnişoară Lambrook, sunteţi liberă. Duceţi-vă acasă!

Deodată, întinse braţul şi strigă:

— *Heil Hitler!*

Jeanne nu spuse nimic. Cu spinarea încovoiată şi cu sufletul greu, stăpânindu-şi lacrimile, ieşi pe caldarâm. La moara Loverix şi în livezile din sat văzu baterii de tunuri şi de pretutindeni auzi tropăitul cizmelor nemţeşti pe caldarâm.

— Doamne Dumnezeule, murmură ea. De ce?

EDITURA Z

ATACAȚI ÎN ZORI prezintă povestea atacului surprinzător al SONDERKOMMANDO-ului aeropurtat asupra fortăreței EBEN EMAEL, cu toată brutalitatea, violența și viclenia BLITZKRIEG-ului lui Adolf Hitler.

*

* *

Otto Franz se uita fix la valea în care atacul fulgerător lăsase în urma lui o hecatombă de ruine și cadavre.

Vanitos și fanatic, Otto considera bătălia de la CANALUL ALBERT drept victoria sa personală asupra dușmanului REICH-ului.

Beat de orgoliu, plin de forța lui, intră în casa unde-și ținea prizoniera. Jeanne se trase înapoi din fața acestui SS-ist detestat, dar Otto o prinse de braț, o aruncă pe pat și îi smulse rochia.

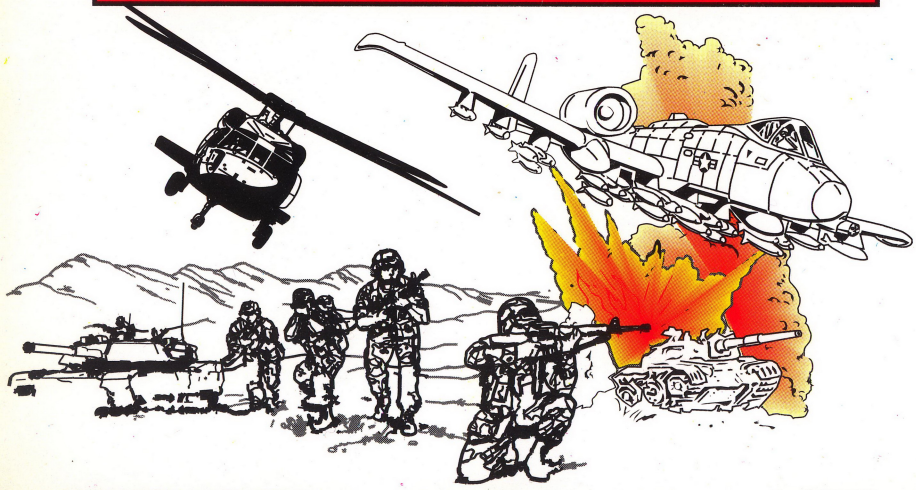

ISBN 973-9127-76-6

Lei 7000